UBL: BKNOOG 417

Boekenvoogdij
417

K P

18417

DE NIEUWE MOEDER DE GANS, OF AANGENAAME AVOND-VERTELLINGEN VOOR KINDEREN.

OPGESTELD
UIT MONDELYKE VERHAALEN.

MET FRAAIJE PLAATEN VERCIERD.

Te AMSTELDAM,
By GERBRAND ROOS,
MDCCXCIII.

Cornelia Johanna

~~Jakob Hendrik~~

Alphonse Mysbey

MU. DER NED. LETTERKUNDE TE LEIDEN

C J Alphonse Mysbey

VOORBERICHT

VAN DEN

SCHRYFSTER.

Deeze vertellingen hebbe ik in leedige uuren te zamengesteld, uit mondelinge verhaalen, die my in myne Jeugd gedaan zyn. Te rug denkende aan die gelukkige dagen der Jongheid, in welke men vrolyk en vry, buiten drukkende zorgen leeft, herinnerde ik my die aangenaame uuren, welke Ik, by die vertellingen heb gesleeten; en de klachten van veele Moeders dat het hun aan vertellingen voor kinderen mangelde, bewoogen my dezelve ter Drukperse te geven. Door het geheele beloop, heb ik deeze verhaalen overal waar die al te scherpen hoeken hadden, afgerond en verzagt.

Om voor de Jeugd niet al te lang te zyn, heb ik die, telkens in drie of vier avonden verdeeld, waar door dan ook hun teder geheugen te hulp gekomen word, en offschoon ik een meer verheven styl had kunnen gebruiken, vond ik dit niet voeg-

zaam, maar verkoos hier in voor kinderen, in navolging van myn Voorgangſter, bekend by de naam van Moeder de Gans, *de gulle eenvoudigheid.*

Op dat dit werkje hun tot deugd zoude opwekken en aandryven, zyn deeze verhaalen zoodaanig ingericht, dat Vroomheid, Deugd en Nederigheid, altyd beloond en gelukkig worde; maar Ondeugd, Hoogmoed en Verwaandheid geſtraft.

Of hier in Plan en orde zy, dit laate ik aan het oordeel van die geenen, welke 'er toe gerechtigd zyn, en of deeze vertellingen geſchikt zyn, om het gewenschte doel te bereiken daar over mogen de goede Moeders en de kinderen oordeelen, voor welke die zyn geſchreven. Ik voor my, zal my ten minſte voldaan agten, indien 'er Lezers gevonden worden, die dezelve met genoegen ontfangen.

De Plaatjes moeten geplaatst worden.

Het Vogeltje met 't Goud-Ei.	pag. 1
Het witte Duifje	— 47
De getrouwe Vos.	— 76
De Koningin Willowitte.	— 122

J M

HET

VOGELTJE

MET HET

GOUDEN EI.

HET VOGELTJE MET HET GOUDEN EI.

EERSTEN AVOND.

Voor lange jaaren regeerde een Koning *Marud* genaamt, over het wyd uitgeſtrekte Ryk van *Akendilla*. Zyne Gemalin had hem twee Kinderen nagelaaten, een Princes van zulk een uitmuntende ſchoonheid, dat zy algemeen niet anders, als de ſchoone *Hilda*, (dit was haar naam) genaamt wierd, en een jonger Prins, dit niet zeer ſchoon, maar goedaartig en kloekmoedig was. Zyn naam was *Ginuld*.

De Koning bezat een onafmeetelyken ſchat, in een klein Vogeltje, dat hem een *Fee* (Tovergodin) geſchonken had. Het pronkte met de allerſchoonſte kleuren, zyne vleugels glinſterden als het zuiverſte Goud, en boven dezen blinkenden luiſter, lag het op ieder dag een gouden Ei, waar uit de Koning zyne buitengemeene groote uitgaven konde vervullen en goed maken; want hy hield een Grooten Hofſtaat, en gaf aanhoudende zulke prachtige Feſteynen,

dat de Inkomſten van zyn Land, op verre na niet toereikende waren, tot voldoening van die Koninglyke Hofhouding.

Dit Vogeltje, hield hy in groote waarde, en vertrouwde de bezorging van het zelve aan geen anderen, op dat niemand, zyne onuitputtelyke Goudbron mochte ontdekken, daarom had hy het in zyn Kamer, in een prachtige Kooy laaten hangen, en bezorgde het voeder en de oppaſſing met eigen handen.

Toen Prins *Gunild*, tot die Jaaren gekomen was, dat hy begreep met zyn Zoon de zwaarſte bezigheden te kunnen deelen; maakte hy hem dit gewichtig geheim bekend, beval hem het diepſte ſtilzwygen, en vertrouwde hem de voedzelgeving en oppaſſing van deeze onwaardeerbaare Vogel.

Prins *Gunild*, kwam het bevel van zyn Vader getrouw na, droeg op de beſte wyze zorg voor den Vogel, en bewaarde het geheim in het binnenſte van zyn hart.

Toen de Koning zyn Vader eens op de Jagt was, beſchouwde hy dat ſchoone Vogeltje langen tyd met de grootſte verwondering, de Zon ſcheen op het zelve en verhefte de blinkende kleuren. —— Zoo ſchoon had de Prins het nooit gezien. De nieuwsgierigheid dreef hem aan, de kooy te openen, en de ſchoone Vogel meer van naby te zien. Hy nam het 'er uit, plaatſte het in de holte van zyn hand en ſtreelde het zachtjens op de Rugge. Dan eer hy het verwachte —— een ſprong! weg was het

het Vogeltje, en vloog rondom door de Kamer. By ongeluk was 'er een vengſter open, de Vogel ſnelde door het open vengſter —— weg was hy.

Den armen Prins *Gunild*, was door ſchrik geheel buiten zich zelven, hy liep hem na, en zond alle de lieden die hy zag, uit, om deeze ſchoone vlugteling weder te zoeken; maar alles te vergeefs, hy zelfs vond den Vogel niet, en alle de uitgezondene Booden, kwamen met onverrichter zaake te rug. De Vogel was weg en bleef weg. De Prins verborg zich zeer bedroefd in zyn Kamer en verwagte vol benaauwtheid de te rugkomst van zyn Vader. ——

Als de Koning *Marud* des avonds van de Jagd kwam, en by het beſchouwen der ledige Vogelkooy, de droevige gebeurtenis gewaar wierd, en hem gezegd, dat Prins *Gunild* de oorzaak van zyn verlies was, geraakte hy door woede buiten zich zelven, ſprong als een onzinnigen door de Kamer, verwenſchende zyn Zoon, zich zelven en de Jagd, en beval dat Prins *Gunild* op zyn Koninglyke ongenade, ogenblikkelyk de Stad moest ruimen, en niet weder onder zyne oogen komen, als hy den Vogel niet meede bracht.

Vol vreeze door de bedreigingen van zyn Vader, pakte Prins *Gunild* zyne beste zaaken, ſteeg te Paard, rydende vol ſmert en droefheid uit de Stad.

Koning *Marud* woede en woelde nog lange in zyn Palais rondomme, hy zond

Menſchen uit naar alle Gewesten en liet de ſchoonen Vogel zoeken, ook beloofden hy hooge beloningen aan hem, die dezelven zoude weder brengen; maar alles te vergeefsch. De Vogel was weg en bleef weg.

Ondertusſchen was de Prins langen tyd voortgereeden, en kwam in een Zeeſtad. Het beſchouwen der Scheepen, was voor hem een buitengewoon ſchoon Schouwſpel, waar by in hem zeer ras de gedachten opkwam en de lust bekroop, om meede een Zeereize te doen. Hy maakte een beding, met den Capitein van een der grootſte Scheepen, dat Zeilvaardig lag, om tot ontdekking van onbekende Eilanden uittelopen. Hy verkogt alles wat hy op zulk een groote Reize konde misſen, en voorzag zich daartegen van andere nodige zaaken. Dusdaanig wel voorzien, beklom hy vol goede verwachting het gereed leggende Schip. Den volgenden morgen kregen zy een gunſtigen wind, zy ligten het Anker en zeilden met een groote vreugdegalm van het Scheeps-Volk, en met de gelukwenſchingen van de te rug geblevenen af. Doch hunne Vaart was ongelukkig. Zy wierden te midden van hunne Reize, door een hevigen Storm beloopen, het Schip werd geſchokt, geſlingerd en over Zandbanken op de Klippen geworpen, daar het van een barste en zonk. De geheele lading ging te gronde, met Man en Muis. Prins *Gunild* was van alle de levendige Schepzelen de

eenige

eenige die zyn leven behield. Hy was op een groote plank, die hy aangegreepen had, toen het ſchip barſtede, aan den Oever van een woest Eiland gedreven, op het welke hy wel twee uuren, geheel verdooft als dood lag. Toen hy uit die verdoving ontwaakte ſtond hy verbaasd, dat hy alleen zoo wonderbaarlyk was behouden gebleven, en dankte de Goden voor zyne redding. Hy droogde zyne klederen in de Zon, en ging daar na zoeken, of hy Menſchen of voedzel-middelen konde vinden. Na dat hy met groot gevaar de hooge en ſcherpe Klippen aan de Zee had overgeklommen, wierd hy door het beſchouwen van een verrukkelyke vruchtbaare Valey, voor zyne moeite rykelyk beloont. Hy zag een klein en vreedſaam Dal, rondomme beſlooten in een hooge ringmuur van Rotzen en Klippen voor zig leggen, in 't welke zonder kunst de vruchtbaarſte Ooft-boomen verſtrooit ſtonden, onder welke zich de welriekenſte bloemen verheften, en die met hunne ſchaduwen en lommer dankbaar de Bron van een kleine beek dekten, die hun met zyn water verkwikten. Geheel van vreugde vervult, over dit laggend en uitlokkelyk geſicht, klom hy af, at van die ſchoone vruchten en dronk versch water. Dus verkwikt lag hy zig onbezorgt onder de ſchaduwrykſten Boom neder, want hy had geen ſpoor nog teken van een Mensch, of wild Dier gezien, en hy vergat in een zachte ſluimering voor een tyd alle zyne zorgen.

Zoo dra hy ontwaakte, maakte hy een hut van takken die hy te ſamen boog, en zocht zig daar door tegen de koude te beſchermen. Maar deeze voorzorg was ook onnodig, want de Jaargetyden bleven daar altyd gemaatigd. De Bomen en Bloemen groenden en bloeiden eeuwig. Het jonge loof moest Jaarlyks het oude verdringen, en ieder verwelkende bloem, zach een uitbreekende knop in haare plaats uitbotten en bloeien. Aan vruchten had hy nooit gebrek, en behoefde derhalven voor zyn onderhoud niet te zorgen. Dewyl hy boven dien van hooge Rotzen was omringd en ingeſlooten, en de Zee niet konde zien, ook voor hem niet te hopen was, dat ooit een Schip aan dit Eiland zoude landen, dat met zoo veel Klippen omringt was, welke alle naderende Schepen een zekeren ondergang dreigden, gaf hy zich geheel aan zyn Nootlot over, om zyn leven op dit Eiland in een ſtille eenſaamheid te ſlyten.

Het kleine Vogeltje, was vol vreugde over zyne vryheid, zeer verre weg gevlogen, en daalde eindelyk geheel vermoeid, op een versch bewerkten Akker neder waar op een Boer ploegden. Deeze zag het, en 't behaagde hem buiten gemeen, om de ſchoone kleuren, hy bekroop- en veraschte het, ſloeg 'er zyn hoed over, en bracht het zyne Vrouw te huis. Zy zettede het in een oude Vogelkooy, en gaven hem zemelen in melk geweekt tot ſpyze.

Des anderen daags vond de Boerin een klein

klein geel Ei, naast hem liggen, zy nam het uit de Kooy, bezag het naauwkeurig, en konde volſtrekt niet begrypen welk een Ei dit zoude zyn. Na lange peinzingen en overwegingen raakte zy op de gedachten, dat het mogelyk het Ei van een toverhex zoude zyn, en het ſcheelde weinig of zy had in haaren heiligen Yver, de Vogel dood geſlagen. Ten overvloede riep zy alle haare Buurvrouwen, vertoonde aan dezelve het wonderbaare Ei, met zeer veel geheim en maakte hen met halve woorden haare vermoedingen en gedachten, dog onder het heilige zegel van Vrouwelyke ſtilzwygenheid bekend. Zy vereenigden zig alle te gelyk met haare Meening, vergeleken het onbegrypbaare Ei, met de zoogenaamde ongeluks-Eieren, die hunne Hoenders laagen, en welke zy om het huys van alle ongeval en getier te zuiveren, altyd met drie kruyſen en deze geheimvolle woorden:

Wykt gy Bozen weg, 't Geſpuis,
Komt niet weder in myn Huis:

Over het dak geworpen hadden, en daar door zich zelven en hun Huis bewaart, dat de Duivel geen Magt over hun had kunnen hebben. Eindelyk wierd eenſtemmig beſloten, na Zonnen ondergang het Ei, op gelyke wyze over het dak te werpen, en deeze gevaarlyke Vogel niet langer in 't Huis te dulden, op dat den Helſchen Draak, geen vasten voet in het Huis bekwam, en

de arme zielen van het geheele Huisgezin, eeuwig aan de Kwellingen van den Duivel onderworpen mochten werden. Het werd derhalve als in een volle Procesſie uit het Huis, in een onbruikbaare ſtal gedragen, daar opgehangen en het Ei zonder het vooral met blooten handen aan te raaken, nevens de Vogel gelegt.

De Vrouwelyke vergadering ging uit elkanderen, na dat zy alle een eeuwig ſtilzwygen belooft hadden.

Zoo ras de Man van den Akker te rug kwam, werd hem de zonderlinge geſchiedenis verhaald, waar by de Vrouw niet naliet, haare vemoedingen aan hem bekend te maaken.

De Man ſchuddede het hoofd, verlangende het beide te zien. Hy nam het Ei, bezag het; woog desſelfs buitengewoone zwaarte op de hand, en wist zelfs niet wat hy denken zoude; want dat het een Ei van een Toverhex zoude zyn, geloofde hy niet, doch dat het geen natuurlyk Ei was zag hy duidelyk. Eindelyk keurde hy het beste zyn Vrouw 's namiddags naar de Stad te zenden, om het wonderbaare Ei aan een Goudſmit te vertoonen, die de beste oplosſing zoude kunnen geven.

Toen de vroome Vrouw dit beſluit hoorden en de Boodſchap aan haar werd opgedragen, beving haar een yskoude grilling, en zy wilde in lange daar in niet bewilligen. Maar op de ernſtige aandrang van haar ongelovigen Man, die, gelyk haar by ondervinding

ding bekend was, zich niet gaarne hoorde tegenſpreeken, moest zy eindelyk beſluiten, zyn wil te doen, doch onder deeze uitdrukkelyke Voorwaarde: dat alles wat zy zoude doen in zynen naam, en voor zyn Rekening of Gevaar zoude geſchieden.

Zy kleede zich, nam een mandje, vatte het Ei met het voorſchoot aan, rolde het in ſchoon linnen, en ging met een zwaarmoedig hart en een ligt mandje naar de Stad. Nooit was den weg haar zoo lang gevallen, offchoon zy die nu veel rasſer overgeſtapt had, dan ooit te vooren.

Zy vraagde terſtond naar den besten Goudſmit, bracht hem de groetenis van haar Man, en lag ſpoedig het opgepakte Ei, op de Toonbank, met Beede; haar toch openhartig te zeggen, hoe het met het inleggende Ei geſteld was, terwyl zy hem teffens zeer heimelyk haare vermoedens meede deelden.

Den Goutſmit ontrolde het Ei, nam het met bedachtſaamheid in de hand, ſtreek het op zyn Toets-ſteen, en ſtond verbaasd toen hy zag dat het den Toets uithield, hy ſtreek het nog eens, en wierd volkomen overtuigt dat het allerzuiverst Goud was. Hy woog het, en bereekende de waarde.

De Vrouw hield intusſchen vol benaauwtheid de oogen op den Goudſmit gevestigd, en zag ook naar de voordeur om, op dat zy in geval van noot, zich ſpoedig konde redden en vluchten.

De Goudſmit beſchouwde met gierige oogen de angſtvalligheid van deze Vrouw, en beſloot zyn nut uit haare eenvoudigheid te trekken. Hy verſterkte haar zeer in haare vermoedingen, en ontdekte haar het gevaar als zy de Vogel in Huis behield. Eindelyk liet hy zich door haare biddende aandrang beweegen, het Ei voor zich te behouden, ook met haar te gaan, de gevaarlyke Vogel weg te neemen en in een wild en woest bosch te bannen. —— Zy verſogt dat hy het uit Liefde om haarent wille zoude doen, want het was een gevaarlyke onderneeming, naar haare gedachten.

De vertroostende woorden van den Goudſmit, gaven de onſtelde Vrouw een nieuw Leven, zy zag hem aan als haar Redder, en bedankte hem reeds by voorraad zeer hartelyk voor zyne goedheid.

De Goudſmit trok zyne klederen aan, en wandelde naar het Dorp.

Toen zy in het Huis kwamen, vonden zy de Man in een zeer kwaden Luim. Het geval was binnen twee uuren door het geheele Dorp bekend geworden, want ieder Buurvrouw, had het aan haare goede vriendinnen, onder het Heilige Zegel van ſtilzwygenheid verteld, en deeze weder aan anderen, waar by ieder de vryheid genomen had, wat by te voegen, om de geſchiedenis des te geloofwaardiger te maaken. Zoo dat 'er eindelyk een Vogel uit was voortgekomen met een Uylenkop, een vuurige

rige ſtaart, Aarendsſpooren en een Paardenvoet. Men had den Man in het aangezicht gezegt, dat hy den Draak herbergde, en de ſtraffen van den Hemel over het Dorp zoude brengen, daarom was hy met de praatachtige openhartigheid van zyn Vrouw, geweldig t'onvreden, en ontfing haar, by haare terugkomst, met zeer harde woorden, van welke het ook waarſchynlyk tot dadelykheden zoude gekomen zyn, indien het Beſchouwen van den Goudſmit hem niet te rug gehouden had. Deeze verlangde ras den Vogel te zien. Hy nam hem uit de kooy, vatte de vleugels, en bezag hem naauwkeurig. Tot zyne verbaasdheid, las hy onder de Rechter vleugel, op een goudgeelen veder, de volgende woorden met zeer kleine zwarte letters: DIE MYN KOP EET, ZAL ONDER ZYN HOOFDKUSSEN DAGELYKS DUYZEND DUCAATEN VINDEN. Hy bezag de linker zyde, en las het volgende: DIE MYN HART EET, ZAL KONING OVER AKENDILLA WERDEN. Hy ſloot de Vleugels, bood den geërgerden Boer een enkelde Gulden voor zyne moeite, en behield den Vogel.

Hartelyk verheugd keerde hy met zyn buit naar huis, beval den volgenden dag een groot Gastmaal aan te richten, op het welke een ſchotel met Vogels zoude zyn, en daar onder ook de *geheimvolle Vogel*, dusdanig wilde hy by een volvrolyke maaltyd den grondſlag leggen tot zyne altyd-duurende Rykdom en Eere.

Het

Het arme Vogeltje was in ſnode handen gevallen, want den Goudſmit was een eerloos en vuilaartig Mensch, die door bedriegeryen, welke hy met den Mantel van ſcheinheiligheid wist te omhangen een groot vermogen aangewonnen had.

Na de Dood van zyn Suster, die Weduwe gebleven was, had hy haar Zoon, *Ynkas* genaamt, tot zich genomen, om voor zyne opvoeding te zorgen; maar die Jongeling had het by hem zeer droevig en ellendig. Hy was teffens zyn Voogd, en had onder ſchein van Recht, de ſchoone nalatenſchap der Ouders van dezen Wees, en dus de Eigendom van deeze minderjaarigen, onder zich genomen, en nu moest den armen *Ynkas*, de ſlechtſte huiswerken doen; aanhoudende by de Keukenmeid in de Keuken zyn, Turfen Hout aanbrengen, 't Braadſpit draayen, en zoortgelyken arbeid doen: waarby hy ſlechts het weinige, dat op de ſchotels overig bleef, tot ſpyze bekwam; maar des te rykelyker van de Keukenmeid, volgens het Voorbeeld van haar Heer geſcholden wierd.

De goede *Ynkas*, deed alles wat in zyn vermogen was, om zich welbehaaglyk te maaken, en leed alles met geduld, verheugd als hy alleen des namiddags een paar uuren voor zich zelven konde hebben, die hy op zyn Kamer doorbracht, om zich in het Schryven en in de Cyfferkonst te oeffenen, en ieder Boek dat hy bekomen konde, als het waare door Leezing begeerig te verſlinden.

Hy

Hy had van zyn moeder nog een klein Cappitaaltje van vyftig Daalders buiten weeten van zyn Voogd behouden, welke hy op zyn Kamer onder de planken had verborgen, als een Heiligdom bewaart, en waar mede hy nog eens zyn geluk hoopte te maaken.

Op de terugkomst van zyn Oom of Voogd, werd hy beneeden geroepen, en hem bevoolen den Vogel den hals om te draajen, ſchoon te plukken, en wel te tekenen, op dat hy dezelve niet met de andere verwiſſelde. Vol medelyden bezag *Ynkas* het ſchoone Vogeltje: met een weemoedig harte aangedaan, dat hy het zelve moest verwurgen, beſloot hy een voorbidder te zyn, om het leven van het onſchuldig Diertje te behouden; doch het dreigende aangezicht van zyne Voogd, gebood hem een ootmoedig ſtilzwygen. —— Hy verkropte derhalven zyn nutteloos medelyden, greep moed en drukte het Vogeltje de kop in. —— Op dat oogenblik, werd het rondom hem geheel helder en licht. Een witte blinkende menſchelyke gedaante zweefde voorby hem en verdween. Hy was in den beginne zeer verſchrikt; maar dewyl hy verder niets zag, geloofde hy dat de vlam van het helder brandende Keuken-vuur hem misleid had en zocht dit verſcheinſel te vergeeten; doch de ſchoone gedaante van de voorby zweevende ſchimme bleef vast in zyn ziele ingedrukt.

Hy plukte de Vogel, tekende hem, en maakte

maakte met de Keukenmeid de nodige toebereidzelen tot de vrolyke Maaltyd van den volgenden dag.

Des anderen daags, moest hy alle de Vogels aan het Braadſpit ſteeken, en zorgvuldig draayen, dat zy zeer lekker toebereid werden.

Den gantſchen morgen had hy nog niets gegeeten, en klaagde aan de Keukenmeid zyne nypenden honger, zy wierp hem een ſtuk brood toe, dat konde hy nemen zeide zy, en in het doopzop ſteeken, waar mede hy de Vogels moest begieten, en daar door zyn honger ſtillen. Hy nam het, en at een gedeelte droog.

Terwyl dit gebeurde, viel de kop van het kleine Vogeltje af in de ondergezette Sauspan, *Ynkas* kreeg lust het te proeven, dewyl het nu toch niet met de Vogel konde opgezet worden, hy doopte een ſtukje brood, dat hem nog was overgebleven, in de Saus en at het met het kopje, met een volkomen onſchuld van zyn hart. Hy draaide de Vogels eenigſints ſneller aan het ſpit, om te beletten dat die niet zoude branden, hier door vielen ook de ingewanden en het hart van het kleine Vogeltje uit, hy at het evengelyk met het overſchot van zyn brood, zonder te weeten welk een ſchat, hy met beide had genooten. Indien hy geweeten had, hoe veel zyn Voogd daaraan gelegen was, zoude hy volgens zyn eerlyk gemoed gewisſelyk geen van beiden aangeraakt hebben; maar deeze had het

het geheim zorgvuldig verzweegen, om zyne nieuwsgierigheid niet gaande te maaken, en het des te zekerder te behouden.

De Vogels wierden opgedragen. De Goudſmit zag met een gierige en vrolyke belustheid naar het kostbaare Maal. ——— Maar hoe ontſtelde hy, toen hy zyn Vogel zonder kop in de ſchotel zag leggen! Hy nam hem daar uit, openden hem vol verſlagenheid, en geraakte buiten zich zelven, dewyl hy hem zonder hart vond. Hy ſprong op en ylde naar de Keuken. De Keukenmeid konde hem geen ander beſcheid geven, als dat *Ynkas* dit moest opgegeeten hebben, zyn mond ſchuimde van woede, en hy zwoer met een vreeſelyken Eed, dat *Ynkas* zoude opengeſneden, en die dierbaare Beeten weder uit zyn Maag opgeſogt worden. De uitvoering van dit bloedige Vonnis, zoude terſtond geſchieden, als de Gasten naar huis vertrokken waren.

Den armen *Ynkas* hoorde in zyn kamer, die ſchrikkelyke bedreigingen. In de grootſte benaauwtheid pakte hy zyne weinige goederen te ſamen, ſtak zyn welbewaarde ſchat by zich, en ſloop zeer ſtil ten huyzen uit.

TWEEDEN AVOND.

Zoo ras *Ynkas* zich buiten de Stad bevond, ſpande hy alle zyne krachten in, om zich van den gehaaten Oort te verwyderen. De vreeze voor den gevaarlyken Voogd gaf vleugelen aan zyne ſchreden, en de benaauwtheid van door hem agterhaald te worden verdubbelde zyne krachten, zoo dat hy tegen den Avond aan de Poort van een groote Stad aankwam, die acht Mylen van zyne Geboorte-plaats was afgelegen. Hy vraagde naar het beſte Logement, en eischte van de Waard een vrye kamer en Goede oppaſſing, want hy dacht niet dat zyne Rykdom van vyftig Daalders konde uitgeput werden. Na het avond Eeten lag hy zich verheugd te bedde om dat hy het gevaar ontvlucht was.

Den volgenden Morgen ging hy uit, kocht een beeter Kleed en bezag de Stad. Intuſſchen had de Dienſtmaagd in de Herberg zyn kamer geveegd, en als zy het Bed wilde opmaaken en het hoofdkuſſen weg nam, vond zy daar onder een grooten hoop Ducaaten. Zy verſchrikte; deed ze in haar ſchoot, en bracht die beneeden by haar Meester, teffens haare verwondering te kennen gevende, dat dien vreemden Heer zoo achteloos met zyn geld handelde. De Waard was verbaasd zoo veel ſchoone Ducaaten te zien; Vermoedende dat 'er iets

iets Groots en buitengemeens achter zyne Gast verborgen was, die hem mogelyk daar door had willen beproeven, gebood hy de Dienſtmaagd het diepſte ſtilzwygen, en ſloot het geld zorgvuldig weg.

Des Middags kwam *Ynkas* beter gekleed te huis, en verſterkte daar door den Waard in zyn vermoeden, daarom ontmoetede en behandelde hy hem met de grootſte opmerkzaamheid. Zyne wenken waaren in het geheele Huis beveelen, en ieder beyverde zich om ſtryd hem te behaagen. Hy ging weder uit, bezocht de Schouwſpellen die hem zeer behaagden, en vermaakte zich zoo goed als hy konde.

Den volgenden dag ging het ook als de voorige. De Waard lag de duizend Ducaaten, die onder het Hoofdkuſſen gevonden wierden, by de voorige, en verſtomde geheel over den Rykdom van dezen onbekenden Vreemdeling. Dezen ging des namiddags in een openbaar Huis, daar ſterk geſpeeld wierd, en verloor byna zyn geheelen Rykdom, houdende naauwlyk zoo veel overig, dat hy de Rekening van zyn hofelyken en beleefden Waard konde betaalen. Hy ſloop geheel bedroeft naar huis, eiſchende van den Waard zyne Rekening en Goederen, dewyl hy den volgenden morgen vroegtydig wilde vertrekken. De Waard, was hier over in groote verlegenheid, want hy dacht deezen buitengewoonen Gast nog lange te behouden, en een Deel der ſchoone gerande Ducaaten aan hem te winnen,

daarom nodigde hy hem met grooten aandrang langer te blyven. *Ynkas* ontdekte hem eindelyk met halve woorden zyn verlies, 't geen hem drong zyn geluk buiten die Stad te zoeken. De waard verzocht hem dat hy het niet ten kwaden zoude duiden, indien hy zeide, dat hy zeer wel wist dat het hem aan geen geld mangelde. Maar zoo het aan gerieflykheden of aan beeter Bediening mochte haaperen, geliefde hy ſlechts te beveelen; men zoude hem met eerbied en op de allerbeste wyze bedienen. Om hem ook een bewys van zyne eerlykheid te geven, ging hy naar beneden en bracht twee duyzend Ducaaten, alle welgeteld en opgepakt, leggende die voor hem neder. *Ynkas*, verbaasd, wist niet wat hem voorkwam. Dan zag hy den Waard, dan het Goud aan. De Waard nam het ſtilzwygen van zyn ondoorgrondelyken Gast voor een goed teken, dat zyn beſluit van weg te Reizen begon te wankelen. Om hem daarin nog meer te verſterken, trad hy met een lagchend Aangezicht vol zelfsvergenoeging nader by hem, en zeide: Dit bewys van Eerlykheid, had Uwe Hoog-Edelheid in my zekerlyk niet verwacht! Is het niet zoo? Ik zie dat gy 'er geheel verwondert over zyt. Dan by dit alles moet ik U Hoog-Edele oprecht zeggen, dat het een harde Beproeving was, ieder Nacht Duizend ſtuks zulke ſchoone en blinkende Ducaaten onder het Hoofdkusſen te leggen. —— Ik raade U niet in alle

alle Logementen of Herbergen zulk eene Proeve te doen. —— Zy waren by my gewisſelyk zeker, want myn huis is eerlyk. Laat het U by my welgevallen. Op myne ſtilzwygenheid kunt gy ſtaat maken. Gy zult zekerlyk gewichtige Redenen hebben, waarom gy niet bekend wil zyn. Indien ik U in iets kan dienen, hebt gy ſlechts te beveelen, ik zal het met de grootſte vreugde verrichten.

Ynkas had door de praatzucht van de Waard, tyd bekomen, zyn antwoord te overleggen. Hy bedankte hem voor zyne Eerlykheid, beloofde hem langer te zullen blyven, en verzogt dat hy hem voor ditmaal alleen zoude laaten en het Avondëeten bezorgen. De Waard maakte veele buigingen en ging lagchende uit de Kamer.

Zoo dra *Ynkas* alleen was, overdacht hy met veel verbaasdheid, de redenen van den Waard. —— In den beginnen beſchouwden hy dit alles gelyk een Droom; nochtans beweezen de blinkende Ducaaten hem het tegendeel. Hy dacht deeze zaak verder na, en erinnerde zich, het buitengewoone verſchynſel by de dood van het Vogeltje, hy vergeleek daar mede de woedende Toorn van den Goudſmit over het verlies van den kop; doch zag in alles geen zamenhangſel met de twee duizend Ducaaten. Hy at, en ging vol gedachten te Bedde, hoopende den volgenden dag mogelyk meer licht, in deeze duiſtere zaak te bekomen.

Des morgens was zyn eerſte werk, dat

hy onder het Hoofdkusſen greep; maar hoe verbaasd wierd hy toen hy weder duizend Ducaaten daar onder vond leggen. Hy nam dezelve weg, overdacht de zaak verder, doch konde geen begrip daar van vormen, als alleen dat het wonderbaarlyk was, ieder nacht duizend Ducaaten in het Bed te vinden, dat het zeer aangenaam was, en men daar mede wel en rykelyk konde leven.

Hy nam een beſluit, zyne onmeetelyken ſchat, goed en wel aan te wenden, Hy kleede zich zinlyk, nam by verſcheide groote Meesters uuren van onderwys, en leerde alles, wat een jong Mensch bemind en aangenaam kan maken, waar by hy ook niet verſuymde alle Morgen zyn Bedde natezien, en het van zyne Last te ontledigen.

Na verloop van een Jaar beſloot hy te Reizen, en de Wereld te bezien. Hy nam bedienden aan, voorzag zig van de nodige Gerieflykheden tot de Reize —— pakte zyne welbewaarden ſchat, betaalde de Waard rykelyk, en maakte vooral de Dienstmaagd, die het eerſte zyn Schat ontdekt had, een groote ſomme Geld, tot Uitzet of Huwelyks - Goed, hy reisde tot groote droefheid der Waard en begeleid met Zegenwenſchen van de Dienstmaagd, weg.

Na dat hy twee Jaaren met Reizen had doorgebracht, en de voornaamſte Landen bezien, hoorde hy midden in een dik en donker Bosch, waar door zyn weg liep, een groot geraas. Toen hy nader kwam zag.

zag hy drie Kerels, die in een hevigen woordenſtryd waren. Denkende dat zy zyne hulpe konde nodig hebben, ſteeg hy van zyn Paard, vraagende naar de oorzaak van hunnen twist, hen teffens zyne hulpe belovende, indien hun iets ontbrak, of zoo behoeftigheid hun drukte. Dat is het niet antwoorde den eenen, onzen ſtryd betreft den ouden mantel, die gy daar voor u ziet leggen. Hy behoort ons allen drie, en mag niet verſcheurt werden. Thans willen wy van elkander ſcheyden, en een alleen kan dezelve maar bezitten. — Doch wie de Bezitter zyn zal, dat is hier de vrage en de oorzaak van onzen twist.

Ynkas meende, dat de Mantel zulk een ernſtigen ſtryd niet waardig was.

Doch, eenen wierp hem tegen: Indien gy de zonderlinge Eigenſchap van deeze onaanzienlyken Mantel kende, dan zoud gy ras toeſtemmen dat het een ſtuk is, om welks bezit men zich alle mogelyke moeite moet geven.

En welke? vraagde *Ynkas* lagchende. Hy is zoo doorboord met gaten en verſleeten, dat hy bezwaarlyk tegen regen en koude beſchutten kan.

Dat is het ook niet zeide een der Mantelbetwisters. Hy heeft de zonderlinge Eigenſchap, dat ieder wie hem omſlaat, en zich dan aan een Plaats wenscht, het moge zyn waar het wil, op het ogenblik daar is. Wy zyn arme Dagwerkers, en hebben hem van een oude Vrouw, die wy eenige diens-

ten gedaan hebben, tot vergelding bekomen, met die verzeekering, dat wy daar door gelukkig zouden werden. De goede oude Vrouw heeft ons zekerlyk niet bedrogen, want wy hebben zyne zeldzaame eigenſchap dikwerf beproeft; maar helaas! den Mantel kan ons niet gelukkig maaken, want tot Reizen hebben wy nog luſt nog geld, boven dien omvat hy ten hoogſten twee Menſchen, de derde blyft te rug.

Ik zal, zeide *Ynkas*, de woorden der weldadige Vrouw vervullen, laat my den Mantel, en ik geeve u ieder duizend Ducaten. Den handel was ras geſlooten, hy telde het geld en behield den Mantel. Zy bedankten hem hartelyk, begonden met het geld een eerlyke Neering, en leefden met hunne Vrouwen en Kinderen gelukkig.

Ynkas deed menigvuldige proeven, met zyne zonderlinge Mantel, die hem alle wel gelukten. Hy maakte by aanhoudenheid kleine en groote Reizen, en konde met den Mantel en zyn geld, byna alle zyne wenſchen vervullen.

Ondertuſſchen had Koning *Marud*, zyn prachtige Hofſtaat niet willen verminderen, offchoon de dagelykſche inkomſt van het Gouden Ei, hem ontvallen was. Hy bevond zich eindelyk genootzaakt, nieuwe laſten in te voeren, welke zyne Onderdaanen wel drukten en uitmergelden; maar evenwel nooit zoo veel zuiver geld inbrachten, als hy benodigd had, want de Gaarders,

ders, Toezienders, Klerken, Commiſen en ſoortgelyke Lieden, waar van het Land wemelde, namen het grootſte deel weg. Ten laatſten had hy gaarne zelfs zyne Onderdaanen, met voordeel willen verkopen; doch de Menſchen handel ging ten zynen tyde zeer ſlecht. Koning *Marud* zach zich eindelyk genootzaakt, den eene ſomme naar den anderen op te neemen, en wierd daar door in zulk eene laſt van ſchulden gewikkeld, dat de Intereſſen daar van gelyk ſtonden, met alle de inkomſten van zyn Land. Hy vergramde daar over geweldig, en zyne gramſchap werd boven dien vermeerdert, als hy bedacht, hoe ontaart en ſchandelyk hy zyn Zoon verdreven had en verlooren, dewyl men onaangezien alle navorſchingen geen ſpoor van hem had kunnen ontdekken. Eindelyk vond hy een middel uit, om zyn vervallen Land weder op te beuren, en zyn gezonken Crediet te redden en te beveſtigen, dit was de ſchoone *Hilda*. Hy liet bekendmakingen doen, dat iemand die zoo veel vermogen had, om de ſchulden van het Land te betaalen, de Gemaal van de ſchoone *Hilda*, en zyn Opvolger op den Throon zoude werden.

Ynkas hoorde op zyne doorreize, deeze bekendmaking van den Koning en dewyl dien Handel hem geviel, nam hy veele Bedienden aan, en kwam met een prachtige Statie in de Stad. Hy liet zich by den Vorſt aanmelden, en bood zich aan, alle ſchulden te zullen afleggen, indien de Ko-

ning zyne toezeggingen zoude vervullen. Aan de zyde van den Koning was den Handel ras geſlooten. Maar de Princes wilde daar in niet eerder toeſtemmen, voor dat zy de Rang, en Famillie van den Vreemdeling kende. Zyn Perſoon was haar zeer aangenaam; maar haare Hoogmoed ſtreed tegen een Huwelyk in een lagen ſtand. En juiſt beide, nog Rang, nog Famillie van deezen onbekenden Vreemdeling, konde zy niet ontdekken. Hy bleef daar, en door zyn aangenaam en verſtandig gedrag beviel hy den Koning *Marud*, en de ſchoone *Hilda*, aanhoudende meer en meer. Liefde tot ydelheid en de aanhoudende redenen van haar Vader, zegenpraalden eindelyk over de Hoogmoed van de Princes. Zy gaf tot innige Vreugde van haar Vader en van alle de Onderdaanen de Hand, aan den Vreemdeling, die zoo onafmeetelyk Ryk was. Hy bevryde het Land van de ſchulden, en de Onderdaanen van alle drukkende laſten, brengende het Land ſpoedig tot zulk een herſtel en opkomſt, dat het geen Bedelamptenaars of Collecteurs nodig had. Jegens zyne Gemalin was hy zeer teder, en zoo voorkomende, dat zelfs tusſchen haare buitenſpoorige wenſchen, en derzelver vervulling dikwerf ſlechts een ogenblik was. Indien zy van hem de grootſte ſommen begeerde, gaf hy haar geen zuur gezicht, maar lag haar een grooter toe, waar in hem de duizend Ducaaten dagelyks zeer wel te ſtade kwamen. Doch in haar bleef nog over,

over, te mogen weeten, wie toch haare onuitputtelyke ryken Gemaal mogt zyn; dan daar in konde haare brandende nieuwsgierigheid, niet bevredigd werden, want dewyl de groote Ydelheid en Hoogmoed van de ſchoone *Hilda* hem bekend was, vond hy niet goed, haar zyne waare Staat te ontdekken.

Eenmaal maakte de Koning onder hes Zegel van ſtilzwygenheid aan *Ynkas*, de Geſchiedenis van zyn verlooren Zoon, en het geheim van het kleine Vogeltje, als de droevige oorzaak van zyne ontwyking bekend. Hy vergeleek dit geval met de Geſchiedenis van zyn Vogeltje, en wierd daar door vaſtelyk overtuigd, dat hy het gedood en daar door onſchuldig de oorzaak van het dubbelde verlies, zyns Schoonvader was geworden. Het Noodlot van den armen Prins, ging hem zeer ter harte.

Op eenen avond ſtond hy met zyne Gemalin voor een open vengſter, zag den helderblinkende Starrenhemel, en de zucht om den afwezenden Prins zyne Schoonbroeder te zien, wierd door deeze beſchouwing in hem vermeerdert. Plotſelyk vraagde hy haar, of zy geen luſt had, haaren Broeder *Gunild*, nog eenmaal weder te zien? De Princes liet een diepe zucht, want zy had voor haar Broeder altyd veel liefde gehad, en zyn droevig Noodlot dikwerf beklaagd. Hoe zoude dat mogelyk wezen, antwoorde zy, dewyl tot hier toe, niemant zyn verblyfplaats weet? —

Ynkas zeide ik ben die heden gewaar geworden; maar het is zeer verre afgelegen, willen wy heen reizen? —— Met veel vreugde gaf de ſchoone *Hilda* haare toeſtemming, men ſtelde in het volgende voorjaar de Reize vaſt, dewyl 'er een geruimen tyd nodig was, de buitengewoone Beſtellingen te maaken, om met een Koninglyke welvoeglykheid te kunnen Reizen. Zy overdacht reeds hoe prachtig haare Klederen zouden zyn, hoe veel Staatdames en Bedienden zy in haar gevolg zoude meedeneemen en zoo verder. *Ynkas* ging intusſchen naar zyne kaſt in de kamer, haalde zyn Mantel daar uit, opende het vengſter, ſloeg dezelve om zich en de ſchoone *Hilda*, hy omarmde haar met al zyn kracht, wenſchende zich by Prins *Gunild*, en ——weg ging het door de Lucht ſneller als het onweer, en ogenblikkelyk zaten zy op het Eiland, voor zyne hutte van groen Boomloof.

Zy vonden hem ſlapende. Hy ontwaakte door hun gedruis, en ſtond even zoo verbaasd als zyn Zuſter, hun hier te zien, dewyl hy alle hoope had opgegeeven, ooit weder Menſchen te aanſchouwen. Geen van beiden, konde door verwondering een woord ſpreeken. *Ynkas* brak eindelyk die ſtilzwygende verſtomming, omarmde zyn Schoonbroeder, ontdekte de ſchoone *Hilda* het Geheim van dit wonderbaare Rystuig, en verheugde zich, haar zoo aangenaam verraſt te hebben. Prins *Gunild* vraagde terſtond

ſtond naar zyn Vader, en toen hy hoorde, dat hy hem alles vergeeven had, was hy zeer verheugd, en bad dat zy hem toch zouden meede neemen. Dat kan op eenmaal niet geſchieden, zeide *Ynkas*, de geheimvolle Mantel kan niet meer dan twee perſoonen op eenmaal omvatten. —— Wy zullen eerſt met ons beiden te rug reizen, en dan zal ik u terſtond afhaalen.

De Prins was over dit beſluit vol vreugde. Hy zettede hun de beſte vrugten voor, die by had, om hun na die verre Reize te verkwikken. —— Zy aaten, bezagen de uitlokkelyke en verrukkende verblyfplaats van den Prins. Zy lagen zich ter ruſte, na dat *Ynkas* nogmaals belooft had, den volgenden morgen zeer vroeg met de Princes in de Mantel af te zeilen, op dat de Prins tegen den avond ook afgehaalt konde werden.

De overdenking van de buitengemeene voorvallen van den voorleden dag, belette de ſchoone *Hilda*, dien nacht te ſlapen. Zy bepeinsde het wonderbaarlyke Rystuig van haaren ondoorgrondelyken Gemaal, waar meede hy haar zoo verraſcht had. Haare Hoogmoedige Ydelheid ſtelde haar voor, dat het ten hoogſten onbetaamlyk voor haar was, een Man tot Gemaal te hebben, wiens afkomſt voor haar nog een geheim was; daarom nam zy het beſluit, zich zelven op een goede wyze van hem los te maken, hem te verlaten, met haaren Broeder van het Eiland weg te vlieden en hem

aan

aan zyn Noodlot over te laaten. Zy wiſt wel dat zy haar Broeder tot zulk een daad, niet zoude kunnen overhaalen, daarom ſtond zy zeer zacht op, ſloop zeer ſtil af, nam den Mantel, omvatte daar meede haar ſlapende Broeder, wenschte zich te Huis, en weg! ogenblikkelyk waaren zy beide in een kamer van huns Vaders Paleis. Haar Broeder was geduurende de Reize niet ontwaakt, zoo zacht ging deezen vaart. Toen hy ontwaakte ſtond hy in de grootſte verbaaſtheid, zich in de kamer van zyn Zuſter te bevinden. Zy verhaalde hem, de Gebeurtenis, waar over hy ten uiterſte mismoedig werd. Hy verweet zyn Zuſter haare Hoogmoed en ſchandelyke ondankbaarheid, jegens hunne wederzydſchen Weldoender, en eischte met harde woorden den Mantel, om zynen Schoonbroeder af te haalen. Maar dit had zy wel voorzien, en de toebereidzelen gemaakt, dat men hem niet konde te rug brengen. Zoo ras zy te huis waaren, had zy den Mantel aan duizend ſtukken geſneeden. Prins *Gunild* zag derhalven geen middeld ter waereld, om den armen *Ynkas* te helpen, en moeſt hem aan zyn Noodlot overlaaten.

Des morgens verhaalde de Princes het Nacht-avantuur aan haar Vader, met byvoeging dat haar Gemaal wel een kwade Tovenaar moeſt zyn, daarom had zy hem verlaaten, en in zyne plaats haar Broeder meede gebracht. Den Koning verheugd, zyn verlooren Zoon weder te hebben, vergat

gat zyn Schoonzoon zeer ligt, te meer om dat hy zyn geld niet meer nodig had.

Prins *Gunild* integendeel bleef aanhoudende zeer treurig. Het Noodlot van zyn Schoonbroeder, lag hem zeer zwaar op het hart, en maakte voor hem, alle de vrolykheeden en vermaaklykheeden van het Hof bitter. Daar by kwam dat hy reeds eenige reizen een Vrouwelyke gedaante van een fyne geſtalte en een zeldzaame Schoonheid gezien had. Hy zag ze altyd in een wit blinkend gewaad, met het zachtſte voorkomen van onnoſelheid. Diepe en aandoenlyke tekenen van ſmerten lagen op haar aangezicht en vermeerderde haare aanlokkelykheid. Zy had hem dikwils gewenkt, en als hy zyne handen tot haar uitſtak, dan verdween zy. Dit alles geſchiede wel altyd in Droomen, doch het Beeld en de ſchoone gedaante bleef vaſt in zyn ziel geprent, daarom beſloot hy te reizen, zyn beminde droefgeeſtig Meisje te zoeken, en zoo het mogelyk was, het Eiland te vinden, daar zynen redder in druk verſmachte.

DERDEN AVOND.

Den armen *Ynkas*, lag ondertusſchen, terwyl zyne Gemalin hem trouwloos verliet, in een zachten ſlaap en gevoelde niets minder, als dat hy zoo ſchandelyk zou-

zoude agtergelaaten werden. By het aanbreken van den Dagenraat ontwaakte hy, en verwonderde zich zeer, alleen in de Hut te zyn. Zy zullen uitgegaan zyn, dacht hy, om de Morgenzon te begroeten, en my willen verasfchen. In deeze vreugde wilde hy hun niet ftooren, daarom bleef hy nog leggen en luifterde. Maar eindelyk ftond hy op, hy riep en fchreeuwde, maar geen menfch gaf antwoord. Hy zag rondom zich; maar met welk een fchrik werd hy bevangen, toen hy zyn koftelyken Mantel miften! Toen ging voor hem een gehaat licht op. Hy verwenfchte zich zelven, den Mantel en de trouwlooze *Hilda*. Hy weende en wrong zyne handen, maar alles te vergeefs. Hy konde door zyne traanen, noch den Mantel, noch de trouwlooze *Hilda* weder krygen; en desniettegenftaande beminde hy de Princes te zeer, dan dat hy ze had kunnen haaten. Hy trachte haar veel meer te ontfchuldigen op gronden die hy zelfs niet geloofde en hoopte nog altyd, dat zy zoude te rug komen, en hem afhaalen; maar zy kwam niet.

Daaglyks vond hy wel zyne duizend Ducaaten; maar die hadden thans voor hem geene waarde. Hy wierd door dezelve veel meer overtuigd, dat de Rykdom alleen, geen Menfch gelukkig maaken kan. Hy doorliep het geheele Eiland, fchikte zich naar zyn Noodlot en hoopte op beter tyden.

Ge-

Geduurende zyne omdwaaling, vond hy op de andere zyde van het Eiland, een buitengemeenen fchoonen Dadelboom, welks tierigen groey en liefelyke vruchten, het oog en hart verkwikten. Zoo fchoon had hy dezelve nooit gezien. Hy plukte eenige, proefde die, en vond ze van de alleraangenaamfte en liefelykfte fmaak.—— Maar met welk een fchrik werd hy bevangen, toen hy na het genot der vrucht, zich zelven bezag! zyne handen waaren te zamen gerimpeld, zyne knïën beefden en waaren ftyf, zyne klederen waaren verouderd, in een woord hy was een oud zeer grys Mannetje. Vol fchrik over die rampzalige verandering, greep hy een digt by hem leggende ftok en ging daar op leunende, geheel ontruft en droevig van deeze gevaarlyken Vruchtboom weg. Hy fleepte zich zelven vol jammer van de eene zyde van het Eiland naar het andere. *Niets viel* hem zoo fmertelyk, als het aandenken, dat al zyn lyden, alleen door de trouwlooze *Hilda* veroorzaakt was. Gaarne had hy haar Beeld uit zyn hart willen fcheuren; maar zyn Liefde beftreed en overwon den Haat, hy beklaagde zyn ongeluk en konde evenwel de bewerkfter van zyne rampen niet haaten. Onder deeze gedachten ftond hy voor een kleine hut, die hy te vooren niet gezien had. Hy klopte aan de deur, een oud krom Vrouwtje trad naar buiten, en begroete hem op het allervriendelykfte.

Ach!

Ach! zeide hy, gy zyt zekerlyk ook een ongelukkige, die van de ſchrikkelyke vrucht gegeeten hebt, en daar door voor den Tyd, oud en grys geworden zyt.

Dat niet, antwoorde het tandelooze Moedertje. Ouderdom en zorg hebben my grys gemaakt, en myne Rugge geboogen. Zonder Menſchenſchuuw te worden, hebbe ik my evenwel aan haar gezelſchap ontrokken, en een beſluit genomen, om op dit Eiland, het korte overblyfſel van myn leven te eindigen. Wilt gy my in myne behoeftige hutte bezoeken, gy zult my een aangenaame Gaſt zyn: Gy ſchynt geheime bekommeringen te voeden, ontdekt my dezelve, en mogelyk ben ik in ſtaat u te trooſten. Hy trad binnen, verkreeg vertrouwen in het oude Wyfje en ontdekte haar zyn geheele Geſchiedenis. De oude zocht in hem een haat tegen de trouwlooze *Hilda* te verwekken. Zy ſtelde hem, haare ondankbaarheid op het levendigſte voor, waar by zy niet naliet hem zynen ongelukkigen toeſtand allergevoeligſt te maaken, welke nu alleen met zyn leven konde eindigen. Des niet tegenſtaande konde zy hem zoo verre niet brengen, dat hy de veroorzaakſter en werkſter van zyn ongeluk zoude haaten. Hy zocht haar nog al te onſchuldigen, en bad de oude Vrouw die redenen af te breeken en daar van te zwygen. Op dat ogenblik nam de oude een Roede, ſloeg met dezelve op den grond, murmelde eenige onverſtaanbaare woorden en

en zy ſtond als de ſchoonſte Fee in een bovenaardſche en hemelſchen Glans voor hem. Haare oude Hutte was in een prachtig Paleis, en haare verſleeten oude klederen in Vorſtelyk Gewaad verandert. Eerlang zeide zy zult gy het Einde van uw Lyden zien, gy hebt myne hardſte beproeving, roemryk doorgeſtaan, nu zult gy daar voor het loon ontfangen. Gaat terſtond aan de andere zyde van het Eiland, daar zult gy een Boom vinden, welke twee graauwe en onzienlyke Vruchten draagd, de laatſte die aan dezelve nog zyn overgebleven. Plukt die beiden af en eet één van dezelve, zy zal u uwe voorige gedaante wedergeeven, bewaart de tweede zorgvuldig tot een ander gebruik; gaat en haald als dan een goed aantal van den kwaden Boom, (want die heeft beſtendig een grooten overvloed,) brengd my dezelve en hoord als dan wat ik verder zeggen zal. Den ouden *Inkas*, ging geheel verbaasd heen, vond ras den gemelden Boom, at één vrucht en verkreeg terſtond zyne voorige Schoonheid. Hy zag zich zelven in de allerſchoonſte mannelyken Bloey. Vol vreugde liep hy naar den anderen Boom, plukte voorzichtig een meenigte van dezelve af en kwam wel beladen aan het Paleis der Fee.

Zy ontfing hem zeer vriendelyk. Weet nu zeide zy dat ik de Beſchermgeeſt van uwe trouwlooze Beminde ben. — By haare geboorte, wierd haar door een andere Fee, een myner vyandige Meedezuſters;

een groot deel Ydelheid en Hoogmoed gegeeven. Zy moeſt daar van wel eens genezen werden; maar door een hart middel. —— Gaat, myne Wagen zal u ſnel en zeker by haar brengen, verkoopt onbekend de gevaarlyke Vruchten aan haar Hof, zy is een liefhebſter van Vruchten en het zal voor haar het lekkerſte Maal zyn. Zy moet leelyk en haatelyk werden, en het juk van den ouderdom dragen. Zoo lange duure, dit is myn wil, haare verandering, tot zy Berouw heeft over het onrecht door haar aan u gedaan, en zy van haare feylen gebeeterd is, geeft haar dan de laatſte, verjeugende vrucht, en zy bloeije weder in jeugdige ſchoonheid, en deele met u haar gelukkig Lot.

Lange hebbe ik acht op u geſlagen, van uwe vroegſte kindsheid, was de bevordering van uw geluk myne voornaamſte zorge. Gy hebt den kop en het hart van het kleine Vogeltje gegeeten, geheel onweetende, welk een ſchat gy daar meede hebt genooten. Het was de wil van het geval, dat die geenen welke zyn kop at, dagelyks duizend Ducaaten onder zyn Hoofd zoude vinden, en die zyn Hart at, de Gemaal van de ſchoone *Hilda* en ook daar na Koning van *Akindilla* zoude werden. Eerlang zal alles aan u vervuld zyn. Het Noodlot van het kleine Vogeltje, is zeer na met het uwe en dat van den Prins *Gunild*, ja zelfs onafſcheidelyk verbonden. Meer mag ik u niet zeggen, want het is de tyd nog niet, om

om de Beſluiten van het Noodlot, aan Menſchelyke oogen, zichtbaar te maaken; maar binnen korten tyd, zult gy daar in meer licht bekomen.

Nog eenmaal zult gy my op Aarde weder zien, en dan is myn werk met u voleindigt. Spaar tot dien tyd uwe Nieuwsgierigheid, die u thans onnut is, en weetet, dat ik u altyd onzichtbaar volge, gelyk de Schaduwe het Lighaam. —— Leeft wel, en vaart wel! —— Zy verdween in een welriekende Wolk en met haar het Koninglyke Paleis. Hy zag niets, als een prachtige Wagen, beſpannen met twee Aarenden, die voor zyne voeten nederdaalde. Vol verwondering trad *Ynkas* in de Wagen, welke zich zeer ſnel in de Lucht verhief, dezelve gelyk een pyl uit een boog gedreven, doorkliefde, en na een korte vaart voor de Hofplaats nederdaalde. *Ynkas* verwisſelde zyne klederen, lag zyn gezicht met Pleiſters, en dusdaanig ging hy geheel onkenbaar met zyne gevaarlyke Vruchten aan het Koninglyke Hof. Hy bood de Princes, zoodra hy haar zag zyne Vruchten aan. Zy kocht den geheelen voorraat, welke hy haar niet dan met een hartelyk meedelyden overgaf. Ylings begaf hy zich weg, veranderde zyne klederen, reinigde zyn gezicht, en nam zyn verblyf om het vervolg te zien, in het naaſte Logement by het Paleis.

Naauwlyks had de Princes, de ſchadelyke Vrucht genooten, of zy voelde haare

verandering. Haar ſchoone Vel was vol naden en rimpels, haare ronde armen wierden mager, de beenderen ſtaaken uit en zy waaren als droog hout. Haare kniën bogen te zamen, en de lippen trokken naar binnen. Haare Vorſtelyke klederen wierden oude lappen, in een woord zy was een oud Moedertje van het hoofd tot de voeten. De Bloemen, van haare Schoonheid verwelkten, als de bladen van een verlepte roos, en de ſteekende en verdroogde tak van den Roſenboom, bleef alleen by haar overig. Zy wiſt niet wat overkwam.

Haare Staatdames traden in de kamer, en dewyl zy de Princes niet vonden; maar het oude Wyf op de Sofa of ruſtbank liggen, greepen zy haar aan by haare vodden, ſcheldende op de Wacht die haar had doorgelaaten, en wierpen haar zeer onzagt buiten de kamer. De arme gryze Princes, kwam door dat ſlingeren weder tot zich zelven, zy bad en ſmeekte dat men haar niet zoude mishandelen, want dat zy de Princes *Hilda* was. De ongelovige Hofdames liepen uit, zochten haare Princes, maar vruchteloos. — Ten uiterſte verbaasd, maakte zy den Koning deeze verſchrikkelyke Gebeurtenis bekend. Hy kwam en was niet minder ontſteld over het beſchouwen van zyn Dochter. Hy vernam eindelyk van haar, dat door het genot der Vrucht, haar Schoonheid deezen ontzettelyken ſchok geleeden had. Oogenblikkelyk wierd naar den Fruitverkooper gezonden,

zonden en gezocht, maar deeze was nergens te vinden.

Prins *Gunild* hoorde die ongelukkige verandering, en konde niet overtuigd worden, dat dit oude Vrouwtje zyn Zuſter was, tot dat zy het, door veele familie geheimen die haar bekend waaren, duidelyk bewees. Hy was woedende, en zwoer by de eerſte opwellingen van Toorn, zich aan dat verſchrikkelyke Menſch te zullen wreeken, welke zyne Zuſter die verachtelyke ſmaat had aangedaan.

By trappen wierd hy meer en meer zachtmoediger, en gelatener, overwegende dat zyn Zuſter deeze ſtraffe, zeer wel aan haare Gemaal verdiend had, die thans in ellende moeſt treuren. Hy deed haar de bitterſte verwytingen; maar de Princes, was nu voor niets anders gevoelig, als voor haar afkeerige leelykheid.

Deeze zonderlinge Gebeurtenis klonk ras door het geheele Hof en door de Stad. De Princen die zich zederd eenigen tyd, om de ſchoone *Hilda* als verdrongen hadden, reisden alle in ſtilte weg, want hun Hof by het oude Wyf te maaken, vonden zy niet vermaakelyk nog aangenaam.

De Koning liet door zyn geheele Ryk openbaare gebeeden, voor de vervallen ſchoonheid van zyn Dochter doen; maar zy waaren alle vruchteloos. Hy deed aan de Goden groote Geloften, alle de vervallen Altaaren weder te zullen oprichten, en liet geheele wolken van offerhanden rooken,

ken, van welriekend wynruit; —— maar alles te vergeefs, de Princes was en bleef afſchuwelyk leelyk. Het geheele Hof nam de Hofrouw aan, alle Muſiecq Concerten, en Vermaakiykheeden wierden uitgeſteld, maar de jeugdige Schoonheid, konde niet weder te rug getreurt werden.

Alle Doctoren kwamen van allen zyden te zamen, wende alle mogelyke kunſt aan, om de Rimpels te verdryven. Artſeny middelen, alle recepten van de koſtelykſte watertjes, wierden voorgeſchreeven en toebereid, en de Princes daar meede dag en nagt gebaad en gewasſen; maar alles nutteloos, zy was lelyk en bleef oud, de jeugd kwam niet weder.

Een ieder in het algemeen, zelfs ook de Princes, wanhoopte nu in het geheel, aan de wederherſtelling van haare Schoonheid, offchoon zy haare hoope het langſte had gevoed en bewaard.

Zoo trooſteloos als de Princes in den beginne was geweeſt, wierd zy evenwel allengskens meer en meer geruſter, zy zocht door leezing van goede boeken en door een verſtandigen omgang met kundige Lieden, (de Gekken en Pluimſtrykers, vloden en verlieten haar buiten dit, uit haar zelven) om beeter en wyzer te werden, en voor haar zelven een innerlyke waarde te verkrygen, dewyl de uitwendige van haar was vervlogen en afgeweeken, hoe meer zy dit bereikte, hoe meer zy aanhoudende eene diepe rouwe en droefheid gevoelde over

over het onrecht dat zy den armen *Ynkas* had gedaan. Gaarne had zy haare Schoonheid nog eens verlooren, indien zy hem daar door had kunnen redden. Zy overreede eindelyk haar Vader, groote ſommen tot de uitruſting van een Schip te geeven, 't welk tot de ontdekking van dit Eiland zoude uitzeilen, of het gelukken mogte het te vinden, en aan het zelve zonder ſchipbreuk te lyden, aan te landen, en haare Gemaal te rug te brengen. Als dan wilde zy in eenzaamheid blyven, en zich verheugen, als haar goede Gemaal, met een andere Princes gelukkiger leefde, als met haar. Prins *Gunild* haar Broeder, verheugde zich over dit Beſluit, en maakte toebereidzelen om zelfs meede te Reizen en zyne Redder te verloſen.

Dit oogenblik had *Ynkas* lang verwacht, in welke het hem geoorloofd zoude zyn, de wil van de Fee te vervullen, en zyne geliefde *Hilda* te verjongen.

Hy verkleede zich, liet zich als een Doctor uit een ver Land aanmelden, welke met zekerheid dacht, de Princes te kunnen helpen. In den beginnen vond hy weinig geloof; maar dewyl hy verzekerde dat zyn middel in een éénige vrucht beſtond, welks genot Jeugd en Schoonheid zoude aanbrengen, wierd hy toegelaaten. Hy hield een zeer geheim en verborgen Voorkomen: ſchreef de Princes een ſtrenge Leefregel voor, gaf haar zyne onaanzienlyke vrucht, met het bepaalde Bevel, die den volgen-

genden morgen voor den opgang der Zon te gebruiken.

Naauwlyks had de Princes, deeze zeldzaame vrucht genooten, of zy voelde plotſelyk haare verandering. Haare Jeugd keerde te rug, en alle haare bevallige aanloklykheden, in een verdubbelde Schoonheid. Haare eerſte gedachten en werkzaamheeden waaren dankzeggingen aan de Goden en aan haaren Geneesmeeſter, de tweede aan haare goede Gemaal. Zy deed groote Gelofte nu eeuwig de zyne te zullen zyn, indien het mogelyk was, hem te rug te brengen. Haare Staatjuffrouwen verſtomden over de plotſelyke verandering, liepen met de grootſte ſnelheid en brachten de Koning die vrolyke tyding. De ſchoone *Hilda* volgde hun als op de hielen, en wierp zich in de armen van haare Vader. Vol vreugde richte de Koning groote Dankfeeſten aan, nam de Rouwe van zyn Hof af, gaf rykelyk Aalmoeſen en zyne Onderdaanen een aanmerkelyke afſlag van Belastingen, op dat zy zich met hem zouden verblyden en vrolyk zyn.

Den Doctor wierd terſtond gehaald, en zoude een Koninglyke beloning krygen. Hy veegde zyn gezicht af, kleede zich met de fraayſte klederen, en kwam met een luisterryken pracht aan het Hof. De Koning herkende terſtond zyne Schoonzoon, omarmde hem en geleide hem in de kamer van zyn Dochter. Zoo ras deezen haaren Gemaal zag, vloog zy hem te gemoete, en hing

hing met Liefdetraanen ſpraakeloos aan zynen hals. Haar eerſte woord was: Ik bidde U om vergiffenis, met verzeekering van nu eeuwig de uwe te zyn, en U niet weder te bedroeven. Hy ontdekte haar nu dat hy haar Doctor was geweeſt, waar voor zy hem nog meerder dankte, hem teffens verzekerende dat het haar lief was, deeze beproeving geleeden te hebben, waar door zy van haare Ydelheid en Hoogmoed geneezen was geworden en zich zelven weder gevonden had. Haare tederheid ontwrong hem het geheim dat hy op bevel van de goede Fee, haar dit Lyden veroorzaakt had, 't welk zyn hart zeer zwaar was gevallen, biddende te gelyk om vergiffenis. Die geeve ik U zeer gaarne, zeide Zy, Gy zyt dus doende myne dubbelde Geneesmeeſter geworden, des te grooter is myne verplichting. Hy moeſt haar nu in het breede zyne Geſchiedenis en Gevallen verhaalen, die haar innerlyk ſterk beroerde. Zy zwoeren elkander op nieuw eene eeuwige Trouw en beſtendige Liefde.

De Prins haar Broeder kwam ondertusſchen van een eenzaame wandeling naar het Paleis, en hoorde deeze Gebeurtenis. Geheel ongelovig trad hy in de kamer, en wierd door de beſchouwing van zyn Schoonbroeder en Zuſter zeer verrast. Hy omarmde hun beide, en gaf aan de eerſte de grootſte Bewyzen van zyne Liefde. De eerſte dagen vervloogen geheel onder aanhoudende afwisſelende Vermaaklykheden en

Feeſten; maar ras keerde de zwaarmoedigheid van Prins *Gunild* weder. Hy vlood de Gezelſchappen, en zocht het eenzaame Boſch, niet verre van de Hof-Stad, daar hy halve nachten doorbracht, en het beeld van zyn geliefd Meysje in zyne ziel beveſtigde. Eenmaal ging hy dieper als ooit te vooren, en zag van verre de ſcheemering van een klein licht. Hy ging 'er recht op aan, en kwam voor een kleine Hut. Hy klopte. —— Een oud Vrouwtje trad naar buiten, vragende vriendelyk naar zyne begeerte, en nodigde hem binnen. Hy trad 'er in, en zy verhaalde hem haare Geſchiedenis, dat zy in de wereld veel ſmerten had geleeden, en van de Menſchen veel vervolgingen uitgeſtaan, die haar eindelyk van alle haare goederen beroofd hadden, zoo dat haar niets als deeze arme Hutte was overgebleeven, in welke zy thans leefde en haar zelven met veel kommernis onderhield. Haar eenigen trooſt was het bewuſt zyn van haar onſchuld en de hoope dat het einde van haar Lyden, niet verre af was. De Prins trooſte haar, en vond haar in haare redenen zeer wys.

Hy greep moed by de goede oude Vrouw, en ontdekte haar ten laatſte, zyne geheime bekommeringen. Zy vertroostte hem ook, en bad hem in ſtilte af te wagten, wat het Nootlot over hem beſlooten had.

Hy nam eindelyk afſcheid van haar, met verzekering van haar ſpoedig weder te zullen

len bezoeken. Hy hield zyn woord, en zoo menigmaal als hy in groote zwaarmoedigheid was, begaf hy zich by haar, en ging altyd getrooſt van de deugdzaame gryze Vrouw te rug.

Op de biddende aandrang van zyne Schoonbroeder en Zuſter, ontdekte hy hun zyne ontdekking, en beloofde hen eerſtdaags meede te zullen neemen.

Eenige dagen daar na, maakten zy zich terſtond na het middagmaal op, en gingen naar de Hut. Niet verre daar van daan was een grooten Vyver. De Prins die wat voor uit ging, hoorde in de Vyver iets plompen en flodderen. —— Hy zag 'er in, en met welk een ſchrik werd hy bevangen, als hy zyn goed Moedertje in het water zag worſtelen. Zy ſtak geheel afgemat, de eenen hand nog boven en 't lighaam zonk ten gronde. De Prins ſprong op dat oogenblik in de Vyver, greep haar hand en redde ter naauwer nood haar leven en het zyne ook. Naauwlyks was hy met zyn buit aan Land, of zy hoorden ſchielyk een zacht Geruis. Alles wierd zeer helder, en de goede Fee verſcheen in een overheerlyken Glans. Zy trad uit haar Wagen en raakte ſtilzwygende de Vrouw aan die in onmagt lag, en plotzelyk was zy jong en ſchoon. Het lieve droefgeeſtige Meisje, dat de Prins zoo dikwils in zyne droomen gezien had, ſtond voor hem in zilver wit gewaad, en omhelsden haaren Redder, die zich van verbaasdheid zoo weinig herſtellen konde,

als

als *Ynkas*, die in haar het Beeld van die blinkende gedaante zag, die by het dooden van het Vogeltje rondom hem zweefden. Ontfang Prins *Gunild!* zeide de Fee, die Maagd, welke U door het Noodlot was beſchooren. Op het oogenblik van Uwer geboorte, waart gy voor elkander beſtemt. Een vyandelyke Fee voorzag U lieder geluk, nydig en toornig, dat de Vader van Uwe Geliefde, haar de opvoeding niet had toebetrouwt, verſcheen zy aan haar op een Weiland, daar zy alleen zonder byzyn wandelde, zy raakte haar met haaren ſtaf aan, en ſprak de volgende ſchrikkelyke woorden: *Word Vogel, en Uwe verandering moet zoo lange duuren, tot dat de hebzucht Uw geheim ontcyffert, en U vermoort. Een ander geniete in onſchuld Uwe edelſte deelen, word dan weer Menſch, en leeft onder het kleed van ouderdom, tot dat U liefſte U onder dat kleed eert, by wage voor U zyn leven en verkryge U dan tot vergelding in Uwe bloeijende ſchoonheid.*

Zy wierd Vogel, ik greep haar en bracht ze aan Uw Vader. Het overige is U bekend. De wil van de onverbiddelyke Fee is vervuld, en gy lieden aan het einde van Uw Lyden. Gaat nu ſpoedig: Gaat nu *Gunild*, de Vader van Uwe Geliefde wacht met ſmerten om haar weder te zien. Zy heeft een onbedrieglyk teken, waar aan hy zyn eenige en geliefde Dogter ligtelyk kennen zal. Het teken van een Vogeltje is op haar linker borſt gedrukt. Zy is daar mee-

de

de gebooren. Gy zult by hem met open armen werden ontfangen. Op deeze wereld zult gy my niet weder zien, want myn werk is met U lieden afgedaan, en voleindigt; maar onzichtbaar zal ik U ſteeds vergezellen, en aan uwe Lotgevallen deel neemen. Vergeet niet dat goeddadigheid en een ſtille overgeving aan de Voorzienigheid, U lieden alleen gelukkig kan maaken. Als gy den loop van het Aardſche leven voleindigt zult hebben vind gy my weder. Ik verſcheine U dan terſtond, en indien gy altyd goeddoende hebt geleeft, zult gy een evengelyke bezorging genieten, welke my hier op gedragen was, naamlyk uwe Beſchermgeest, en Leidsvrouw te zyn, ik hebbe U lieden lief. Vergeet my niet en leeft verder gelukkig! Zy verdween en wierd niet weder gezien; maar dikwerf gevoelde byde de Paaren, by ieder goede Daad, in hunne Harten, haare beloonende goedkeuringe. Zy gingen te zamen naar de Stad, verhaalde de Koning deeze Geſchiedenis, die vol vreugde de Bewilliging tot het Huwelyk van zyn Zoon gaf, met een Gade die de Voorzienigheid zelfs voor hem had uitgekoozen.

Ynkas vond wel des morgens geene Ducaaten; maar hy en zyne Gemalinne hadde dezelve niet meer nodig, en verheugden zich van dien last ontheven te zyn.

Eenigen tyd daar na reisde Prins *Gunild*, met zyne Gemalin, naar het Ryk van haaren Vader. Zy maakten zich bekend, en

wier-

wierden vol vreugde ontfangen. De Koning had reeds zeer lang om zyn geliefde Dochter getreurt, van welke onaangezien alle Naſpeuringen hy geen ſpoor had kunnen ontdekken, nog eenige tyding bekomen. Hy zag het teken op haar borst, en gaf volvrolyk zyne toeſtemming in het Huwelyk. Vier weeken duurde de Koninglyke Feſteynen, toen gaf hy aan zyn Schoonzoon de Regeering over, en leefde gelukkig in de ſchoot van zyne Famillie.

Jaarlyks reisde deeze twee gelukkige Paaren, tweemaalen in het Bosch, daar de goede en weldadige Fee hun was verſchee-nen, en herrinnerden zich daar hunne Lotgevallen. Zy gingen in de Lente als het groene Loof uitbot, en in de Herfst als het begint te rimpelen en te krimpen. Zy vernieuwden daar onderling het eeuwige Verbond, vroom te zullen zyn, en als Burgers van een beeter Wereld in deeze te zullen leven. En dikwerf heeft de Fee, die altyd daar by ſchoon onzichtbaar tegenwoordig was, haare vreugde door het zachte geruis van ſtreelende Windjes te kennen gegeven.

HET WITTE DUYFJE.

HET WITTE DUIFJE.

'Er was een zeer goedaartig en deugtzaam Meisje, *Gittby* genaamd, haare goede Ouders wierden haar vroegtydig door de dood ontrukt: toen zy geſtorven waaren, nam haar Voogd ze in zyn Huis, om op te voeden. Hy was een hart en kwaadaartig Man, altyd ſchimpte hy, of ſchoon zy het niet verdient had, en wierp haar tegen met verwytingen; dat hy haar als een Wees had ingenomen, dat hy haar brood om niet moest geven, terwyl hy ondertuſſchen veele Goederen en Gelden uit de nalatenſchap van haare Ouders in handen had, waar uit hy haar rykelyk konde Onderhouden en Opvoeden.

Zyn Vrouw was een hoogmoedig en leelyk Wyf, by wien dit arme Meisje het zeer kwaad had. Zy haate haar, dewyl zy veel ſchoonder was, als haare Dochters, en ook veel goedaartiger, daarom gebruikte zy haar tot het ſlechtſte Huyswerk, zy moest ſchuuren, ſchrobben en wasſen, en als zy in Huis niet meer te doen had. moest zy in het Boſch Champignons of Paardeſlaa zoeken, of Aardbeziën plukken, na dat het Jaargetyde mede bracht.

De arme *Gittby*, leed alles met geduld, bediende de Moeder en de Dochters naar hunne oogwenken, en evenwel konde zy niet

niet de allerminſte dank behaalen. Al wie in Huis was ſchold en ſloeg op haar. Eens was zy in het Bosch om Champignons te zoeken, en gelukkig had zy eerder als anderſints haar Korfje vol vergaderd. Zy zettede zig op den Grond neder, en weende bitter over haar hart en ellendig Lot, terwyl zy weende, zag zy een Giervalk, een wit Duifje vinnig vervolgen, het Duifje viel geheel afgemat, by haar neder, en teffens ſtak de Roofgierige Giervalk, zyn vernielende klaauwen uit, om het te verſcheuren. Het goede Meisje nam het Duifje in haare beſcherming, zy jaagde den Roof Vogel weg, en reddede het Leven van het zelve. Zy nam het Duifje op haar ſchoot, ſtreelende het met de hand. Het ontſtelde Duifje bleef zitten, en kuste met zyn bekje de traanen af, die over haare wangen neder droppelden. Zy gaf hem kruimeltjes, van het weinige Brood, dat zy tot haar half avond eeten had medegekregen, en zy verheugde zig dat dit ſchoone Duifje, ze alle uit het holle van haar hand oppikte. ——

Dus verliep de tyd tot dat den Avond begon te vallen. Het arme Meysje, had gaarne nog langer gebleven, en zich met het witte Duifje vermaakt; maar zy moest naar Huis, en was reeds boven den tyd uitgebleven, daarom ſtond zy op, droeg het Duifje meede tot voor het Bosch, kuste het nog eens en liet het vliegen.

Toen zy te Huis kwam, wierd zy door haar

haar Voogdeſſe vinnig geſcholden, om dat zy zoo lange was uitgebleven, en tot ſtraffe zoude zy dien Avond niets meer te eeten krygen. Zy ſloop ſtil naar haar Kamer, en moest zich zonder eeten te Bed begeeven.

Als zy den volgenden Dag volgens gewoonte, de Hoenders wilde voederen, kwam het witte Duifje ook gevlogen, en zette zich van verre. Het goede Meisje, herkende niet zoo ras haar Duifje, of zy ſtrooyde het eenige koorntjes toe, en voederde het rykelyk. De oudſte Dochter zag gevallig dat zy aan een vreemde Duif voeder Gaf, en ſchold haar wakker uit, dat zy niet beter haare zaaken waarnam en vreemd Vee, meede van het koorn gaf. Het arme Meisje ontſchuldigde zich, en zeide: Weest niet boos lieve Suster, ziet dat vreemde Beestje, is zulk een ſchoon wit Duifje, en ik hebbe het ſlechts een paar koorntjes gegeven. —— Nu daar vliegd het weg, en zal niet weder komen.

Den volgenden Dag kwam het wit Duifje op de zelfden tyd weder, het klapwiekte met zyn Vleugels, als om een weinig voeder te vragen. Het goede Meisje, ſtrooyde hem weder gelyk gisteren, een handje vol koorn neer. Daar op had de oudſte Dochter gewacht, want zy had reeds lang opgepast en haar van agter een Gordyn beſpied. Zoo ras zy het zag, liep zy naar haar Moeder, en vertelde dat *Gittby*, dat ongehoorzaame Meisje, geduurig vreemd

Vee meede voederde, zy had het reeds gisteren verbooden maar het hielp niet. De Moeder kwam in aller Yl geloopen, zy ſchold haar duchtig uit, en beſloot die moederlyke Vermaaningen, met een paar gevoelige ſlaagen om de ooren. Het witte Duifje zat op de Stal, en zag dit lieve Meisje zoo mishandelen, daarom vloog het weg en kwam daar na niet weder op de plaats van dat Huis.

Ondertusſchen wilde de gierige Voogd, gaarne van haar afzyn; doch zocht haar Vermogen 't welk hy in handen had, niet weder uit te keeren, maar voor zich te behouden. Daarom was hy bedacht haar aan een afſchuwelyk en lelyk Man uit te trouwen, die haar om haare ſchoonheid alleen zoude neemen, en het Huwelyks Goed, en haar Vermogen aan hem laaten. Hy overlag dit met zyne Vrouw en Dochters, welke daar over zeer verheugd waaren. Ha! zeide de Vrouw, gy kent immers dien zwarten wilde Jager in het Bosch wel, ziet toch, dat gy haar aan hem verhandeld, mogelyk kunt gy nog een mooije ſtuiver Geld op de koop toe krygen. Zoo gezegd, zoo gedaan. Maar hier by bleef nog een zwarigheid over, naamlyk om den wilden Jager te vinden. De Voogd had hem nu en dan wel in het Bosch gezien, doch zyn Woning was hem onbekend; dan deeze zwarigheid hoopte hy ook te overwinnen. Den volgenden morgen maakte hy zich vroeg op, voorzag zich van Spyze voor

voor eenige Dagen en zoo ging hy in het Bosch. Na dat hy te vergeefs drie dagen het zelve doorgekruist had, hoorde hy eindelyk het Jagdgedruis en zag tot zyne groote vreugde den zwarten Jager aankomen. Na dat zy te zamen over onverſchillige zaaken geſprooken hadden, vraagde hem de Jager, hoe maakt het de Dochter waar van gy Voogd zyt? Ik hebbe haar onlangs in het Bosch gezien, het ſcheint een braaf Vrouwsperſoon te weezen. De Voogd verheugde zich hartelyk, dat zyne zaaken zoo goed ſcheenen te gaan, en prees haare ſchoonheid boven maaten. De zwarte Jager zeide, geeft my die Jonge Dochter ten Vrouwe. Dat kan geſchieden antwoorde de Voogd, dog alleen onder ééne Voorwaarde, naamlyk dat gy geen uitzet voor haar begeert. Indien zy zoo ſchoon is, als gy zegt, antwoorde de Jager, dan begeere ik niet alleen geen Huwelyks goed; maar ik zal boven dien Uw Vrouw en Uwe Dochters fraaije Klederen geven. Den handel wierd geſlooten, en afgeſproken, dat de Jager den volgenden Dag, haar behoorlyk ten Huwelyk zoude komen vragen. Dus ſcheide zy van elkander, den Jager ging voort met Jagen en de Voogd naar Huis.

By zyne te rug komst, wierd hy met vreugde ontfangen. Zyn Vrouw en zyne Dochters waaren zeer verheugd, dat hunnen Aanſlag zoo wel gelukte, zy waaren voor af reeds vrolyk over de ſchoone Kle-

deren, overweegende zorgvuldig hoe het overige optooyzel ingericht moest werden, op dat het by die ſchoone Kleederen wel zoude paſſen.

De arme Wees wierd in de Kamer geroepen, zy kwam bevende en benaauwt, vreezende dat 'er weder geſlagen of geſcholden zoude werden. Maar hoe verwonderde zy zich, toen de Voogdeſſe haar zeer vriendelyk aanſprak, haar tegen morgen van de gewoone harden arbeid bevryde, en boven dien een nette kleding van haar Jongſte Dochter gaf, die zy morgen zoude aandoen.

Dit lieve Meisje was zoo aangedaan over die goedheid, dat zy de handen van haare Voogdeſſe kuste, en haar duizendmaal bedankte voor zoo veel liefdebewys. Zy wierd zelfs daar over weemoedig, ging op haar Kamer en weende vreugdetraanen, vergeetende al het Hartenleed dat zy haar hadden aangedaan. De goede *Gittby*, wist niet wat haar morgen te wagten ſtond.

Ach! zeide zy by zich zelven, indien nu 't wit Duifje kwam, zoude ik het gerust durven voederen, maar het Duifje kwam niet.

Zy ſtond vroeg op, waschte zich en trok het geſchonken Kleed aan, zy ſtak een Roosje in het Hair en een aan de Borst, en zoo kwam zy beneeden by het Huisgezin. De Moeder en de Dochters ſtonden verbaasd haar zoo ſchoon te zien, en waaren

ren daar over inwendig vol Nyd; maar zy zochten het te verbergen, zy behandelden haar vriendelyk, want hoopten des te eerder van haar onſlagen te worden.

Tegen den Middag verſcheen de zwarte Jager, prachtig opgeſchikt, en wierd ten eeten verzogt. Offchoon hy zich veel moeite gaf, om zyne verachtelykheden te bedekken, blonk evenwel zyn kwaade Gemoedsaart, in alles uit; hy was boosaartig, hoogmoedig en zeer lomp. Alle zyne liefkozingen waaren zeer ongeſchikt, en over Tafel, waar aan die arme Wees nevens hem moest zitten, was by haar tot een grooten last. Dan trapten hy haar zoo geweldig op de voeten, dat zy moest ſchreeuwen, dan ſtorte hy Vleeszop of Wyn op haare klederen, en bedorf het ſchoon gewaad. Hy was zoo teder en verlieft, dat hy haar eenige reizen in de wangen kneep zoo dat zy blaauwe vlekken daar van kreeg. Het goede Meisje wilde opſtaan; maar een wenk van de Voogdes, hield haar te rug. Zy moest blyven en zich alles laaten welgevallen.

Na den eeten wierd haar Bekend gemaakt, dat zy, dit afſchuuwelyke Mensch ten Man moest neemen. Zy verſchrikte over die Bekendmaaking: bad dat men haar wilde verſchoonen, liep in haar Kamer en weende bitter.

De zwarte Jager moest derhalven met onverrichte zaaken weder aftrekken. Hy was door haare ſchoonheid zoodanig ver-

rukt, dat hy met den Voogd afſprak, dat dewyl zy met goedheid zyn Vrouw niet wilde zyn, hy haar met geweld zoude wegvoeren. Men moest haar ſlechts morgen vroegtydig in het Boſch zenden, en het overige voor hem laaten. Hy deed een verſchrikkelyken Eed, dat zy hem niet ontkomen zoude, en ging in een woedende Toorn weg.

Den volgenden Morgen, kwam de arme *Gittby* vol vrees beneeden, want zy dacht dat de Voogdeſſe, haar wegens het voorgevallene van gisteren zeer hart zoude aanſpreeken; maar zy bedroog zich, men had daar aan niet gedacht. Zy kreeg een lekkere Boterham, en wierd naar het Boſch gezonden om Champignons te zoeken. Verheugd dat zy zonder ſchelden, daar van afgekomen was, ging zy in het Boſch, en zag geduurig rondom naar haar lieve witte Duifje. Na dat zy haar Korfje byna vol had, werd alles plotſelyk zeer licht rondom, en eer zy het bemerkte, had den haatelyken Jager haar in de Armen, ligte haar in zyn Wagen beſpannen met vliegende Draaken (want hy was een verſchrikkelyke Tovenaar) en vloog met haar door de Lucht. Zy was door ſchrik geheel buiten haar zelven, en eer zy recht weder konde bykomen, daalde de Wagen zagtjens neder, de Jager ſprong 'er uit, nam haar op en voerde ze in zyn Kasteel.

TWEE-

TWEEDEN AVOND.

Het lag zeer diep verborgen in een donker Boſch, en de weg tot het zelve was zoo dicht met Doornen en Struiken bewaſſen, dat geen Menſch het konde vinden. Zoo meenigmaal iemand dien weg betrad, buigden de Doornen en de Heggen zich te zamen, en wierden dichter, zoo dat men 'er niet konde door komen; maar als de Jager kwam, dan opende zy voor hem een Pad, zoo dat hy gemakkelyk door konde gaan.

Het Kasteel was geheel van Saphieren opgebouwt, en uitwendig rondomme waaren Pielaaren of Zuilen van Robynen, en op de Kruinen groote Knoppen van Diamanten. Het Dak was van het allerfynſte Goud, en zoo blinkende gepolyst dat het oog 'er niet op konde zien nog de Glans verdragen. De groote Diamanten gaven zulk een ſchitterend Licht uit, dat het altyd zoo licht was als op den helderſten Middag, offchoon 'er geene Zonneſtraalen op vielen.

De Poort was zes en dertig Ellen hoog, en twintig Ellen breed, met ſchrikkelyke Yzeren Deuren, het Slot beſtond uit een eenigen Perel, welke drie honderd Ponden woog, de Sleutel droeg de Tovenaar altyd aan een klein Zyden Bandje aan zyn Hals,

want het was niet grooter als het Sleuteltje der Halsband van een klein Schoothondje.

Rondom het Kasteel was een hooge Muur, en nog een Watergragt, ter breedte van ſes en vyftig Ellen, en honderd ellen diep, waar over een Ophaalbrug lag, voor welke twee Tygers de Wacht hielden. De wilde Jager ging met zyn Buit over de Brug, die door de Tygers wierd nedergelaaten, en ook met diepen ootmoed voor hem boogen.

Zoo ras hy met zyn Sleuteltje het Slot aanraakte, ſprong het open, en de deuren opendden zich van zelfs, waar op een groote meenigte Leeuwen, Beeren, Luipaarden en Katten uitkwamen, welke zich alle boogen, en hun beiden met een ſchrikkelyk gehuil ontvingen. De Jager ſloeg met zyn Roede tegen de Poort, en de Deuren ſlooten zich agter hem toe. Daar op voerde hy het arme Meisje, die door ſchrik half dood was, tot aan de Trap, daar zy van een Aap wierd ontfangen, en die haar in een Kamer bracht, welke voor haar bereid was.

Zy vond daar alles zeer prachtig, van zuiver Goud en edel Geſteente, en een overheerlyke Tafel, voorzien met allerley Zuikergebak en kostelyke Wyn. Den Aap liep aanhoudende rondom, en ſcheen door zyne Gebaarden te willen te kennen geven, dat zy zoude toetasten en eeten. Hy ligte een zyden Gordyn op, en zy zag een allerprachtigſte Tafel voorzien met het heerlykſte Avondeeten. Daar op maakte hy een

een eerbiedige Buiging en verliet haar, ſluitende de Kamerdeur van buiten toe.

De arme *Gittby* viel geheel buiten haar zelven neder op een Rustbeddetje, dat in een hoek van de Kamer ſtond, en weende den gantſchen Nacht bitter. Zy ſtond wel tien maalen op, zoekende te ontvluchten; maar de Vengſters waaren met dikke Yzere ſtaven bezet, boven dit zag zy ook geen middel over de hooge Muur en breede Gracht te komen, daarom gaf zy zich over aan haar Noodlot, met een vast voorneemen, liever alles te ondergaan, als met den Tovenaar te Trouwen.

Den volgenden Morgen verſcheen den Tovenaar *Toornbok*, (dit was zyn Naam) in zyne Natuurlyke gedaante, (want in het Kasteel konde hy geen vreemde gedaante aanneemen.) Maar met welk een ſchrik wierd dit arme Meisje bevangen, toen zy dien afſchuwelyken Tovenaar in zyne Natuurlyke gedaante zag! Hy had in plaats van een mond, groote vooruitſtekende kaaken, kleine oogen, die diep in zyn Kop waaren ingedrukt, welke altyd vuil en druipende waaren, koolzwart krinkelend Hair, en een lange afſchuwelyken rooden Baard. Voor het overige had hy wel een Menſchelyke gedaante, behalven dat hy een ruighairige Boksvoet had, waar door hy zoo wel als om zyn kwaadaartig en toornig Gemoed, *Toornbok* genaamt wierd.

Hy knielde voor haar neder, bad duizendmaal om vergeving, dat hy haar ge-

roofd en weggevoerd had, zeggende dat zy dit aan zyne groote Liefde moest toeſchryven. Hy zeide haar veel ſchoone zaaken, noemende haar zyn beminde Liefje. Maar zy konde dat affchuwelyke Liefje niet aanzien, zy omzwagtelde haar aangezicht met haar Bedde-deken, en antwoorde hem niets op zyne teedere woorden. *Toornbok* wierd daarom zeer grimmig. Erken in my zeide hy, uw Heer, gy zult de myne werden en geen geweld zal u daar van bevryden. Gy kent myne Magt nog niet, ik zal u daar van ſlegts een klein bewys geven. Hy riep den Aap, die haar in de Kamer ingeleid had, raakte hem met zyn Toverroede aan, en er ſtond een Kamer-Dienaar, die op het ſchoonſte en naar den nieuwſten ſmaak gekleed was, van wien een aangenaamen reuk der welriekendſte Waatertjes afging. Hy raakte den ſchoonen Kamerdienaar andermaal, en hy werd weder een grappenmaakenden Aap.

Het goede Meisje ſchrikte over die ogenblikkelyke verandering, en viel weenende voor den Tovenaar op de kniën. Ziet, zeide hy, dit zal ook uw Lot zyn, indien gy u niet aan myne wil overgeeft. Alle de Dieren welke gy by dit Kasteel gezien hebt, waaren ook Menſchen gelyk als gy, door ongehoorzaamheid hebben zy zich zelven myn Toorn op den Hals gehaald en zyn in Dieren verandert. Ook in zulk een affchuwelyk Dier zult gy veranderd werden. Een Padde zal nog een ſchoonheid zyn,

zyn, als het met u vergeleeken zal worden. —— Van heden af geve ik u nog drie dagen en drie uuren om te bedenken. Overweeg het wel, en neem een beſluit myn Vrouw te werden, want dan zult gy alles hebben wat uw hart kan wenſchen, alleen uitgezonderd de Vryheid van u buiten het Kasteel op te houden. Verkiest nu wat gy wil, —— Daar op ging hy uit de Kamer ſluitende de Deur achter zich.

De arme *Gittby* was geheel troosteloos, zy zuchte en weende den geheelen Dag en den gantſchen Nacht, beſluitende liever het alleraffchuwelykſte Dier te werden, als de Vrouw van deezen vyandigen Tovenaar. Maar den Tovenaar had gelogen, want hy konde de Menſchen wel door Tovery veranderen; maar niet in zulke gedaantens als hy wilde; zy wierden altyd in een Dier verandert, dat met haare gemoedsneigingen overeenkwam, daarom waaren het ook ſlechts enkel bedreigingen, want hy had niet voorgenoomen, het goede lieve Meisje in een Dier te veranderen, dewyl zy door de aanraaking van zyn Roede, alleen een Lammetje, of ander onnoofel lief Dier geworden zoude zyn.

Den volgenden Dag kwam hy weder, en ſprak haar veel van zyne gehaate Liefde; maar zy zeide hem ſtandvastig, dat zy hem niet konde beminnen, hy konde doen wat hy wilde.

Den derden Dag verwagte zy met veel benaauwtheid het bepaalde Uur, in welke haare

haare verandering zoude voorvallen. Zy betaste haar zelve geduurig, of zy nog Mensch was, en of zy niet reeds begon een afschuwlyk Dier te werden. — Eindelyk verscheen de Tovenaar, vragende nogmaals naar haare neiging, en toen hy weder afgeslagen wierd, rukte hy haar uit de Kamer, wierp haar in zyn Wagen en vloog met haar door de Lucht. Zeer verre van zyn Kasteel hield hy stil aan een verschrikkelyke hoogen Rots, daar nooit een 's Menschen voet was op geweest, want dezelve was zoo hoog en met scharpe Klippen bezet, dat men die niet konde beklimmen. Geen Grasje was op die barre Rots te vinden, want indien 'er ook één tusschen de Klippen uitsproot, was hy terstond, door de vinnige Zonnehitte, die altyd gloeijende op de Klippen lag, verbrand.

Hier smeede hy dat arme kind wel vyf honderd ellen hoog met ketenen vast. Staat hier zeide hy en boet uwe ongehoorzaamheid. De Adders en Slangen die in de kloven der klippen woonen, zullen uw gezelschap zyn, u langzaam dooden en opeeten. Door de zonne hitte zult gy verschachten, na drie dagen koome ik weder, leeft gy dan nog, met berouw over uwen Hoogmoed, dan is het wel, en het zal uw geluk zyn. —— Daar op ging hy in zyn Wagen, lachten dat het rondom schaaterde en snelde weg.

Het goede Meysje zag zich van de geheele waereld verlaaten, en weende bitter.

In-

Intusschen kroopen reeds twee groote Slangen opwaards en loerden gieriglyk om haar te verslinden. Op het zien van deeze schrikkelyke Dieren, gaf deeze arme Wees een harde schreeuw, en oogenblikkelyk zag zy haar lieve Duifje al vliegende naderen. Hy kwam tot haar met eenige Kruiden in zyn bekje, hy vloog terstond weg en haalde meer, dit deed hy meermalen, en maakte eindelyk een kring van Kruiden rondom het lieve Meisje. In den beginnen wist zy niet wat dit zoude beduiden; maar eindelyk wierd zy gewaar, dat de Slangen en Adders, die haar reeds zeer naby gekomen waren, van de Kruiden weg vloden, en zich niet by dezelve waagden. Het was een Kruid dat de Slangen niet kunnen verdragen. Zy verheugde zich daar over, en dankte haar lieve Duifje, zy had het ook gaarne gestreeld; maar haare handen waren aan de klippen vast gekluisterd.

Het witte Duifje vloog weg; doch kwam ras weder, en bracht in zyn bekje eenige takjes met Aardbezien, zette zich op de schouders van de arme *Gitthy* en voederde haar zoo. Het vloog aanhoudende weg en haalde meer, tot dat zyn lief Meisje genoeg had. Toen bleef hy by haar zitten en kuste de traanen van haare wangen, hy waaide met zyne wieken haar aangenaame verkoeling toe als de zon sterk stak, ook beschaduwde hy haar aangezicht met zyne vleugels.

Zoo verliepen de drie dagen, na welke den

afschu-

afſchuwelyken *Toornbok* weder kwam. Het wit Duifje zag van verre zyne wagen met Draken en vloog weg. Hy verwonderde zich dat het Meisje nog leefde, en vermoede ras, dat zich iemand anders in het ſpel moeſt gemengd hebben, en haar het leven onderhouden, doch hy zweeg ſtil. Hy ontſloot haar, wierp ze in de wagen en vloog met haar naar het Toverkaſteel.

Hier kwelde hy haar weder met zyne liefde, maar zy wilde volſtrekt daar van niets hooren, zy wees hem zeer ernſtig af, en toen hy evenwel niet wilde ophouden daar van te ſpreeken en haar met geweld wilde kuſſen, ſtiet zy hem zoo vinnig tegen de borſt, dat hy ruggelings op de grond viel. Ten hoogſte vergramt, ſprong hy als een onzinnige door de kamer en ſchuimde van woede. Nog drie dagen zeide hy geeve ik u tyd van bedenking; maar dat is, dit zweere ik by myn Ring de laatſte maal, gy zult my niet meer dwarsboomen nog misleiden. Indien gy dan nog niet anders gezint zyt, zult gy myne Toorn gevoelen. In dien tuſſchentyd zult gy niet leedig zyn. Gy zult dagelyks myn Baard kammen en myn Voeten waſſen, tot dat de drie dagen vervlogen zyn. —— Zoo ging hy heen, rukkende de Kamer deur toe, dat het Kasteel beefde.

Den volgenden Dag moest deeze arme Maagd, haar walgelyk Werk beginnen: Hem zyn vuile Baard reinigen, zyne ſtinkende Voeten waſſen, en ze daar na met wel-

welriekende Zalven ſmeeren; zy deed alles wat hy begeerde en leed dit met het grootſte geduld.

Den derden Dag bereide zy zich tot haar dood, en toen den Tovenaar om antwoord kwam, zeide zy, vast beſlooten te hebben, veel eer alles te ondergaan, als zyne Vrouw te werden. Den Tovenaar ſprong in grammen woede op, raakte haar met zyn Roede. —— Ontfang zeide hy het Loon van uwe ongehoorzaamheid —— werd haatelyk leelyk, en niet eerder zult gy uwe gedaante weer krygen, tot dat gy myne brandende Liefde, met weder Liefde beloont.

Zy zag haare handen inkrimpen, haare kniën ſtyf worden, haar rug kromde zich met een bochgel, haare klederen veranderde zich in oude vodden. In een woord zy was een zeer lelyke oude Vrouw. *Toornbok* bracht haar in een Spiegelkamer, welks vloer, zoldering en de vier zymuuren, alle van enkel Spiegelglas waaren, zoo dat zy haare gedaante, waar heenen zy de oogen wende, wel duizendmaalen zag.

Toen zy 'er in trad, viel zy van ſchrik byna van haar zelven, over dit ontzettelyk gezicht. Zy had een ingevallen en als uitgeteerd aangezicht, een lange ſpitze neus, ingedrukte druipende oogen, en ſlechts hier en daar eenige overblyfzels van tanden in de mond, haar kin was ſcherp en ſpits, voorwaarts naar de neus opgeboogen en met hairige wratten bedekt. Zy mocht de oogen

oogen ſlaan waar zy wilde, altyd zag zy die afſchuwelyke gedaante aan allen zyden.

Daar zeide den Tovenaar, dit is nu ſlechts een begin, van het geene gy zult werden; doch op dat gy niet ledig zoude zyn, zal ik u Werk genoeg geven. Hy ſchudde een grooten Hoop van allerley zyden lappen voor haar neer, die zy moest uitzoeken, en ieder kleur afzonderlyk leggen. By aldien gy tegen den Avond hier niet meede gereed zyt, zeide hy, hebt gy myn Toorn te vreezen, daar meede verliet hy de Kamer. Naauwlyks was hy weg, of wit Duifje kwam aan het Vengſter, pikte daar aan en wilde naar binnen. Zoo ras het in gelaaten was, hielp het deze ongelukkige Dochter uitzoeken, en ſtreelde haar. Het arme Meisje verheugde zich wel over haar lieve Duifje, maar was evenwel zeer treurig, als zy van haar Arbeid afzag en haar zelve zoo afſchuwelyk beſchouwde. Wit Duifje dit bemerkende, vloog weg maar kwam ras weder en bracht haar eenige takjes met Bloempjes van Nachtviolier, en lag die in haar ſchoot. Het goede Meisje begreep ras wat wit Duifje daar meede wilde beduiden, naamlyk dat zy haare waarde in zich zelven moest hebben, en in haare afſchuwelyke gedaante evenwel goed konde zyn, zy was door die gedachten eenigzints geruster, maar als zy van ter zyden de oogen op de Spiegels ſloeg, dan kwamen de traanen in haare oogen. Allengskens ge-

wende zy 'er aan, en het was goed, dat *Toornbok* haar zoo veel werk gegeeven had, want dewyl zy aanhouderde daar op moest zien, had zy weinig tyd, de oogen rondom te ſlaan, en over haare walchelyke gedaante te treuren.

Tegen den avond verſcheen den Tovenaar, en herinnerde haar den Arbeid, zy moest zyn Baard kammen en de Voeten waſſen, ook nog boven dat zyne vuile Tanden reinigen.

Den volgenden dag was zy reeds wat meer te vreden, en trok het zich niet meer aan, dat zy leelyk was. Zy zocht haare Lapjes uit, en ſpeelde ook een weinig met haar Wit Duifje, dat ook heden haar getrouw hielp.

Tegen den middag kwam den Tovenaar, en eischte weder den gewoonen Arbeid, hy lag zyn hoofd om gemakkelyker bediend te worden in haar ſchoot. Zyn hand waar aan de Tover-Ring was, lag daar nevens. Zy was van Goud en in het midden was een ſchoone glad geſleepen ſteen, welke de eigenſchap had, dat ieder die 'er in zag, in zyne natuurlyke gedaante daar in verſcheen. By geval zag het Meisje daar in, en beſchouwde zig zelven zoo ſchoon, gelyk zy te vooren was, zy werd daar door met innige vreugde aangedaan. Den Tovenaar behaagde het kittelende werk aan zyn Baard zoo wel, dat hy in een vasten ſlaap viel.

Intusschen kwam het Wit-Duifje gevlogen, en plaatste zich in het vengster, dat *Gittby* had moeten openzetten, dewyl het den Tovenaar te heet in de kamer was. Als het Wit-Duifje zag, dat den Tovenaar zoo vast sliep, kwam het nader en plaatste zich op de schouder van zyn beminde Meisje, hy kuste haar, en eindelyk vloog hy op haar schoot en pikte naar de Ring. — Help goeden Hemel! Hoe wierd *Gittby* aangedaan, toen zy daar in een schoone Prins beschouwde. Hy was veel schooner als andere Mansperfoonen die zy te vooren gezien had. —— Zy vond in die beschouwing zulk een verlustiging dat zy de oogen 'er niet van konde afwenden en hartelyk wenschte, dien schoonen Prins altyd in de Ring te mogen zien, daarom trok zy dezelve zachtjens van den vinger der Tovenaar af. Zoo ras zy die had, ontwaakte hy, en voelde terstond dat zyn Ring weg was; hy sprong op, denkende dat dezelve verlooren was. Eindelyk zag hy die in de hand van *Gittby*. Hy bad haar dat zy hem de Ring zoude weder geven, belovende haare schoonheid te zullen vernieuwen, en haar weder in volle vryheid te stellen; doch het was enkel Leugen en Bedrog.

De arme *Gittby* konde evenwel niet besluiten, dien weder te geven, want zy beminde den Prins te hevig, die zy daar in gezien had. Ach! zeide zy, magtige Heer *Toornbok*, laat my de Ring behouden, ik wil

wil dan gaarne leelyk en afschuuwelyk blyven, want dat verkieze ik veel liever, als schoon te werden, en den lieven Prins niet meer te zien.

Zy stak de Ring onder dit gesprek aan haar vinger, en dewyl die niet gemakkelyk wilde schuyven, moest zy hem eenigsints draaijen, om die aan de vinger te krygen. Zoo ras zy hem draayden, begon Wit-Duyfje dus te spreeken: wacht u wel lief Meysje, Toornbok is een Bedrieger, geeft hem den Ring niet weder, anderfints bent gy verlooren. Zy zag om van waar de stem kwam, en in het omzien, zag zy zich zelven in alle de Spiegels weder zoo schoon als te vooren. Den Tovenaar sloeg naar Wit-Duyfje, en het scheelde zeer weinig of hy had het dood geslagen, maar zyne vlugge snelheid bewaarde zyn leven, het vloog ten vengster uit. Toen hy zag, dat hy met goedheid den Ring niet weder konde krygen, sprong hy woedende op het goede Meisje en wilde die met geweld van haar vinger scheuren. Op dat oogenblik zag hy zich zelven in den Steen, en viel dood voor haare voeten neder; want dit was den eigenschap van dezen Ring, dat ieder Tovenaar welke hem bezat, en desselfs krachten niet dan tot boosheid en kwaad gebruikt had, zoo ras hy zyne gedaante aan een vreemde hand daar in zag, vernietigd wierd, en het leven moest verliezen.

Op het oogenblik dat *Toornbok* dood ne-

derviel kwam 'er een hevigen Donderſlag, het geheele Kaſteel viel in een puinhoop, en het Meysje zat verre van daar op een groene weide in het Bosch, te midden onder ſchoone Bloemen.

DERDEN AVOND.

Wit-Duyfje zat nevens haar, ſprong op haar ſchoot en zeide: bedaar wat, lief en goedaartig Meysje, van uwe ontſteltenisſen. Den affchuuwelyken Tovenaar, die u vervolgde is dood, en ontfangt het Loon van zyne affchrikkelyke Tovery. Gy zyt niet van deeze grasweide af geweest, behalven toen gy aan den Rotsſteen gekluiſterd was, al het overige en het Kaſteel, was enkel bedrog en verblinding. Nu zyt gy geheel vry. Het Meisje had de woorden van haar Duifje ſlechts half gehoort, want zy hield zich meer bezig met het Beeld van haar ſchoone Prins, en waarlyk zulk een beminnenswaardig Heer, is voor een teder Meisje, altyd beeter en aangenaamer als een witte Duyf. — Zy zag aanhoudende in den Ring, en hield dezelve geheel naby haar aangezicht; dan zy zag haar zelven wel, maar ach lyder! den geliefden Prins konde zy niet zien. Weemoeeig en bedrukt, zag zy haar wit Duyfje

Duyfje aan, de traanen vielen uit haare oogen, en rolden langs haare wangen. Weest niet bedroeft lief Meisje, zeide wit Duifje, mogelyk werden alle uwe wenſchen vervult. Met deeze woorden vleide hy haar, wreef zyn Kopje en Hals aan haar Arm en zag haar ſterk in 't Gezicht. Toen zy nog aanhoudende vol gedachten zat, de oogen ſtyf neergeſlagen, op eenen plaats hield en weende, zeide wit Duifje: waarſcheinlyk hebt gy my niet gaarne meer by U. —— Begeert gy dat ik weg zal vliegen? —— Ik beminne u zoo teder. — Ik beminne u zoo teder. — Ik hebbe u hartelyk lief. —— Ik wenſche zoo gaarne by u te blyven.

Op eenmaal ontwaakte het Meisje als uit een Droom, zy gevoelde dat zy haar Duifje onrecht had gedaan, en liefkoosde het des te teerder. Na dat zy nog lange in het breede over het voorgevallene geſprooken hadden, zeide wit Duifje: eene Beede heb ik nog lief Meysje, wil gy aan myn ernſtig verzoek voldoen? Ja antwoorde zy zeer haastig, alles wat gy wil.

Maar het is veel, hernam wit Duifje, dat ik te verzoeken hebbe, het zal aan uw goedaartig hart zeer zwaar vallen. Zult gy het evenwel zeker vervullen? Zeer zeker antwoorde zy, ik beloove het u Heilig, alles wat gy van my verzoekt, vervolgde zy eenigſints benaauwt, zal ik volbrengen. —— (Zy wist niet wat zy beloofden.) —— Hoort dan myn beede, zeide

wit-Duifje. De uure van myn dood is gekomen, myn tyd is voorby, myn eenigen wensch is door uwe handen te ſterven. De volvoering hebt gy my toegezegd, ik houde u vast by uw woord: Rukt my de Kop af en werpt myn Romp tegen het Westen, de Kop tegen het Oosten, en dan zyt gy van uwe belofte ontſlagen.

Het goede Meysje ſchrikte over dit verzoek, in lange wilde zy daar toe niet beſluiten, want wit Duifje, was haar zoo lief als haar eigen Leven. Doch het Duifje hield niet op haar ernſtig te bidden. —— Doet het toch, lief en goedhartig Meisje! vervuld myne Beede: —— Anderſints moet ik u eeuwig verlaaten, en een lang ellendig en zuchtend leven doorbrengen. — Gy zult my daarna dank betuigen, als gy myne beede volbrengt. De wil van het Noodlot is ondoorgrondelyk, meer mag ik u thans niet zeggen. —— Volvoer myne wensch, laat ik arm Vogeltje door uwe handen ſterven. —— Anders ben ik ellendig.

Bewoogen door de voorſtelling van haar beminde Duifje, dat hy haar evenwel moest verlaaten en ellendig zyn, greep zy moed, zy vatte haaſtig het zelve, ſloot haare oogen toe, rukte de Kop van den Romp, en wierp het beide in de Lucht van haar af. — Haar Hart wierd te gelyk als van een geſcheurt. —— Zy was verdoofd en durfde de oogen niet opſlaan. Schielyk voelde zy zich teder omarmen, en een vuurige kus op haare lippen drukken. Zy verſchrikte

ſchrikte en opende de oogen. Hoe was zy te moede, toen zy haare geliefde Prins voor haar zag ſtaan! van ſchrik en vreugde raakte zy in onmagt en viel in zyne armen. Toen zy weder tot zich zelven kwam, was 'er byna geen einde aan alle haare vragen en verwonderingen. De Prins *Tai*, (dit was zyn Naam) verhaalde haar zyne Lotgevallen, zeggende: Dat hy voor vier Jaaren in dit Bosch, 't welk niet verre van zyns Vaders Hof lag, Jaagende, ſchielyk een wit hert was uitgeſprongen, dat hy het tot diep in 't Bosch had vervolgd en hem ook eindelyk een ſchoot toebracht. Zoo draa het Hert nederviel, was terſtond den Tovenaar *Toornbok* verſcheenen, zeggende met harde woorden: wat onderſtaat gy vermeetene! myn Hert te dooden? Gy zult uwe Daad zeer zwaar moeten boeten. —— Word Dier! — op dat oogenblik raakte hy hem met zyn Toverroede, en zyn handen veranderden in twee vleugels, zy wierden met vederen bedekt, en eer hy konde antwoorden, was hy in een witte Duyf veranderd. *Gevoeld nu* had *Toornbok* gezegd *het Loon van uwe vermeetenheid, en word ook beſtendig door uwe Vyanden vervolgd. Uwe verandering moet zoo lang duuren, tot dat gy een Meysje vind, die Duyvenliefde bezit, die den Arend overwind en uw eindelyk verwurgt.* Daar op was den Tovenaar weg gegaan, en *Tai* had al dien tyd als Duyve omgedwaald, zonder evenwel zyn Menſchelyk verſtand te verliezen.

Lange, ja lange vervolgde hy hebbe ik gevloogen, om zulk een Meisje te zoeken; maar konde 'er geen vinden die Duyvenliefde had, tot dat ik u myn teergeliefde Meysje vond. Gy zag myn gedaante de eerſtemaal in den Ring, met welk een vreugd wierd ik aangedaan, toen ik zag dat ik indruk op u maakte! Gaarne had ik my aan u ondekt; maar ik mocht niet, en konde toen nog niet ſpreeken. Nu ſtaat het aan u, myne Vrouw te worden, indien het u belieft. — Terwyl hy nog ſprak, kwam het geheele Gevolg van de Prins, die *Toornbok* in afſchuwelyke Deren had veranderd en in den Voorhof van zyn Kaſteel geplaatst. Zoo ras haar Heer bevryd was en weder Mensch geworden, was ook de Tovery op hun alle ontbonden. Zy hadden hunnen Heer, lange rondom in het Bosch gezogt, en waaren uitermaaten verheugd hem te vinden.

De Prins zond terſtond eenige naar zyn Vader, en liet weeten dat hy op weg was om by hem te komen. Over deeze Tyding was het geheele Hof vol vreugde. Terſtond wierden alle mogelyke Beſtellingen gemaakt om hem met pracht in te haalen. De Koning ging hem zelfs buiten de Stad te gemoet, en de Koningin zette zich in 't gewaad waar in zy zich bevond toen de tyding kwam, zonder zich te verkleden in een Rytuig, om haare geliefden Zoon *Tai* ras weder te zien, en na het afzyn van zulk een langen tyd te omärmen.

Zoo

Zoo lange hy vermist was geweest, was 'er geen vrolykheid in haar; maar nu was de vreugde des te grooter. Ter halver weg ontmoetede zy elkander. Zy konden hunne oogen niet verzadigen van zien, en 'er wierd geduurig zoo veel gevraagd, dat de Prins hunne Nieuwsgierigheid niet ras genoeg konde ſtillen, want eer hy de eerſte vraag had beantwoord, waren reeds tien anderen gedaan. Hier op ſtelde hy aan zyn Koninglyke Ouders zyn geliefde Bruid voor, en verkreeg terſtond hunne Zegen en Toeſtemming, om haar ten Vrouwe te nemen, dewyl zy hen, hunnen geliefden Zoon had wedergegeeven en bevryd van de verwenſing onder welke hy moest omzwerven. Eindelyk kwamen zy tot vreugde van alle de Onderdaanen in het Palais. Alle de Bewoonders van de Stad, lagen hunnen Arbeid neer, en liepen uit, om den Prins *Tai*, en zyne aanſtaande Gemalin te zien.

Kort daar na werd het Huwelyk voltrokken, en het Bruilofs-Feest gehouden, 't welk van de allergrootſte Pracht en Luiſter was. Na de Maaltyd riep de Jonge Princes haar Gemaal ter zyde, en verzogt hem met haar in den Thuyn te gaan. Zoo ras zy alleen waaren, ſprak zy hem op de volgende wyze aan: Gy weet liefwaardig Prins, dat ik nu geen wensch in de Waereld meer overig hebbe, als alleen U te behouden, en daar meede ben ik volkomen gelukkig. —— Doch ik heb nog eene Beede, en welke? vroeg de Prins zeer

haaſtig. Zy zag hem lachgend aan, zult gy het my vergeeven zeide zy, als ik dezen Toverring niet meer wensche te bezitten? Ik ben bevreest, dat dewyl ik zyne kragten nu kenne, ik dien mogt misbruiken. Ik vergunne u alles wat gy wil, antwoorde de Prins; maar gy zult die niet misbruiken, uwe goedaartigheid is veel te groot. Thans zeker wil ik niet zeide zy, maar wie weet? — Ik vertrouw my zelven niet recht. Wel nu zeide de Prins, hy is in uwe hand, doet 'er meede wat gy wil. De Princes nam een ſteen en ſloeg dien aan ſtukken. Daar op kuste zy de Prins —— Hebt gy my vraagde zy ook nog lief zonder den Ring? Duizendmaal liever antwoorde Hy, gy hebt my een groot Bewys van uwe goedhartigheid gegeven. —— Zy gingen weder tot het Gezelſchap en zoo vervlogen de acht dagen, die tot het Bruilofs-Feest bepaald waren, onder geſtadige vrolykheid en afwisſelende verluſtigingen.

De Jonge Princes gewon de toegenegenheid van de Koning en Koningin meer en meer, en na twee Jaaren gaf den ouden Koning, nog by zyn leven, aan zyn Zoon de Regeering. De Jonge Koningin ſtond eens aan een Vengſter van het Paleis, en zag een arme Famillie in een ellendigen ſtaat, met verſcheurde klederen beedelen. Het ſcheen haar toe dat die aangezichten haar bekend waaren, zy zond hen iemand na, liet onderzoeken wie zy waren en ontdekte dat het haar Voogd en zyn gantſche Huis-

Huisgezin was, die hun geheele vermogen ook dat van de Ouderlooze wees, waar over zy geſteld waaren verdaan hadden, en nu reeds zedert een Jaar van Broedel-Brood moesten leeven. Zy verſchrikte, doch maakte zich aan hun niet bekend, maar bezorgde dat hun in de Stad een matigen onderſtand tot onderhoud wierd toegereikt. De Voogd ſtierf eerlang in een woedende wanhoop, om dat hy de Ouderlooze Wees, ongelukkig had gemaakt, en nooit weer iets van haar had vernomen. De Moeder volgde hem kort daarna, doch de Dochters trouwden met eerlyke arme Ambachts-lieden, met welke zy vergenoegd leefden, en God dankten, dat hy hen door Nood en Ellende wys gemaakt had.

DE

DE GETROUWE VOS.

EERSTEN AVOND.

Voor lange Jaaren leefden een groot Koning, zyn naam was *Romwald.* Hy regeerde alle zyne Landen met veel wysheid en zyne Onderdaanen leefden onder zyn Beſtuur vreedzaam en gerust, waarom zy ook veel Liefde en Eerbied voor hem hadden.

Hy had een deugdzaame en beminnenswaardige Gemalin, die hem hartelyk lief had, en zich beſtendig beyverde, om die uuren in welke hy vry was van zyne Regeeringsbeſtellingen, hem aangenaam te maaken. De overigen tyd, beſteede zy tot de opvoeding van haare drie Prinſen, van welke de twee oudſten wel zeer ſchrander waaren; maar veel Hoogmoed, Verwaandheid en Eigenliefde bezaaten, reeds zeer Jong had men hun bedorven, want zy hadden te vroeg van de Hof-Bedienden gehoort, dat zy Prinſen waaren. De Jongſte was wel wat Eenvoudiger; maar bezat des te meer goedhartigheid en zachtmoedigheid. Als hy door iemand, iets gedaan wilde hebben, verzocht hy het vriendelyk, terwyl beide de anderen, het met ſtrengheid gelaſten, daarom was hy by alle zeer bemind, en de oudſten meer gevreest.

De

DE GETROUWE VOS.

De oudſte was *Aldegil* genaamt, de tweede *Torkild* en de derde *Nanell*.

Koning *Romwald* was zeer Ryk, zyn Schatkamer was vol Goud en Edelgeſteente: maar een ding ontbrak den Koning tot zyne gelukſtaat —— naamlyk, zyne gezondheid.

Hy leed bovenmaaten zeer, aan hevige Jigtpynen, ook Podagra of Voet-euvel, en moest daarom reeds twee Jaaren het Bedde houden.

Zyne Gemalin, kwam byna niet van zyn kamer, en had gaarne om hem eenigſints te ontlasten een gedeelte der pynen op zich genoomen, indien het mogelyk was geweest. Ook beide zyne oudſte Zoonen, beklaagden hem ſterk zoo lange zy in de Kamer waaren, en ſcheenen over de ziekte van hunne Vader hartelyk aangedaan. Doch zoo ras zy 'er buiten waaren, hadden zy daar van weinig gevoel. Zy gingen ter Jagd, velden veel Wild en Herten, en dikwerf dagten zy 'er in het geheel niet aan, dat hunne Vader ziek was.

De jongſte integendeel ſprak weinig, als hy in de Kamer was, maar zat altyd in een of anderen hoek treurig en droefgeeſtig, en ſloeg ſomtyds ſtil en heimelyk zyne oogen op zyn lydende Vader. Doch dit werd hem door veele als een onverſchillige gevoelloosheid toegereekend, die men aan zyne Eenvoudigheid toeſchreef. Maar zoo ras hy buiten de Kamer was, begaf hy zich in eenzaame hoeken, bitter weenende, dat hy

zyn

zyn Vader in dien jammerſtaat niet konde helpen.

Alle Geneesheeren en Wonder-Doctoren, kwamen van allen zyden, en brachten Geneesmiddelen voor den zieken Koning, zy beloofden zeekere en onfeilbaare hulpe, waar voor zy koſtelyk en rykelyk betaald werden. —— Maar de gehoopte hulp bleef achter. Zy namen alle wel geld meede, maar geen eenige de ſmerten.

De goede Koning *Romwald*, droomde, dat indien hy den Vogel Phenix hoorde zingen, hy als dan gezond zoude werden. Hy ſloeg weinig acht op dien droom, en des morgens was hy dien vergeeten. Den volgenden Nacht, had hy denzelfden Droom, dit maakte hem opmerkzaam, en hy verhaalde des morgens zyn Droom aan zyne Gemalin en aan de Prinſen.

Den oudſten, bood zich aan, om den Vogel Phenix te zoeken, indien zyn Vader daar door gezond konde werden; maar eigentlyk was het hem te doen, om op zyn Vaders kosten te kunnen reizen, want dit had hy lang gewenscht; doch om de ziekte van zyn Vader was het hem geduurig afgeſlagen. De Koning bedankte hem hartelyk voor zyne tederheid, beveelende dat hy volkomen tot de Reize zoude uitgerust werden. Hy liet zich ſchoone kleederen maaken, nam veel Goud en Edelgeſteentens meede, pakte alles op een best Paard, nam afſcheid en reed in een volle Galop de Stad uit.

Na

Na dat hy een geruimen tyd gereeden had, kwam hy voor een groot en dik Bosch. By den ingang ſtond een Vos op den weg, en riep hem aan, vraagende: Prins *Aldegill*, van waar komt gy, en waar wild gy heen? Den hoogmoedigen Prins wierd grimmig, dat een Vos hem zoo vry aanſprak, en in plaatſe van antwoord, trok hy een Pistool uit de Zadel, en ſchoot naar den nieuwsgierigen Vos; maar hy miſte, de Vos nam zyn ſtaart op de rug, en ſnelde voort in het Bosch.

Verdrietig dat hy de Vos niet geraakt had, reed de Prins dieper in het Bosch, en ſloeg geen acht op den weg. Hy verdwaalde, en eer hy het bemerkte, wierd hy van Rovers overvallen. Zy vatteden het Paard aan den Teugel, rukten hem 'er af en bonden hem zyne handen op den rug. Een der Boschrovers ſprong op het Paard; maar de Prins wierd van twee anderen voortgedreeven, en moest te voet loopen.

In den beginnen ſprak de Prins met harde woorden; maar dewyl zyne Vorſtelyke Bedrygingen vruchteloos waaren, nam hy een zachter toon, en gaf hun de beste woorden; doch hunne ooren waaren doof voor het eenen en het anderen, zy ſpottede met zyne traanen.

Prins *Aldegill* moest wel drie uuren op ongebaande wegen, over heggen, en ſteenen loopen, en door t' zaam gegroeide ſtruiken kruipen, tot dat zy eindelyk, in een ſombere en donkere plaats ſtil hielden.

Een

Een der Rovers ſchoot zyn Piſtool af. By de tweede ſchoot opende zich een verborgen Valdeur, waar door Prins *Aldegill*, in een donker Hol moest kruipen. Zoo ras zy beneeden waren, wierd de deur geſlooten. In een verren afſtand zag de Prins eenig licht ſcheemeren. Toen hy nader kwam, geraakte hy door ſchrik geheel buiten zich zelven, want hy zag by het ſcheinſel van een flaauw Lamplicht, waar door het hol ſlechts een donker licht bekwam, zes andere Rovers op den grond liggen, welke bezig waaren de goederen en klederen van een vermoord Mensch te doorzoeken, wiens bloedig Lighaam aan haare voeten lag. By zyne aankomst ſtonden zy op, bezagen hem van het hoofd tot de voeten, en verheugden zich over dien ſchoonen Buit, die zy in hem verwagte, en ook in zyn Mantelzak vonden.

Zy hielden over hem een korten Raad en beſlooten eenſtemmig hem te vermoorden. De Prins viel voor hun op zyne kniën, en bad ootmoedig om zyn Leven. De Rovers ſpraaken toen heimelyk met elkander. Eindelyk zeide het opperhoofd dezer Bende, uw leven is u geſchonken, onder deeze Voorwaarde, dat gy by ons moet blyven. Uit u kan een braaf Kerel worden, als gy voorzichtig en geheim zyt. Doch zoo gy de minſte ſtap doed om van ons te loopen, is uw leven voorzeker verlooren. De Prins wierd op deeze woorden als een nieuwgeborene. Hy beloofde alles. Zy gaven hem

Wyn

Wyn en Eeten, en toonde hem veele kisten met Goud en koſtbaarheerden die zy in haar hol verborgen hadden, Alengs gewende hy meer en meer aan die wilde leefwyze. Naar huis trachte hy niet, dewyl hy den Vogel niet had, behalven dat hy in den beginnen geen middel zag om te ontkoomen en laater verlangde hy in het geheel niet uit die Bende te raaken. Hy moorde en roofde even gelyk zyne medegezellen, en toonde altyd veel moed en onverſchrokkenheid, daarom maakten zy hem tot hunne Opperſte, toen hunnen Hoofdman in eene Rovery was doodgeſchooten. Hy bekleede die plaats, met algemeen genoegen.

Ondertusſchen hoopte de zieke en lydende Koning vol benauwdheid op de terugkomst van zyn Zoon; maar te vergeefs. —— Dusdaanig verliep 'er een geheel Jaar, onder angſtvalligheden en hevige pynen.

In den zelven Nacht, als in het voorleden Jaar, had Koning *Romwald*, weder den zelfden Droom, naamlyk dat indien hy den Vogel Phenix hoorde zingen, hy gezond zoude werden. Hy verhaalde des morgens die Droom aan zyne Gemalin en aan de beide Prinſen. De tweede Prins *Torkild*, wierp zich op, om den Vogel te zoeken, indien het zyn Vader tot Gezondheid konde dienen. Doch in der daad was hy alleen het droevig leven aan het Hof van zyn Vader moede, aan het welke reeds zedert drie Jaaren geen verlustigingen;

Bals nog Hofdagen gehouden waaren, hy wilde liever weg zyn, om het aanhoudende zuchten en klagen van den Koning niet langer te hooren. Ondertusschen hoopte hy ook zyne Hoogmoed te bevredigen, indien hy den Vogel eerder bracht als zyn Broeder, en tot vergelding de Koninglyke Kroon en Regeering te bekomen. In den beginnen, wilde nog de Vader, nog de Moeder 'er in bewilligen; maar de Prins liet niet af met zyne verſoeken, teffens verzekerende dat hy zyn oudſte broeder zoude opzoeken, waar door dan eindelyk zyn Vader, het verzoek inwilligde, de beveelen tot zyne uitrusting gaf en met veele Vaderlyke Lesſen en Waarſchouwingen liet vertrekken.

Voor hem wierden evengelyke Vorſtelyke Klederen gemaakt als voor zyn Broeder. De Jongſte Prins bracht hem al zyn Geld dat hy zorgvuldig geſpaart had, en wilde het hem op de Reize meede geven, ofſchoon hy zyn welbeſpaarde ſchatje zeer beminde; maar Prins *Torkild*, beſpotte hem, ging in de Schatkamer en nam zoo veel Goud en Edelgeſteenten als hy dragen konde, zettede zich op het Beste paard en reed weg.

Na dat hy eenigen tyd gereeden had, overdagt hy, hoe hy het 't beste zoude aanleggen, om wel, vergenoegd en vrolyk te leven, en boven dien ook den Vogel Phenix te vinden, onder deeze Gedachten kwam hy aan het zelfde Bosch, daar zyn

zyn Broeder zyne Roveryen oeffende. Aan den ingang ſtond de Vos, en ſprak even gelyk . als te vooren aan zyn Broeder Prins *Torkild*, vraagende van waar komt Gy? En waar wilt gy heenen? Geſtoort door den wysneuſen Vos, die hem in zyne diepzinnige overdenkingen ſtoorde, rend hy op hem aan, en wilde hem met zyne Hertsvanger neervellen; maar de Vos hield geen ſtand, lokte hem immer dieper in het Bosch en geraakte eindelyk geheel uit zyn Gezicht.

Daar door was die Prins van den weg afgedwaald, en bevond zich, eer hy het bemerkte midden onder de Rovers, daar het byna met zyn leven was gedaan geweest, want hy had een der Rovers, met zyn Piſtool gewond, op het oogenblik trad den Overſten tusſchen beide, herkende zyn Broeder en redde zyn leven. Hy wierd in hunne bende aangenoomen, en vond wel ras in het geſelſchap van zyn Broeder, behaagen in dit woeste leven, roofde meede gelyk de anderen en wenſchte niet weder naar huis.

Ja die twee Broeders waaren van zulk een ſlechte geaartheid, dat zy eindelyk Moeder, Vader, zyne Ziekte en den Vogel Phenix vergeeten hebben. Ondertusſchen wierd haare te rug komst aan Het Hof van haar Vader te vergeefsch verwagt.

Vol benaauwtheid vroeg de Vader by ieder morgen, of 'er nog geen tyding van

zyne Zoons gekomen was, en altyd moest hy van zyne bedienden met ontroering het droevig antwoord hooren, dat men nog niets van hun vernomen had. De goede Koningin zocht hem zoo veel mooglyk gerust te ſtellen met troost gronden die zy zelfs niet geloofde, en vertoonde zich voor hem vrolyker, als zy in haar hart was. Eer zy in de kamer kwam, droogde zy zorgvuldig de Traanen van haar Oogen, en vraagde altyd aan haare bedienden, eer zy de deur opende, of men aan haar konde zien, dat zy geweend had. Zoo verliep ook eindelyk het geheele Jaar, onder veel Smerten en Traanen. De Ziekte van den Koning wierd door zyn gramſchap erger en zyne Smerten vermeerderden hevig.

Deeze nacht droomde hy weder, gelyk by het begin van 't voorleden Jaar, dat hy gezond zoude worden als hy den Vogel Phenix hoorde Zingen. Hy herhaalde ſmorgens zyne Droom en zyne Gemalin, beantwoordde dit verhaal alleen met diepe zuchten, want zy had geen behaagen in die Droomen, waar door zy reeds twee Zoonen had verlooren.

Maar de Jonge Prins ſtond op, vraagende of het hem geoorloofd zoude zyn een verſoek te doen, hoopende dat hy gelukkiger mogt zyn dan beide zyn oudſte Broeders. Hy verſeekerde teffens met de oprechtſte openhartigheid, dat het de grootſte Vreugde voor hem zoude zyn, indien hy

hy de Vogel konde vinden, op dat zyn elendige Vader geholpen mocht werden: boven dit voegde hy 'er by was ook aan hem zoo veel niet gelegen, indien het met hem niet gelukkig zoude afloopen, want tot de Regeering had hy, buiten dat toch naar zyne meening geene bekwaamheden genoeg.

Nog Vader nog Moeder wilde in zyn voorſlag bewilligen, maar de Prins liet niet af met verſoeken en bidden, belovende recht voorſichtig te zullen zyn, ook voor het einde van het Jaar, met, of zonder Vogel gewisſelyk te rug te keeren.

Door zyn bidden, maar nog meer door die belofte bewogen, dat hy zich in geen gevaarlyke onderneemingen zoude wagen en ras genoeg ook zonder de Vogel te rug keeren, gaven zy eindelyk hunne bewilliging tot de Reize.

Naauwlyks had hy dit verlof gekregen, of hy maakte zich Reizvaardig, pakte alleen ſlechte klederen in, want Goud en Edelgeſteentens had hy te lief, dan dat hy daar van veel zoude meede genomen hebben, daar om voorzag hy zich liever van een goeden voorraad van Eetwaaren, die op een ſlecht paard gepakt wierden. Hy nam een teder afſcheid van zyne Ouders en bad om hunne Zegen. Hy gaf aan zyn Moeder zyne Spaarpot, klom te paard en reed met een gemaatigden tred de Stad uit.

Na dat hy een geruimen tyd had gereden kwam hy aan het zelfde Bosch, waar

in zyne Broeders huisden. Aan den ingang ſtond de Vos, riep hem aan, vragende: Prins *Nanell*, van waar komt gy? en waar wilt gy heenen? De Prins verwonderde zich een Vos te hooren ſpreeken, hield ſtil, en vraagde hem, hoe komt het myn lieve Vos, dat gy kunt ſpreeken? en hoe kent gy my? Ik heb u aan myn Vaders Hof nooit gezien. Als gy een weinig wilt afzitten antwoordde de Vos, dan zal ik u alles zeggen.

Prins *Nanell* ſteeg af, bond de Mantelzak van het Paard, liet het Graazen, en zettede zich nevens de Vos. Hy oopende zyn Mantelzak en nam 'er den besten Bout uit, wagt myn lieve Vos zeide hy, eer gy verteld moet gy wat eeten, gy zult zekerlyk honger hebben. Hy nam zyn Mes, en deelde rykelyk met de Vos. Geduurende die vreedzaame Maaltyd verhaalde de Prins zyn gehee'e geſchiedenis: en dat hy als de Jongſte Prins van den Zieken Koning *Romwald*, uitgegaan was, om den Vogel Phenix te zoeken en zyn Vader te helpen.

Het is voorzeker een zwaare onderneeming zeide de Vos, doch indien gy my wilt volgen, zal het u wel gelukken, over deeze tyding was de Prins vol vreugde, en het ſcheelde zeer weinig of hy zou zyn lieve Vos omarmt hebben.

Laat dit blyven, zeide de Vos tot op een anderen tyd, in welke het beeter zal ſchikken en voegzamer zyn, bewaart onder-

dertuſſchen, tot dan, ook uwe Nieuwsgierigheid wegens myn Perſoon, en weest hier meede te vreeden, dat ik u beloove uw Vriend te zullen zyn, en niet te verlaten, en dat ik u ook eens myne Lotgevallen zal verhaalen. Laaten wy thans afbreeken, op dat wy geen tyd verliezen, het Paard en de Mantelzak moet gy hier laaten, want anderzints zoud gy in de handen der Rovers vallen, die zich hier in het Bosch verſchuilen. Zet u op myn rug, en ik zal u ras ter plaatſe brengen daar gy weeſen moet.

De Prins zat op, hoe hart het hem ook viel zyn Paard te verliezen, de Vos ſloeg zyn ſtaart om hem heenen, en het ging zoo ſnel voort, als de vaart van een Vogel door de Lucht.

TWEEDEN AVOND.

Na dat zy een geheelen Dag en Nacht gereeden hadden, hield de Vos ſtil by een groote Stad. Nu zeide hy zyt gy aan de Plaats van uwe bepaaling. In deeze Stad woond een magtig Koning die den Vogel heeft. In de groote Zaal van het Paleis, hangt hy in een ſlechte yzeren Kooy. Hy heeft zulke prachtige en Glinſterende Veeren, dat hy alle Vogels in ſchoonheid

overtreft, gelyk ook zyn zang verrukkelyker en betoverender is, als alle Muſieq of Speelkunst die Gy ooit gehoort hebt. Naast de Yzeren Kooy, hangt een Gouden, bezet met Diamanten van een onſchatbaare waarde. Maar die deeſen kostelyken Kooy neemt is ongelukkig.

Om de Vogel te krygen moet gy in de Stad gaan, u digt by de Keuken ophouden, en u bevlytigen om by de Kok in dienst te komen, waar door gy ook de bediening zult verkrygen om 't vuur in de Kamers van den Koning te bezorgen en aan te leggen. Als dan kunt gy, wanneer de Koning op de Jagt is, den Vogel weg nemen. Maar ik waarſchouwe u nogmaals, zoo lief als u het leven is, raakt den Gouden Kooy niet aan, meer mag ik u thans niet zeggen; maar gy zyt verlooren, zoo gy myne raad niet volgd. Zoo ras gy met den Vogel voor de Stad komt, zal ik by u zyn, en u in zekerheid by uw Vader brengen. Nu weet gy alles. In de naaſte hutte die hier nog by is, zult gy een Vrouw vinden, die u gepaste klederen tot uwen nieuwen ſtand zal geven, waar voor gy deeze die gy nu draagd te rug zal laaten.

De Prins bedankte zyn lieve Vos, beloofde alles te zullen vervullen en zy ſcheiden van elkander.

Prins *Nanell* trad in die hutte, en verkreeg ligtelyk van de behoeftige Bewoonſter, ſlechte linnen Klederen, beſtaande in een volmaakt Boerenpakje. Hy ging daar mee-

meede in de Stad, plaatſte zich by de Koninglyke Keuken, en verſocht de Kok toen hy naar buiten kwam, of hy hem in zyn dienst wilde neemen. Hy zeide dat hy een arme Ouderlooſe wees was, en dat hy vlytig zoude oppaſſen. Alles ging naar wensch, hy wierd aangenoomen, en na eenigen tyd dewyl hy zich in zyne dienst trouw en eerlyk gedroeg, de vuurbezorging in de Koninglyke Kamers opgedraagen.

Zoo ras hy de Eerſtemaal in de Zaal kwam, zag hy tot zyn innige vreugde, den zoo zeer gewenſchte Vogel Phenix in een ſlechten Kooy. Daar nevens zag hy de ledigen Gouden Kooy, en hy verſtomde over desſelfs Schoonheid, die alle beſchryving van zyne Vos te boven ging.

Zoo dikwils hy in de Zaal kwam beſchouwde hy ook de Glinſterende Kooy, overweegende altyd desſelfs onſchatbaare waarde; waar by hy beſtendig de wensch gevoelde, van die te bezitten; maar de waarſchouwing van de Vos, ſchrikte hem altyd af.

Eenige weeken daar na reed de Koning ter Jagd, en nam zyn geheele gevolg meede; deeze gelegenheid maakte de Prins *Nanell* zich ten nutte. Hy ſloeg een langen Mantel om, ging op de Zaal en nam de Kooy met den Vogel af. Toen hy in de Deur van de Zaal was, zag hy nogmaals te rug naar de Gouden Kooy, en zy ſcheen hem veel ſchooner als te vooren. De Ge-

dachten van die achter te laaten konde hy niet verdraagen. Het zal immers zoo gevaarlyk niet zyn, dacht hy in zich zelven en in dat ogenblik nam hy ook de Kooy af. Verheugd over zyne Buit, zette hy de Vogel Phenix in de Gouden Kooy, nam dien onder zyn Mantel en ſnelde weg.

Toen hy buiten de Hofdeur kwam, begon de Vogel zoodanig te ſchreeuwen, dat de Geheele Wacht buiten kwam. Zy vielen op hen aan, rukte hem den Mantel af, en ontdekten het Bedrog. Hy wierd met zwaare Ketenen gekluisterd, in een diepe gevangenis geworpen en ſcherp bewaakt, tot dat de Koning by zyne te rug komst over zyn Noodlot zoude beſluiten.

Des avonds kwam de Koning van de Jagt te rug, en ſtond zeer verbaasd over de Boosaartige vermeetenheid van die Jongeling, die hem het Lieſſte dat hy bezat, had willen ontvoeren. In zyne hevige gramſchap ſprak hy zyn Vonnis uit, beveelende dat hy den volgende dag, moest opgehangen worden, en liet hem nog dien zelven avond, zyn verſchrikkelyk Noodlot bekend maaken.

Ter middernacht lag de Prins op zyn harde Legerſtee, weenende en zuchtende over zyn rampzalig ongeluk, dat hy zich zelven op den hals gehaald had, maar nog meer over zyn lydende Vader, welke hy nu niet konde helpen. Onverwagt kwam 'er een ſtem, roepende: Prins *Nanell*! hoe gaat het? De Prins zag opwaarts, van waar

waar die ſtemme kwam, en zag zyn Getrouwe Vos, die door een kleine opening benedenwaarts in zag. Hy verhaalde hem zyne bedroefde Geſchiedenis. Gaarne zeide hy wil ik myn hart Noodlot ondergaan waar van ik zelfs oorzaak ben en my zelve op den hals gehaald heb, indien myn Vader den Vogel mochte verkrygen.

Ziet gy nu de gevolgen van uwe Hebzucht, antwoorde de Vos. Had gy den Vogel in de ſlechte Kooy gelaaten, hy zoude niet geſchreeuwt hebben; thans zie ik geen middel ter uwer bevrydiging of verloſſing.

Ach lieve goede Vos! zeide de Prins ſnikkende, reddet my voor ditmaal, ik wil u gaarne volgen.

De Vos bedacht zig wat en zeide: ſlechts een middel is nog overig. Als gy morgen, naar de gerechtsplaats geleid word, bid dan tot een laatſte genadebewys, den Koning voor uw Dood te mogen ſpreeken, kunt gy dit verkrygen, verteld hem dan oprecht uwe Gevallen, mogelyk werd hy daar door tot medelyden bewogen, en ſchenkt u het leven. Gewisſelyk is den uitſlag zeer onzeeker, doet het evenwel. Thans moet ik weg, den Morgen komt aan. Valt het gelukkig uit, dan zien wy elkander weder, —— weg was de Vos.

Met doodsangſten wagte Prins *Nanell* het uur waar in hy ter Dood geleid zoude werden; eindelyk verſcheen het. De Wacht naderde voor de Gevangenis. Hy wierd'er uit-

uitgehaald en gebonden naar de Gerechts plaats gevoerd. Hy bad ootmoedig om deeze eenige en laatſte genade, van den Koning te mogen ſpreeken. Dit werd aan den Koning bekend gemaakt, welke last gaf dat hy tot hem gebracht zoude worden. Hy wierp zich op de kniën voor de Koning, en bad ootmoedig dat hy aan zyn lydende Vader de Vogel wilde laaten toekomen, en dat hy als dan gaarne wilde Sterven. De Koning was over dit bewys van zyne Kinderlyke liefde zeer aangedaan. Ik ſchenke u zeide hy uw leven, en den Vogel nog boven dien, als gy my het bonte Paardtje zult brengen. Gaat heen en zoekt het, indien ik het door uwe hand ontfang, zult gy met den Vogel in Vreede tot uw Vader reizen.

De Prins bedankte de Koning hartelyk en ylde vol vreugde uit de Stad. Niet verre was hy gegaan, of hy vond zyne Getrouwen Vos. Hy bedankte hem, voor zyne goeden raad, Verhaalde hem de geheele Geſchiedenis en bad verder om zyne ondersteuning.

Ik zal, ſprak de Vos nog éene Beproeving met u doen, maar onder Beding, dat gy ditmaal myn raad en voorſchrift beeter zult volgen. De Prins vol vreugde beloofde alles, hy zette zich op de Vos, nam de Staart om zyn lyf en toen ging het weder op een vollen draf voort. Na dat zy lange gereeden hadden, hield de Vos eindelyk ſtil voor een Groote Stad. In deeze Stad

Stad zeide hy woond den Koning die het bonte Paard bezit. Het is klein, geteekend met roode en blaauwe Vlekken, en het is in zyn Sevende Jaar. Het word alleen gevoederd met Zuikerbrood en Rozynen; daar tegen heeft het ook de zeldſaame Eigenſchap, dat het met ieder Voetſtap een myl voortgaat. Boven op de Kop ſtaat een Bosch hair, waar mede het door zyn Ruyter beſtuurt en geregeert werd. Nu weet gy alles. Gaat in de Stad, bied uw dienst by den Koning als Ryknegt aan; indien gy aangenoomen word, dan kunt gy op een bekwaame tyd met het Paard ontvluchten. Doch een zaak heb ik u aan te beveelen: naast het Paard, hangt zyn gewoonen Toom, van Leder en Yzer, waar mede gy het zeer gemakkelyk zult wegvoeren. Maar boven dien hangt 'er nog een van blinkend Goud, bezet met Groote Perlen van een hooge waarde. Zoo lief nu uw leven u is, raakt die niet aan, als gy die wegneemt, zyt gy een Mensch des Doods. Zoo ras gy het Paard hebt, ben ik by u. De Prins beloofde alles, bedankte zyn lieve Vos en zy ſcheide van elkander.

Hy ging in de Stad en bood zyn dienst by den Koning aan. De Vorst liet hem voor zich komen, vraagde hem over veele zaaken in de Rykunst, en liet hem eindelyk het bonte Paard voorbrengen, hy vraagde hem zyne Gedachten over zyne Ouderdom en Eigenſchappen. De Prins bezag het naauwkeurig en gaf de Koning over

over beide zyne Vragen, een Voldoende Antwoord. De Koning verwonderde zich over de kundigheid van dezen Mensch, en maakte hem terſtond tot Stalmeeſter.

Zoo dikwerf hy in de Stal kwam, bewonderde hy de ſchoonheid van deeze onwaardeerbaaren Toom. In den beginne wende hy altyd de oogen daar van af, want de errinnering van de Woorden van den Vos: Gy zyt een Mensch des Doods, klonken hem geduurig in de Ooren, en het kwam hem reeds zoo voor, als of hy gehangen zoude werden, als hy ſlechts de Toom aan zag; dog allengskens begon de kragt der waarſchouwing te ſlyten, en daar na wierd die geheel vergeeten. Hy konde de Toom aanzien, zonder aan het hangen te denken.

Eindelyk verſcheen de zoo lang gehoopte geleegenheid, om met het Paard te ontvlugten. De Koning ging op een vroegen morgen, naar een van zyne Lusthuizen, met zyn geheele Hofſtaat. De Prins hield zich ziek en bleef te Huis. Hy ging in de Stal, om het Paard op te toomen. Den Kostbaaren Toom, was hem nooit zoo ſchoon voorgekomen. Hy overdacht hoe ſchoon het zoude zyn, als hy zyn Vader den Vogel Phenix konde brengen, en boven dat, de kostbaaren Toom behouden, en het wierd hem onmooglyk dien agter te laaten. Hy dacht het zoude nu weder zoo erg niet afloopen: het Paard mogt ſchreeuwen wat nood, in twee minuuten

nuuten ben ik verre weg en zy kunnen my dan toch niet in haalen. Hy greep toe, nam het ſchoone Gebit af, bekleede het Paard daar meede, ſprong 'er op, gaf het de ſpooren en —— het Paard begon voor en agter te ſlaan, ſtygerde, ſchreeuwde en rinnikten, hy wierp zyn Ruiter op de grond. De wachten kwamen toe geſchooten, ondekte het Bedrog en wierpen den Bedriegelyken Stalmeeſter in een diepe Gevangenis; maar het Paard brachten zy weder in de Stal.

De Koning die dit des avonds by zyne te rug komst hoorde, gaf bevel dat den Bedrieger de volgenden Dag onthoofd zoude worden. Dewyl hy hem van het Dierbaarſte dat hy bezat, had willen beroven. Dit Vonnis wierd hem nog dien zelfden nacht bekend gemaakt, om zich tot zyn einde te bereiden. De Prins verwenſchte zyn rampzaalige begeerlykheid, en betreurde zyne Ligtzinnigheid te laat, door welke hy zich zelve van alle hoope had beroofd, om zyne ellendigen en zieken Vader te helpen. Hy weende en kermde overluyd, maar te vergeefs. Een Ieder was Doof voor zyne klachten. Na Middernacht hoorde hy van boven een ſtemme: Myn Prins *Nanell*! Hoe gaat het? Hy herkende niet zoo draa zyn lieve Vos, of hy verhaalde hem op het weemoedigſte zyn Noodlot, en bekende openhartig zyn Feil en Misdaad. Ziet nu zeide de Vos, ik hebbe het u te vooren gezegd. Gy hebt

nu

nu twee maalen myn raad en vermaningen niet gevolgd, nu zult gy uwe gierigheid en ongehoorzaamheid hart moeten boeten. Had gy het Paard met den ſlechten Toom genomen, dan waaren wy reeds lange op de Plaats, gy had den Vogel en uw arme Vader was geholpen. Maar nu is alles voor u verlooren. Met het Aanbreeken van den Dag zult gy ſterven. 'Er werd reeds een Groot Schavot op de Markt opgericht, waar op Gy, tot een waarſchouwend Voorbeeld van anderen gerecht zult werden. Bereid u tot uwen dood. My zult gy niet weder zien. Ach! lieve Vos, zeide de Prins, al weenende, wilt gy my nu met uwe raad verlaaten, vergun my toch ſlechts nog eene Beede, het is de laatſte. Indien 'er nu voor my geen redding is, maakt dan aan myn Vader myn Dood bekend, en zegt hem waar de Vogel is, mooglyk is een van myne Broeders gelukkiger als ik, en kan hem de Vogel bezorgen. Belooft my nu alleen deeze Beede te vervullen, en ik wil gaarne Sterven.

Uwe Beede is moeijelyk zeide de Vos; maar evenwel zy is u vergunt. Maak intuſſchen als gy morgen naar de Strafplaats werd gevoerd nog een laaſte Proeve. —— Smeekt om de Genade van voor uw Dood, de Koning te mogen ſpreeken, verhaald hem zoo gy die gunst nog verkrygt, oprecht uwe geheele Geſchiedenis. Mogelyk heeft hy meedelyden met u, en ſchenkt u het Leven, zoo niet, als dan zal ik u verſoek by u Vader volbrengen.

Des

Des morgens hoorde de Prins het gedruis van het zamenloopende Volk, dat hem wilde zien Sterven, vol benaauwde verwagting van het Uur, waar in hy ter Dood geleid zoude worden, en dat hy zeer ongeduldig te gemoet zag. Alles wierd in hem vervult met angst en benaauwtheid. Eindelyk hoorde hy het gedruis der ſleutel waar meede men de Deur van zyne Gevangenis oopende. De Cipier of gevangen bewaarder maakte zyne Boeijen los, en gaf hem over aan de Wagt, die hem op de Strafplaats moest brengen. Met beevende en wankelende treeden volgde hy zyne leidslieden. Toen hy buiten kwam, waaren de oogen van alle toezienders op hem geſlagen, en volgden hem na, zonder die van hem af te wenden, tot by die Plaats, daar reeds een zwart geverwde Doodkist gereed ſtond, waar in zyn ontzield lighaam gelegd zoude werden en een hoopje zand om zyn bloed te ontfangen. Naauwlyks was hy bekwaam zyne Beede voort te brengen, om den Koning nog voor zyn einde te mogen ſpreeken, dewyl hy zaaken van groot gewicht aan hem te ontdekken had. Dit werd terſtond aan den Vorst bekend gemaakt, welke bevel gaf dat hy by hem gebracht moest worden.

Het te zaamvergaderde Volk had wel veel meedelyden met hem vertoond; maar toen zy zagen dat hy weg geleid wierd, waaren zy zeer misnoegd, dewyl daar door het

bloedig ſchouwſpel nog langer opgehouden wierd.

Hy wierp zich voor 's Konings voeten, en verhaalde hem zyn geheele Geſchiedenis. De Koning wierd aangedaan. Gaat zeide hy, ik ſchenke u niet alleen het leven, maar ook nog boven dat het bonte Paardtje, zoo gy my de ſchoone *Trako* bezorgd. Zy is de ſchoonſte Maagd, die ik ooit gezien heb; maar een verſchrikkelyke Reus, houd haar heimelyk gevangen. Zoekt ze op en bevryd haar. Brengtze by my, dan is het Paard en de ſchoone Toom beide de uwe.

De Prins gevoelde zich op die woorden als een Nieuwgebooren; hy bedankte den Koning en beloofde alles te zullen aanwenden om dat Meydsje te bevryden. Hy ſnelde met allen ſpoed ter Stad uit, en voelde geduurig naar zyn hoofd, of die nog wel vast ſtond: ondertuſſchen wierden de nieuwsgierige Toezienders verdrietig, dat hunne verwagting voor ditmaal was bedrogen, zy liepen mismoedig uit elkanderen en ſloopen naar huis.

Naauwlyks was de Prins buiten de Poort, of Vriend Vos was daar ook. Vrolyk verhaalde de Prins hem, de gelukkige uitgang van zyn Lotgeval, vragende raad wegens de ſchoone *Trako*. Indien gy my nu ditmaal beeter volgen wil, zeide de Vos, dan zal ik daar toe raad weeten. Zet u terſtond op myn rug. De Prins beloofde van nieuw af aan alles; hy zat op, nam de

ſtaart rondom zyn lyf en op een vliegenden Draft ging het over Berg en Daalen, naar de verblyfplaats van de ſchoone *Trako*.

DERDEN AVOND.

Midden in een dicht Bosch hielden zy ſtil. Hier, zeide de Vos, woond de verſchikkelyke Reus *Raschader*. Hoord gy van verre, dat yſelyke gehuil wel, als van veele wilden Dieren? Helaas ja! ik hoor dat gruwelyk getier zeide de verſchrikte Prins. Het is even zoo, als of Leeuwen, Tygers, Beeren, Wolven, Katten en andere Dieren huilden.

Dit is ook zoo antwoorde de Vos, en dit zyn zyne wachten. Omtrent nog twee uuren van hier heeft hy in een vervaarlyke Klip of Rots zyn wooning. Door ſes doorgangen, moet gy tot het binnenſte vertrek geraken, waar in hy de ſchoone *Trako* gevangen houd. Ieder Ingang is met verſchrikkelyke giftige Dieren bezet, die alles zonder onderſcheid wat hun te nakomt, met een razenden honger aanvallen en verſcheuren. Woedende Tygers ſtaan voor de eerſte, hongerige Wolven voor de tweede, grimmige Luipaarden, voor de derde, giftige Slangen, voor de Vierde, ruighairige Beeren, voor de Vyf-

de en verſchrikkelyke brullende Leeuwen voor de Sesde. Door allen deeze wachten moet gy doorgaan, om by de ſchoone *Trako* te komen. Nevens haar zult gy den verſchrikkelyken Reus vinden, die gy moet dooden, zoo gy haar wilt bevryden.

De Prins wierd yskoud en grilde onder dat verhaal. Hy had gaarne de Princes in het Hol gelaaten, indien hy zyn arme zieke Vader had kunnen helpen. Honderdmaalen verwenſchte hy thans zyn baatzuchtige begeerlykheid, waar door hy in zulk een zwaare en gevaarlyke onderneeming was gewikkeld. Nu blyft 'er nog overig, u bekend te maaken, zeide de Vos, hoe gy zonder uw Leven te verlieſen 'er in moet komen. Van twaalf tot één Uuren in den Nacht, legt alles in een harden ſlaap, die zoo ſterk is als of zy dood waaren, en geen Menſchelyke Magt is bekwaam hen optewekken. Dat Uur is de tyd in het welk gy u werk moet volbrengen, gy kunt zonder verhindering door alle de wachten doorgaan, tot in het binnenſte van het Hol, daar gy de ſchoone Maagd zult vinden. Nevens haar legt op dat uur, ook de Reus in een diepen ſlaap. Het overige zult gy verder van zelve gewaar worden. Maar draagd zorg, dat gy geen minuut langer als het bepaalde uur blyft, dan ontwaakt alles en gy zyt onvermydelyk Dood, hier is geen hulp te wachten. De Prins beloofde alles. Onder dit verhaal was zyn hart

hart veel ligter geworden, en hy vreesde voor de ſlaapende wilde Dieren niet zeer ſterk.

Gaat nu heen, zeide de Vos, op dat gy ter rechter tyd by het Hol aankomt. Neemt deeze drie Hairen van myn Lighaam met u, zy zullen uwen wegwyzers zyn. Bewaart ze wel en volgt myn raad ditmaal beeter, anderſints zyt gy verlooren. De Prins bedankte zyn Vos en ging weg. Hy hield de Hairen in zyn hand, en zy draayden zich, aanhoudende, met die zelve kracht als een Zeilſteen, naar de plaats van het Hol. Het gehuil en gebrul, wierd by ieder voetſtap ſterker; maar plotſelyk wierd alles ſtil, en hy hoorde een ontſettelyk ſnorken, intuſſchen ſtond hy voor den ingang. Alles lag in een harden ſlaap. Met grooten afſchrik ging hy door alle de wachten heenen, en kwam eindelyk in het binnenſte der klippenwooning. Hoe verbaasde hy, toen hy by de lichtſtraalen van een ſchitterende Karbonkelſteen, waar door het hol verlicht wierd, de ſchoone Maagd achteloos zag leggen! zy was in ſneeuwwit gewaad, en haar bruin hair, golfde met ſchoone Lokken over haare ſchouderen. In de eene hand, hield zy een witte doek, waar meede zy de traanen van haar Geſicht droogden, de linkerhand lag op het geſicht van den Reus, die nevens haar uitgeſtrekt op de Aarde lag, en met zyn hoofd op een kuſſen ruste. Zyn aangezicht was rond en breed, van een

zwart bruine kleur, en zoo afschrikkelyk groot, dat de hand van het Meysje naauwlyks de helfte van zyn Kin bedekte. Zyn lighaam was eevenredig naar de groote van de Kop en zeven en een halve Elle lang. Zyn handen lagen als Beerenpooten ter aarde. Hy snorkte verschrikkelyk en by ieder Ademhaaling werd de woning geschud. De Prins stond door schrik als versteend, over dit verbazende Schepsel. Intusschen sloeg het Maagdje de oogen op, en was niet weinig over dit verscheinzel verwonderd, van een Mansperſoon in die plaats te zien, in welke zy geduurende drie Jaaren geen andere menschelyke gedaante had gezien, als dat van de haatelyke Reus.

Zy brak het eerste het stilzwygen, en zeide wie gy zyn mag, ô ongelukkige Vreemdeling! welk een rampzalig Noodlot heeft u in de verschrikkelyke woning van deeze Vyandige Tovenaar gevoerd? Gy zyt een Mensch des doods, indien gy de Reus in zyn woning by zyn ontwaaken afwacht. Gaarne wenschte ik u hier te houden, maar gy zyt verlooren. Yl weg, vlucht ongelukkige! Zoo gy uw leven lief hebt snelt heenen, en denkt zomtyds aan my, die in deeze verschikkelyke woning in groote ellende versmacht.

De Prins kwam door de reden van die schoone Maagd weder tot zich zelven, hy wierp zich voor haare voeten, en in zyne verrukking ontvielen hem de Hairen van de

de Vos, zonder dat hy het bemerkte. Om u te verlossen allerschoonste, zeide hy met diepe Eerbied, ben ik hier gekomen, geeft my een middel aan de hand, om de Reus te dooden, en u uit zyne klaauwen te redden.

Dit is een beswaarlyke onderneeming zeide zy, doch een Mensch is niets te zwaar, hy vermag veel als hy het ernstig aangrypt. Daar hangt het groote onmaatige Zwaard van de Reus, met dat alleen kunt gy het wagen, hem de Kop van de Romp te slaan, en hem te dooden, ieder ander geweer trotst zyne harde staale nek. Hebt gy moeds genoeg, wel aan beproeft dan deeze Beswaarlyke onderneeming, zoo niet, yl weg, vlucht en berg u leven!

De Prins antwoorde niet maar ging naar de Muur, daar het Zwaard van de Reus was opgehangen en wilde het afnemen; maar hoe verstomde hy, toen hy het nog ligten nog bewegen kon. Het was vier Ellen lang en één en één halve Elle breed, daarenboven was het zoo onmaatig zwaar, dat geen Mensch het konde regeeren, want het was met groote Toverkunst gemaakt.

De Prins die over deeze mislukte onderneeming zeer verschrikt was, sloeg vol benaauwtheid zyn oogen op de Jonge Maagd.

Gints in de Kast zeide zy, staat een Doos met zeer kostelyke Zalf, bestrykt

uw armen en handen daar meede, wryft het ſterk in het vel en gy zult wonderen zien.

De Prins deed wat hem gezegd was, en beproefde op nieuw die zwaare onderneeming. Nu vond hy het Zwaard geheel ligt, hy nam het af, trad by de ſlaapende Reus, hy ligte het met beide zyne handen en met inſpanning van alle zyne kragten in de hoogte, en deed zulk een geweldige ſlag op den Nek van de Reus, dat hy met eenen houw, de Kop van de Romp hakte, zoo dat de Kop met een ſchrikkelyk gedruis over de Grond rolde. Een groote ſtroom zwart Bloed, liep uit de wonde van dat yſſelyke Schepſel en met eenen zyn Leven.

Na dat zy beide van hunnen ſchrik wat herſteld waaren, haalde de ſchoone *Trako* uit een kast verfriſſingen en kracht gevende Wyn, om haare vermoeijden redder te verſterken. Geduurende het gebruik van die verfriſſing bedankte zy hem met groote tederheid voor haare Verloſſing, en zwoer eeuwig de zyne te zullen weeſen. De Prins wierd door haare tederheid zoodaanig verrukt, dat hy de waarſchouwing van zyn Vos vergaten niet dagt aan het uur in 't welke hy te rug moest gaan. Nog twee minuuten ontbraaken 'er aan, dan was het ſnel lopende uur weg en het Leven van beide verlooren. De Klok in het Hol begon reeds te ſpeelen, als plotſelyk de Prins de ſchoone *Trako*

ko by de hand greep, ze door alle de wagten ſnellelyk heen voerde en met haar meer weg vloog als liep. Naauwlyks waaren zy door de laatſte als de Klok één ſloeg, en met dien ſlag ontwaakte alles. Zy hoorde het ſchrikkelyk gehuil en vluchte des te ſterker. De goede Vos kwam toegeloopen: yl! ſnel voort! vlucht! riep hy, red u Leven! — Hy liet hun beide opzitten, ſloeg zyn Staart rondom hun, en liep op de ſterkſte Draf van de Rots weg. Hoe verder zy weg vluchten, hoe naderby het gehuil hun ſcheen te volgen! De Prins zag agterom; maar hoe verſchrikte hy, toen hy zag dat de geheele verſchrikkelyke wacht, van de Reus, hun op de hielen volgde! De Wolven waaren vooraan, en ſperden de gierige kaaken open, om hun alle te verſlinden. In dit groote gevaar, ſloeg de Vos met zyn ſtaart eenige groote Boomen uit de grond, waar door deeze verſlindende Dieren, verhinderd wierden, hun niet van zoo naby te kunnen vervolgen.

Na dat zy nog een Myl voortgevlucht hadden, zagen zy hunne Vyanden weder agter zich. Zy waaren aan het einde van het Bosch. De Vos ſtak het met zyn ſtaart in brand, en ſtelde zich en zyn Reizgeſelſchap, door de vlammen in een volle zekerheid,

Na dat zy van de wilde Dieren niets meer te vreeſen hadden, liet de Vos hun afzitten, en lag zich neder om uit te rusten.

De Prins bleef met zyn oogen aan de ſchoone *Trako* hangen. en vergat in haar Geſelſchap, alle de angſten en gevaaren, die hy doorgeſtaan had.

De Vos bemerkte ras, dat zyne tegenwoordigheid, daar te veel en onnodig was, hy ging wat ter zyde. Zoo draa zy alleen waaren, zag de Prins het ſchoone Maagdje teder aan en zeide hebt gy my Lief? dierbaare Juffrouw!

Boven alles antwoorde zy. Maar waarom doet gy die vraage?

Wilt gy my uwe Geſchiedenis verhaalen hernam hy en uwe zonderlinge Lotgevallen? Hoe zyt gy in het Hol van den Reus gekomen?

Laat uwe Nieuwsgierigheid voor ditmaal nog opgeſchort blyven, gaf zy ten antwoord. Ik hebbe een duuren Eed geſwooren, myne Geſchiedenis niet te verhaalen, voor dat ik mynen geliefden Broeder wederzie. Drie agter een volgende Jaaren, hebbe ik te vergeefs om hem gezucht. — By het aandenken van haar Broeder, vloeyde de Traanen uit haare Oogen. De Prins wierd weemoedig, want nu viel het hem in, dat hy haar niet konde behouden; maar tegen het Bonte Paard moest ruylen, om daar meede den Vogel te losſen en daar door zyn zieken Vader te redden. Lange was hy met zich zelven in ſtryd. De kinderlyke Liefde zegenpraalde, hy beſloot hoe bitter het hem ook zoude vallen, van haar af te zien, en zyn elendige

lendige Vader te helpen. Dit beſluit koste hem veel en viel hem zeer hart. — — — Hy weende.

Trako was aangedaan over zyne traanen, waar van zy de oorzaak niet wist, en zeide met bedruktheid, hebt gy nu in 't geheel geen liefde meer voor my?

Meer antwoorde hy als ik moest. —— En hernam zy, gy zyt treurig en weend. —— Ja zeide hy, juist om dat ik u lief hebbe, en u altyd zal lief hebben en u evenwel moet verliezen. —— Hoe gevoellig dit my ſmert en knelt, moet ik u doch aan mynen plicht op offeren, ik ben kind, vergeet my.

Verbaasd over die duistere en raadſelachtige reden, van haare Redder, zweeg deeze Maagd vol nagedachten.

De Vos vond hun beide, by zyne wederkomst in Traanen, de Prins ontdekte hem zyne ſmerten en het beſluit dat hy genomen had, waar door hy in zwaare droefheid was.

Dat is goed zeide de Vos, wat zwaar valt heeft dies te hoger waardy, en blyft nooit onbeloont. Nu zult gy alles verkrygen. De Vogel, het Paart en deeze ſchoone Maagd boven dien nog behouden. Zyt gy nu te vreden? De Prins ſprong vol vreugde op, omhelsde het Meisje en bedankte de Vos.

Zy gingen weder opzitten Rydende naar het Bonte Paard. Onder den weg onderrichte de Vos den Prins, hoe hy zich gedraa-

dragen moest, op dat hy het Paard zoude verkrygen, zonder zyn ſchoone te verliezen. Zy kwamen voor de Stad en ſteegen af. De Prins ging met *Trako* naar het Paleis en liet zich by den Koning aandienen. Hy werd terſtond toegelaaten, en alles wat aan het Hof was, ſtond verſtomt over de ſchoonheid van dit Meisje. De Koning omarde de Prins, en liet hem terſtond het bonte Paard geven, 't welk hy beklom na dat hy van alle afſcheid genoomen had. De Hovelingen ſtonden rondom hem om zyne afreize te zien. Toen bad hy den Koning, dat hy hem geliefde te vergunnen, van deeze Maagd, die hy met zoo veel gevaaren had gered een Afſcheidskus te mogen geven. Dit wierd hem gaarne toegeſtaan. Hy buigde zich benedenwaarts, ſloeg zyn rechter arm om het Meisje, ligte haar op het Paard; gaf hem de ſpooren, en vlood met haar ten aanzien van het geheele Hof weg. Alle pogingen om hun in te haalen waaren vergeefs en vruchteloos.

Na dat zy eenigen tyd, meer gevloogen als gereeden hadden, zagen zy de Vos. De Prins hield ſtil, rydende toen verder in Geſelſchap met hem en verhaalde, hoe ſchoon zyne List gelukt was. Onder dit ſpreeken, kwamen zy tot op ſes Mylen van de Stad, waar in de Koning met de Vogel Phenix zyn Hofhouding had.

Laat my nu de ſchoone *Trako*, zeide de Vos, en gaat met het Paard alleen by den Koning. Zoo ras gy wederkomt, zullen wy

wy terſtond by u zyn. De Prins maakte in het begin veele zwaarigheden, zich van zyn lieve *Trako* af te ſcheuren. Doch op de nadere redenen van de Vos, liet hy zich den voorſlag welgevallen, hy omarmde de ſchoone *Trako*, en nam afſcheid, met de vaste belofte, van ras weder by hun te zullen zyn.

Hy liet zich by den Koning aanmelden dat hy met het bonte Paard gekomen was, en wierd met groote vreugde ontfangen. De Koning hield zyn woord en liet hem terſtond de Vogel Phenix en de ſchoone Kooy overleveren.

Het zoude evenwel billyk zyn zeide hy, toen hy wilde vertrekken, dat ik te vooren aan het geheele Hof de zeldzaame kunſten vertoone, die dit ſchoone Paard kan. De Koning verheugde zich daar over, want dit had hy door overylling van blydſchap vergeeten. De Prins zette de Kooy op de grond, rende met het Paard eenige reizen rondom op het Hof, liet hem zyne kunſten doen, zoo dat de Koning en alle de Hovelingen het bewonderde. Eindelyk reed hy langs de Kooy, boog zich naar beneeden greep die aan en rukte dezelve ſnel op het Paard, met eenen gaf hy het de ſpooren, en vlood met het Paard en de Vogel, zoo ſnel als de wind weg.

De Koning en alle die by hem waaren ſtaroogden hem na, en wisten byna niet wat 'er gebeurde. Alles moest te Paard om de Vluchteling na te jaagen, maar ver-

vergeefs, zy kwaamen alle te rug, zonder zyn ſpoor gevonden te hebben.

Zoo ras de Prins buiten de Stad was, zag hy aanhoudende rondomme, naar zyne geliefde *Trako* en de Vos. Eindelyk zag hy ze beide en wende zyn Paard derwaarts. Vol vreugde dankte hy zyn lieve Vos, en nam zyn ſchoone Maagd weder op het Paard. De Vos liep nevens hun, en zoo gong de vriendelyke te rug reize aanhoudende naar huis.

Onder weg kwaamen zy aan een Groote Stad, waar in hunnen weg midden doorliep. Hier zeide de Vos, moeten wy elkander voor een korten tyd verlaaten, want zonder Levensgevaar kan ik door die Stad niet gaan. Aan geene zyde derzelve zullen wy weder te zamen komen.

Doch een goeden Raad moet ik u nog geven. Uw leven hangt 'er van af, dat gy dezelve getrouw opvolgd, wilt gy dien beter opvolgen als alle de Voorige die ik u gegeven heb? De Prins beloofde, terſtond een blinde gehoorzaamheid, en was begeerig zyn Raad te weeten.

Wagt u wel, zeide de Vos met veel ernst, dat gy geen Vleeſch van de Galg koopt.

De Prins lachte over dit drollige verbod, en geloofde dat de Vos met hem ſpotte, hy antwoorde lachende, dit zal geen Nood hebben, dezen Raad zal ik voorzeker volgen. Vergeet niet herhaalde de Vos, dat u leven 'er van afhangt.

Zoo ras de Prins in de Stad kwam, zag hy

hy een groote zamenloop van volk. Hy vroeg wat de oorzaak was, en hoorde dat twee Misdadigers te recht geſteld zouden worden, die om veele Moorden en Roveryen tot de Galg verweezen waren. Met een medelydende Nieuwsgierigheid wagte hy om die ſlachtoffers, die aan de gerechtigheid moesten opgeoffert worden, te zien. Hy zag een open wagen, waar op die kwaaddoenders gebonden naar het Schavot en ter dood gevoerd wierden. Maar hoe onſtelde hy, toen hy beide zyn Broeders zag, die nu het Loon van hunne ſnoode Daden zouden krygen. Hy ging naar de Rechters, en bad om het Leven, van die twee Misdadigers, belovende dat hy zorg zoude dragen, dat zy in zulk eene naauwe Gevangenis wierden opgeſlooten, dat zy nooit weder aan iemand nadeel zouden kunnen toebrengen, en dat hy hun met zoo veel Geld zoude losſen, als den Rechter mogt begeeren. De Rechters maakte in den beginnen veel zwarigheid. Doch eindelyk door het aanhoudende bidden bewogen, maar nog meer door den glans der Diamanten verblind, die de Prins van zyn kostelyke Kooy gebrooken had, en hun tot Losprys aanbood, gaven zy hem de Gevangenen over, na dat zy hun, nog veele Vaderlyke vermaaningen, tot verbeetering van hun Goddeloos en Zondig leven gegeven hadden.

Voor de Poort buiten de Stad ontdekte de Prins zich aan zyne Broeders, zy vielen hem

hem om den hals, en waaren zeer verheugd; dat hy ter rechter tyd was gekomen, om hunne Redder te zyn. Nu waaren alle zyne wenſchen vervuld.

Beide de Prinſen bedankten haaren Broeder voor de beweeze redding, en beloofden eene volkomen verbetering van hun leven.

Prins *Nanel* klom te Paard, nam de ſchoone *Trako* voor zich, en de beide Broeders gingen agter hem, onder den weg vertelden zy elkander hunne Lotgevallen. Beide de oudſte Prinſen wierden zeer nydig, dat haar Jongſte Broeder zoo gelukkig was geweest, de Vogel Phenix, het Bonte Paard, en de ſchoone Juffrouw te verkrygen, terwyl zy niets hadden. Zy overdachten dat hy nu in 's Vaders Huis en Hof, veel meer geacht zoude werden als zy, en dat hy hun wel geheel van de Regeering zoude kunnen beroven, daarom namen zy het Gruwelyk en Schandelyk Beſluit, hem te vermoorden en alle zyne kostbaarheden te bemagtigen. Zoo overlegd zoo gedaan. Zy kwaamen over een hoogen Steenrots, die ter zyde een vervaarlyke diepte had. Den Oudſte gaf hem met zyn ſtok van agteren, zulk een geweldigen ſlag op het hoofd, dat hy van het Paard neer ſtorte, waar op zy hem zonder verdere omſtandigheid, in dien Afgrond weg wierpen daar hy op de Steenklippen jammerlyk gekwetst werd. Het Bloed ſtroomde uit de wonden, en met het

het Bloed vloog het Leven en den Adem van de goede Prins weg. Hy was Dood.

Beide de moorddadige Prinſen, dwongen de ſchoone *Trako* een yſelyke Eed te zweeren, dat zy van deeze daad niets zoude ontdekken; maar zeggen, dat zy haar verlost hadden. Zoo trokken zy te zaamen voort, en kwaamen eindelyk tot hartelyke vreugde van alle de Ingezeetenen aan haar Vaders Hof. Zy lagen hunnen Buit aan 's Vaders voeten, hingen de Vogel in de Koninglyke Kamer gaven de ſchoone Maagd een uitmuntend vertrek en brachten het bonte Paardje in de Stal.

Hier op verhaalde zy hunne Gebeurtenisſen, zoo als zy die van hunnen Broeder gehoort hadden, en vercierden die nog met veele Leugens. Veel achter een volgende dagen was de Stad en alle de Geſelſchappen vol van de verwonderlyke Geſchiedenis van deeze Koninglyke Prinſen. De Zieke Koning *Romwald* hoopte met een hygend verlangen op de Zang van den ſchoonen Vogel; maar hy Zong niet, en liet het hoofd treurig hangen. De ſchoone *Trako*, weende zonder ophouden, en het bonte Paardje wilde volſtrekt niet eeten. Een ieder geloofde dat het door den tyd wel anders zoude gaan, en hoopte op beeter dagen.

VIERDEN AVOND.

De Vos die ondertusschen het Geselschap, na het afkoopen van de Galg, van verre gevolgd was, en de Moord gezien had, op den Rotsberg, was naar beneeden van klip op klip gesprongen en vond zyn lieve Prins, wentelende in zyn bloed en zonder leven. Hy doorzocht zyne zakken, en vond tot zyne groote vreugde de Doos met de Wonderzalve uit de Reuzenwoning. De Prins was nog niet geheel koud. Hy bestreek het gantsche Lighaam, en wreef die Zalve met al zyn kracht in het Vel. Toen die wonderbaare zalve doordrong voelde hy de warmte meer toeneemen. Hy wreef al meer, en de Prins begon adem te haalen, en opende de Oogen, kort daar na wierd hy op nieuw geheel Levendig, zyne wonden waaren volmaakt genezen, zelfs konde men daar van nog spoor nog lidteekens zien. Na dat hy volkomen hersteld was, sprak de Vos hem vinnig en streng aan, over zyne waarschouwing om geen Vleesch van de Galg te kopen, en welke hy nu ook weer niet opgevolgd had. De Prins bekende zyne feylen; maar ontschuldigde zich daar meede

meede dat het zyne broeders waaren, die hy gered had.

Nu zeide de Vos, wat gedaan is, dat is gedaan, komt aan, wy zullen ons opmaaken, om by uw Vader te komen, waar gy uwe lieve Maagd weder zult bekomen.

De Prins van vreugde opgenomen over deeze laatste woorden, stond op, klimmende met veel moeite, langst scherpe klippen uit den afgrond naar boven.

Onder de weg overdagt de Prins, al die onwaardeerbaare Vriendschap, die de Vos hem had beweezen. Zegt my zeide hy, lieve Vos! waar door ik eenigermaaten uwe Liefde en Vriendschap kan vergelden.

Dit zal ik uw ras openbaaren, antwoorde de Vos. Ik hebbe eene Beede aan u, met welker volvoering myne geheele gelukstaat verbonden is, en wier vervulling gy my vastelyk moet beloven eer ik u die bekend maak.

En welke toch? vraagde de Prins zeer haastig, *ik beloove u heilig die te zullen vervullen.*

Het zal u zwaar en hart vallen —— goede Prins! Ja zeer hart. —— Belooft niet te veel. ——

Wel nu al zoude het my ook myn leven kosten, ik zweere u ik zal het volbrengen.

Goed zeide de Vos ik houde u by uw woord.

In het naaste Bosch zult gy een scherp

gesleepen Byl vinden, neemt die, en hakt my daar meede den kop en de staart af; maakt dan een vuur aan, en werpt alles daar op, dan zyt gy ontslagen van uwe belofte, en gy hebt die vervult. —— Nu, vervult dan dezelve, het is de laatste die ik u doen zal, want myn Sterfuur is gekomen.

De Prins Verschrikte over deeze Bede, die hy niet gewacht had. —— Gy hebt my uw woord gegeven zeide de Vos, weest verzekert dat uwe Geluk en het myne daar van afhangd, het is my thans niet geoorloofd u meer te mogen zeggen.

Zy kwamen aan het Bosch, en vonden de Byl, op de afgehakte stam van een boom leggen. De Vos nam affcheid van de Prins, hy lag zich recht hehoorlyk neer om den slag te ontfangen, en bad hem zyn werk kloekmoedig en snel te volbrengen.

De Prins door zyne belofte verbonden, en door het bidden van de Vos bewogen, greep de Byl en hakte hem de Kop en de Staart af, hy maakte een vuur aan, wierp alles daar in, en ging ter zyde zitten, wendende zyne oogen van het vuur af terwyl hy bitter weende.

Op het ogenblik stond een Staatige en Vorstelyke Prins achter hem, van een zeer schoone gedaante, die hem omhelsde. Hy schrikte, en wilde zich los rukken; maar toen ontdekte dien vreemden hem, dat hy zyn lieve Vos was, die hy door de volvoering van zyne beede, nu ver-

verlost had. Prins *Nanell*, konde die zonderlinge verandering niet begrypen. Gy zult alles gewaar werden, zeide de nieuwe Prins, snel voort, wy hebben nog een goeden weg af te leggen, om aan uws Vaders Hof te komen, het verhaal van myne Lotgevallen zal die verkorten. Zy gingen voort, en de Vreemden verhaalde zyne Gebeurtenissen. Myn suster en ik zyn Konings kinderen, zeide hy. Zy is het die gy gered hebt. Om haare liefde tot de Jagd, wierd *Trako*, door haar Vader het onbedachtzaame Meisje genaamt. De Koning met het bonte Paard, deed veel moeite om haar tot Gemalin te krygen, en zy wierd hem door myn Vader toegezegd: doch zy had een onverwinnelyken afkeer van het Huwelyk, en was op generley wyze daar toe te beweegen.

De Koning gebruikte een ergerlyke list, om haare wederliefde te verkrygen en beraadslaagde met de Reus *Raschader*, die een groote Tovenaar was, om door Tovery, sterke Liefde tot hem, in haar te verwekken. De Reus loerde op haar, en toen zy eens in het Bosch ter Jagd was, ontvoerde hy myn Suster en besloot om haare uitmuntende schoonheid, de Princes voor zich zelven te behouden. Zoo ras de tyding aan ons Hof kwam, steeg alles te Paard, om de schoone Princes weder in Vryheid te stellen. Ik was een der eerste want ik beminde myn Suster teder. Na dat ik drie dagen gereeden had, ontmoete

ik den Reus in het Bosch. Ik trad met hem in een vinnig gevecht, maar tot myn ongeluk, want geen menſchelyke waapenen konden hem kwetſen. Hy rukte my het zwaard uit de hand, raakte my met zyn ſtaf aan, en ſprak de volgende ſchrikkelyke woorden:

Werd Vos! —— en uwe verandering moet zoo lang duuren, tot gy een Mensch vind die my overwind, die behaagen heeft in uwen omgang, die door u van zyn feylen werd verbeeterd, en door uwen raad, alle zyne wenſchen op aarde verkrygt. Hy werde door u van den dood verlost, en vermoorde u weder tot vergelding. In drie ſtukken geeve hy aan het vuur uw lighaam tot ſpyze, en werde daar door uw verloſer en redder.

Hy draayde zyn ſtaf in de Lucht, lachte dat het ſchaaterde, en ik was een Vos, zonder myn verſtand te verliezen.

Eene weldaadige Fee, verſcheen ras aan my, na myne verandering, en beloofde my haaren byſtand tot bevryding, dewyl zy geen magt had de Tovery te ontbinden en te vernietigen. Zy bragt myn Vader de Vogel Phenix, en gaf aan uw Vader die zeldzaamen Droom in. Door haar hebbe ik alle die onbegrypelyke zaken verricht, die aan uw bekend zyn. Drie Jaaren lang hebbe ik in die verandering omgedwaald, en ik had reeds alle hoope opgegeven, om ooit weder verlost te worden, tot dat ik u geliefde Prins aantrof. Uwe Broeders waa-

waaren hart en onmenſchelyk tegen my en hebben hunnen vermeetenheiden roekeloosheid geboet.

Onder dit verhaal kwamen zy aan het Hof van den Koning *Romwald*. Zoo draa zy in de Stad kwamen, hoorde zy dat het Huwelyk op dien dag, tuſſchen den oudſte Prins *Aldegill* met de vreemde ſchoone tegen haare wille zoude voltrokken werden. Zy gingen in het beste Logement, en lieten zich by den Koning als twee vreemde Prinſen aanmelden. Zy wierden terſtond aan 's Koning Tafel genodigd, om het Huwelyks Feest des te Luisterryker te maken.

Zoo ras zy in de Kamer traden, begon de Vogel te Zingen, zoo ſchoon, zoo verrukkelyk, zoo aandoenlyk, dat alles wat aan het Hof was, in aangenaame verrukkingen als opgenoomen waaren.

Naauwlyks hoorde de Koning het verrukkelyk gezang, of alle zyne ſmerten verlieten hem, en hy ſprong uit het Bedde, zoo ſchoon als ooit voor dezen.

De Princes die tot hier toe aanhoudende geweent had, zag om, en toen zy haare beminde Prins zag, ſprong zy op, en viel hem in zyne armen.

Het Bonte Paard in de Stal, begon te rinneken en begeerde voeder. De Prins konde zich niet langer wederhouden, hy rukte zich los van zyne Princes, en viel zyn Vader en Moeder om den Hals. Hy

ontdekte hun zyne Geſchiedenis met alle de voorvallen, welke door de vreemde Prins bevestigd wierden.

De trouwlooſe Broeders, wierden op voorbidding van de Jongſte Prins bevryd van de verdiende ſtraffe. Doch zy moesten zich verre van het Hof, ieder op een afgeleegen en eenzaam Kasteel begeven, en onder de bewaaring van ſterke wachten, hunne dagen in gevangenis doorbrengen, om hunne ſchandelyke daden te betreuren.

De Jonge Prins verkreeg terſtond de toeſtemming, om de ſchoone *Trako* te trouwen, en wierd nog dien zelfden dag met haar in 't Huwelyk verbonden.

Eenige daagen daar na Reizde de vreemde Prins naar het Hof van zyn Vader, verzeld van het Jonge Paar, en zy kwaamen tot innige vreugde van den Koning aan zyn Hof. De Vader vergaf ras aan den Redder van zyne kinderen, de ontvoering van zyn ſchoone Vogel, en gaf zyne toeſtemming tot het Huwelyk. De Prins *Nanell*, ſchonk hem het Bonte Paard, en verkreeg daar voor een groote Huwelyksgift. Na eenigen tyd, keerde zy beide weder tot hunne ouders, en leefde zeer vergenoegd te zamen. Dikwils herrinnerde zy elkander hunne zonderlinge Lotgevallen, en zochten daar door hun geloof aan een Voorzienigheid te verſterken. *Nanell* dankte de Goden, die hem daar door van zyne begeerlyke Eigenbaat hadden geneezen, en wende

de zyne ſchatten aan, om weldadigheid aan behoeftigen te doen.

Na de Dood van zyn Vader verkreeg hy de Koninglyke Kroon, en hy regeert in vrede en met roem tot op den huidigen Dag.

DE KONINGINNE WILOWITTE

EN

HAARE TWEE DOCHTERS.

Voor lange tyden, zegt myn verhaal, wierd het Ryk *Ringerik*, door een roemwaardig en goed Koning geregeert, zyn naam was *Ratbod*. Zyne Gemalin was deugdzaam en vroom; haar naam was *Wilowitte*, en om hunne Gelukſtaat volkomen te maaken, ontbrak hun niets als kinderen, die verſierd waaren met evengelyke deugden. De Koning was ook vroom en diende de Goden; hy had hun groote geloftens gedaan, als zy zyne wenſchen vervulden, en hem kinderen ſchonken.

Zyne Gemalin maakte hem eens vol vreugde bekend, dat zy zwanger was. Zy dankten de Goden, en gaven rykelyk aalmoeſen.

De tyd verliep tuſchen vrees- en hoope, en *Willowitte* verloste van twee welgeſchapen Princeſſen.

De vreugde was algemeen. Verſen en ſchoone

DE KONINGIN WILOWITTE.

ſchoone Gedichten kwamen in menigte te voorſchyn over deeze Geboorte en nog fraaijer over de groote weldaden die deeze Koningin aan het Land en de Ingezeetenen beweeſen had.

Koning *Ratbod* vervulde zyne geloftens en dankte de Goden. De oudſte Dochter liet hy *Ulfila* en de jongſte *Nanna* noemen. Doch hy had niet lang het genot van deeze vreugde, want korten tyd na de geboorte van die twee Princeſſen ſtierf hy, en liet de regeering van het Ryk, in handen der Koningin. Zy zorgde Vaderlyk voor het Land en Moederlyk voor de opvoeding van haare Dochters.

De oudſte *Ulfia*, was ſchoon; maar daar by hoogmoedig en vol verwaandheid. Zy wilde aanhoudende door de veroveringen van haare ſchoonheid uitblinken.

De vreemde Prinſſen, die aan haar Moeders Hof gelokt wierden door de groote roem van haare ſchoonheid, maakte ontallyke gedichten op haare bevalligheden, zongen des avonds onder haare vengſters tedere minne Liederen, vergezeld des Zomers met het aangenaam geluit van fluiten. en des Winters, als de koude de klank der fluiten ſtremt, door het ſnaaren ſpel der Luyten. De arme Zangers, verſtyfden aan handen en voeten, uit liefde by dat nacht Muſiecq. Zy bedankte hun ieder op de beleefſte wyze, en lag zich hoogmoedig op haare zegenpral te Bedde. Haare Gunstbewyzen, wist zy onder alle zoo

listig

listig te verdeelen; dat ieder vast geloofde dat hy alleen de geliefſte was. Maar in der daad, was 'er geen eenige die door de Hoogmoedige *Ulfila* bemind wierd. Zy had voor niemant Liefde, als voor haar zelven.

De geaartheid der tweede Princes *Nanna*, was juist het tegendeel, zy was wel minder ſchoon; maar bezat ook minder verwaandheid. De Hoogmoed kende zy niet als by naam, en de zucht om verliefde overwinningen te behaalen, was haar geheel vreemd.

Indien men haar Nachtgezangen gaf en Muſiecq ſpeelde, deed zy haar licht uit; ging gerust te bedde, en liet den tederen Zanger, zweeten of bevrieſen, zoo als het Jaargetyde zulks meedebragt.

Haare klederen waaren zeer eenvoudig, meestendeels zuiver wit. Een Bloemtje in het Hoofdhair en een aan de Boezem; was haar gantſche opſchik. Zy hield haar byna altyd alleen op, met haar Hofdame, las in goede boeken, en leerde alle de ſchoone handwerken der Jonge Juffrouwen.

Als zy uitging, verkoos zy de eenzaame wandelwegen, waar in zy zich over het natuurlyk gezang der Vogelen meer verheugde, als over het fraayſte Muſiecq aan het Hof, en waar by de ondergaande Zon, voor haar een veel ſchoonder en luisterryker ſchouwſpel was, als eee duurbetaald vuurwerk.

Niet

Niet verre van het Hof, was een klein Boschje, 't welk zy dikwerf bezocht, op eenen Avond werd zy door het ſchoone weêr, dieper daar ingelokt als naar gewoonte, en zy ſtond onverwagt voor eene ellendige hutte, welkers behoeftige bewoonſter voor de deur zat te breijen. De Princes ſprak met haar, en hoorde dat zy in de wereld groote tegenſpoeden had gehad, dat zy alle haare bloedvrienden had verlooren, en nu van de wereld afgezonderd, zich uit den arbeid van haare handen moest onderhouden. Dit verhaal ging de Princes zeer ter harte, zy gaf haar Geld, om wol te kopen, en beloofde haar zomtyds te zullen beſoeken. De goede oude Vrouw bedankte haar eerbiedig, en verzekerde haar van harten, dat die Goedhartigheid een gewisſen beloning van den Hemel zoude ontfangen. Aan het Hof te rug komende, verhaalde zy haar Suster de gemaakte ontdekking, en werd door haar beſpot en uitgelachgen.

Maar zy liet zich daar door nog afſchrikken nog weerhouden, zy bezogt dikwerf de behoeftige oude Vrouw, en bekwam van haar in de Zamenſpreking veele goede leeringen, die zy met dankbaarheid aannam.

Intusſchen waaren in een nabuurig Koningryk, twee Prinsſen, van evengelyke Eigenſchappen als deeze Princesſen.

De oudſte *Addi*, was ſchoon, hoogmoedig en vol verwaandheid, hy was 'er

aan

aanhoudende op uit, om Jonge Juffrouwen, te overwinnen; ieder ſchoone Maagd, verzekerde hy, dat zy zyne zielsgodinne was, en dat hy van liefde zoude Sterven, indien zy hem niet met wederliefde vergold, eer zy konde antwoorde ſnelde hy reeds naar een andere; en hield aan die, dezelfde vleijende redenen voor.

De Jongſte *Zili*, minder ſchoon, en ook minder verwaand, liet 'er zich ook minder aangeleegen zyn, om zich met het tweede geſlacht in te laaten. Hy waardeerde de ſchoonen als dan zeer hoog, als zy deugtzaamen en goed waaren, en wagte zich wel om haare gunſten niet door liefkozingen of vleyery te verkrygen, daarom was hy ook in die bedorven tyd by de minſte Juffrouwen bemind. Zyne Leermeesters waaren des te meer met hem ingenomen, hy beminde hun Geſelſchap, en toonde aan zyn Gouverneur by alle gelegenheeden zyn begeerlyke lust tot de weetenſchappen.

De roem der ſchoonheid van de Princes *Ulfilda*, wierd ras bekend, aan het Hof der Vader van deeze Prinſen, en maakte de begeerlyke nieuwsgierigheid van de Prins *Addi*, zoo ſterk gaande, dat hy zyn Vader bad, hem te vergunnen van zich naar het Hof van de Koningin *Wilowitte* te moogen begeeven. Hy verkreeg zeer gemakkelyk zyn wensch, dewyl de Koning buiten dit, voorneemens was beide de Prinſſen eenigen tyd te laaten Reizen, om daar door het onderwys van hunne Jeugd te voleinden.

Deeze

Deeze twee Prinſen, maakte ieder op hunne wyze, de toebereidzelen tot de Reize.

Prins *Addi*, voorzag zich van prachtige klederen met al de Luisterryken opſchik die daar toe behoort. Hy verzamelde alle geestige en vermaakelyke Historietjes, en leerde teedere Minnedichten, om daar meede uitteblinken.

Prins *Zili* in tegendeel zorgde meer voor zinlyke en nette als prachtige kleding — hy las goede Reizbeſchrvingen, en maakten zich kundig en vooraf bekend, met de Landen, Steden, Volken en hunne merkwaardigheeden, die hy in zyne Reizen wilden bezoeken.

Dus uitgerust, begonden zy beide hunne Reize, en kwamen aan het Hof van de Koningin *Wilowitte*. Zy lieten zich voorſtellen en wierden met achting ontfangen.

Prins *Addi*, had van de Hovelingen een algemeenen byval, en wierd zeer geroemd. Dagelyks was hy het onderwerp der zamenſpraaken van de Geſelſchappen der Dames. Zyn fraaye zwier, zyn innemende houding en voorkomen, zyn gelaat, eenige Beleſenheid, zyn geestige en aangenaame Onderhouding, en boven al zyn zwierigen Dans wierd algemeen bewonderd. De Jonge Heeren beyverden zich om ſtryd met hem te ſpreeken, en van hem iets ſchoons te hooren, waar meede zy zich eenige dagen vermaakten. Die ouder waaren berispten aanhoudende de Jongen,

dat

dat zy zoo zichtbaar aan den Prins *Addi* hingen en elkander om zyn byzyn verdrongen, en zochten in hem feylen te ontdekken die zy by hun zelven daar voor niet hielden. Doch in ſtilte betreurden zy altyd hunne vroege Jeugd, om dat ten tyden van de bloey derzelve, zulk een *Adonis* niet verſcheenen was.

Prins *Zili* in tegendeel zocht den omgang der Geleerden en Wyzen van het Hof, hy wierd van hun om zyne Wetenſchappen zeer geëerd, en om zyn verſtandig gedrag buiten gemeen bemind.

Prins *Addi* zette terſtond by zyne verſcheining aan het Hof, de Princes *Ulfila* in volle vlam, want zulk een verovering te doen, hield zy zich waardig. De liefde plaagde hun beide zoo ſterk, dat zy byna niet konden leven, zonder elkander onophoudelyk te zien.

Prins *Zili*, bemerkte in ſtilte de goede Eigenſchappen van de Princes *Nanna*, en verkreeg daar door voor haar eene groote Hoogachting en Liefde. Even zoo had zy een zeer groot welgevallen in het verſtandig gedrag en de Goedaartigheid welke zy in hem bemerkte.

Beide de Prinſen verſochten hunne ouders om de toeſtemming tot het Huwelyk, met de Princeſen Dochters van de Koningin *Wilowitte*, 't geen hun gaarne wierd vergunt. Den dag der Volktrekking werd bepaald, waar over de twee Jongſten zich hartelyk verheugden; maar de twee oudſten

ſten verwagtede dien dag van zulk een langduurige Verbinding, met meer koelheid. Zy leefde gelyk te vooren aanhoudende in hunne Verwaandheid. Terwyl alle de beſtellingen tot de Huwelyks Feesten gemaakt wierden, verſcheen 'er een ontzettelyke Reus *Rulf* genaamt aan het Hof, met een verſchrikkelyk gevolg, en begeerde beide de Princeſen tot zyne Vrouwen.

De Koningin *Wilowitte* en haare Dochters, benevens de Prinſen wierden door dit onſtuimig voorſtel zeer verſchrikt, want de Reus *Rulf*, was een verachtelyke en kwaade Bruidegom. Hy bewoonde een verſchrikkelyk Kasteel, dat diep in het Bosch verborgen lag, en waarin hy reeds veele Jonge Juffrouwen hield opgeſlooten, die hy yſelyk mishandelde. Zyn begeerte wierd afgeſlagen, dewyl de Princeſen reeds verloofd waaren. Daarop wierd hy woedende van Gramſchap, zweerende met een duuren Eed, dat zy beide de zyne zouden worden, zeggende dat hy liever, het gantſche Ryk wilde verwoesten, de Stad en het Paleis der Koningin verbranden en op de puinhoopen het Bruidsbed oprichten, als deeze ſmaat ongewrooken te laaten. Vol grimmigheid Reizde hy weg, om zyne bedreigingen te volbrengen, en zich op eene verſchrikkelyke wyze te wreeken.

Het geheele Hof was over die bedreiging ontroert. De Prinſen begaven zich terſtond op Reize, om een Leger te ver-

zaamelen, en hunne Geliefdens te beſchermen.

De Koningin *Wilowitte* liet alle toebereidzelen tot verdediging maaken. De Gewaapende manſchappen wierden gemonſterd, in de vaste vestingen gelegd, en de beste in de Hoofdſtad ingeleegerd.

Geduurende deeze toerustingen, ging de Princes *Nanna*, tot haare goede oude Vrouw in het Bosch en verhaalde haar onder het ſtorten van Traanen, het ongeluk, dat haar en haar geliefden *Zili* boven het hoofd hing. De goede oude Vrouw vertrooste de Princes naar haar vermoogen, zoo goed zy kon, en wekte haar op, om een vast vertrouwen, op de Godin der Liefde te ſtellen.

De Reus kwam ras met een vreeslyk Leger aantrekken, niets konde hem weerſtaan. Hy overheerde het geheele Land, nam het in en beſtormde zelfs de Hoofdſtad. Na een korten tegenſtand veroverde hy die meede en rukte voor het Kasteel. De raadelooze Koningin vlood met haare Dochters in de Thuin van het Kasteel, en ſloot alle de deuren, agter haar. Zy knielde neder en bad de Goden vuurig om byſtand. De vergramde Reus verbryzelde de Deuren, en vond terſtond de geknielde Moeder met de Princeſſen. Op het ogenblik dat hy zyn hand naar hen uitſtak, kwam 'er een hevigen Donderſlag en zy waaren alle drie verdweenen. Niets was 'er meer van hun te zien, op de plaats daar zy geknield had-

hadden, ſtonden drie Bloemen, de eene wit, de tweede met kleuren, de derde graauw en onaanzienlyk; maar deeze had des avonds een aangenaame reuk.

De Reus wierd by dit wonderwerk zeer verſchrikt nedergeſlaagen, hy viel in een Doornheggen, zoo dat zyn hand door de ſteekels openſcheurde en zyn bloed liep op de Aarde.

Hy kwam ras weder tot zich zelven, ſprong woedende op, doorliep en doorzocht de geheelen Thuin, ook alle de hoeken van het Kasteel, maar hy konde geen ſpoor nog teken van de Princeſſen ondekken. Eindelyk moest hy in Grimmigheid weder aftrekken, dewyl hy zyn oogmerk niet bereikt had.

De goede oude Vrouw kwam daar na in de Thuin, zy nam de drie bloemen zorgvuldig uit de grond en verplante die in een groote kom, waarin zy tierig groeyden. Zy noemde de Moeder-Bloem naar de Moeder, *Viole Maternalis*, de oudſte Princes *Steng-viool*, en de jongſte *Nacht-viool*, ieder Bloem behield de eigenſchap en geaartheid van de Perſoon waar uit zy was voortgekoomen.

De zorgvuldige beſorgſter, nam eenige droppels op van het Bloed, dat uit de hand van de Reus was geloopen.

De Prinſen kwaamen met een groot Leger; maar te laat. Zy hoorden reeds buiten de Stad de droevige gebeurtenisſen,

en werden daar van nog meer overtuigd toen zy in het Kasteel kwamen.

In die uiterſte verſlagenheid kwam de oude Vrouw met eerbied en bemoedigde hun. Ik maak u bekend zeide zy, dat de Princeſſen nog in leven zyn. Zy wierden op hunne Gebeeden door de Godin der Liefde uit de klaauwen der wilde Reus gered, in welriekende Bloemen veranderd en zorgvuldig bewaard, tot dat het gevaar volkomen voorby zal zyn. Het is u lieden opgelegd hun weder te bevryden. Ik heb van het bloed der Reus, die door menſchelyke wapens niet gekwetst kan werden, want zyn lighaam is door Toverkunst zoo hart als Staal, juist zoo veel bewaard, als gy nodig hebt, om die Tovery te ontbinden en uwe geliefden te bevryden. Hier is het. Zy gaf ieder twee druppels, bewaart het wel zeide zy. Gaat nu in het naaste Bosch, en daar zal u verder geopenbaart werden wat my thans niet vergunt is u te zeggen. Die geenen in welke u lieden de zuiverſte goedheid zult vinden, zal uw Raadgever zyn, en bekend maaken, waar gy het Water des Levens kunt vinden, volgt zyn Raad en bevryd uwe Geliefden met getrouwheid. Zy brak een takje met Bloemen van de *Stengviool*, en gaf het aan Prins *Addi*, ook een van de *Nachtviool*, en ſchonk die aan Prins *Zili*, wacht u zeide zy, dat zy niet verwelken. Zoo lange uwe harten zuiver zyn, en geen vreemde on-

onreine Liefde in uwen boezem inſluypt, zullen zy voor u bloeijen; maar zoo ras gy door vreemde Liefde, uwe Princeſſen ontrouw werd en vergeet, zullen zy verdorren. In gelukkiger tyden zullen wy elkander weder zien. Zy verdween, en in haare plaats, kwam een welriekende Roos uitſpruiten.

TWEEDEN AVOND.

Beide de Prinſſen waaren geheel verbaasd over alles wat zy van de Fee, onder een vreemde gedaante, bedekt, hadden gehoord. Zy namen de flesjes met de Bloeddruppels van de Reus, en reizde te zamen weg. Na dat zy lange in het Bosch omgedwaald hadden, zonder een levendige ziel te ontmoeten, kwaamen zy eindelyk by de arme hut, van een vroome Kluizenaar. Zy vonden hem biddende eenige ſchreeden van zyne kleine Hut. Hy bleef nog wel een half uur op zyne kniën leggen, en liet zich door hun byzyn niet ſtooren, ook ſcheen hy zeer vuurig in zyn gebed. Na dat hy het voleindigt had, ſtond hy op, leide hun in zyn kluis, en onthaalde haar zoo goed hy konde met vruchten en Wortelgewaſſen: als Peen en Radys,

waar by hy door Godsdienſtige redenvoeringen, die ſchraale maaltyd, ſmaakelyk trachte te maken. De nachten bracht hy dikwils door in klachten en diepen zuchtingen, en des morgens bad hy weder een geheel uur, met veele trekken van grooten aandacht in het aangezicht.

Alle de lieden die by hem kwamen (want hy was door zyne vroomheid verre beroemd) onderhield hy met ſtichtelyke redenen en aandoenlyke opwekkingen, als zy hem aanzienlyke geſchenken brachten van Wyn, en andere welſmaakende zaaken, nam hy die zeer vriendelyk aan, en ſchonk hun daar voor rykelyk zyne zegen.

Alle die lekkere beeten, gebruikte hy met veel zuchtingen, over de bedorven wereld, die zulke lekkernyen uitgevonden heeft, om de tong te kittelen, en nam 'er niets van, voor dat hy het met zyne Zegeningen en Kruyſen gewyd had.

Prins *Addi* was geheel verrukt, over de zeldzaame vroomheid van deezen Eerwaardigen Man, en ontdekte zyn Broeder, dat hy beſlooten had by hem te blyven, hem zyne Geheimen te ondekken en zyn raad in te roepen, dewyl zy nergens zuiverder goedheid zouden kunnen vinden.

Maar Prins *Zili* had hier toe geen lust. Hy begreep dat de waare goedheid van een Mensch, onmogelyk daar in konde beſtaan, dat hy beſtendig bad en zuchte. Derhalven wilde hy zyn heil verder zoeken. Den volgenden dag ſtond hy vroeg op

op, nam van zyn Broeder en den Kluizenaar afſcheid, en wierd met veel zegenwenſchen uitgelaaten.

Prins *Addi* bleef daar, en ontdekten den vroomen Man, zyne bekommeringen, en de beveelen van de oude Vrouw.

Den Heiligen Kluyſenaar, zeide, gy bent hier niet verkeerd gekomen, ik kan u van alles een goed Bericht geven. Zeer verre van hier, want het is wel twee dagreizen, woond diep in een eenzaam Bosch, een Vrouw, die aan de wereld nog geheel is overgegeven. Haar naam is *Lokeſa*. Zy bezit het water dat gy zoekt. Gaat by haar en tracht zoo veel te krygen als gy nodig hebt. Gy zult zeer welkom zyn, want zy neemt gaarne een ieder aan, die aandeel in haare vrolykheid neemt. Haare verblyfplaats is ligt te vinden, want het vreugdengeſchal en het geklank der ſpeeltuigen die in haare vreugden Tempel nooit zwygen, zal u reeds van verre haare wooning bekend maaken; gaat morgen en uwe Reize zy gelukkig!

Prins *Addi* lag zich vol vreugde te bed, dewyl zyne verwagting hem niet bedroogen had. Des anderendaags ſtond hy zeer vroeg op, nam afſcheid van zyn vromen Kluyzenaar, die hem met veele Zegenwenſchen in vreede liet vertrekken.

Hy dwaalde lang rondom, eindelyk zag hy van verre veele lichten, hy ging 'er recht op aan, en hoorde reeds op een verren afſtand het gedruis. Hy verdubbelde

zyne ſchreden en kwam ras aan de vrolyke verblyfplaats van *Lokesſa*.

Hy zag een prachtig Paleis, rondom verlicht. Door een groote Poort intredende, kwam hy in het binnenhof, daar hy een meenigte Bedienden vond die alle bezig waaren. Zoo dra zy van hem hoorden dat hy hunne Meesteresſe wilde ſpreeken, leiden zy hem terſtond in een prachtige zaal, en bedienden hem met allerley overheerlyke ververſchingen. Zy maakten aan haar zyne aankomst bekend, en brachten hem antwoord, dat hy dien dag konde uitrusten, en dat zy den volgenden dag met hem zoude ſpreken. Tegen den morgen wierd alles ſtil, het Muſiecq ſweeg, en geen Viool nog Luit ſtoorde den Prins in zyne ſlaap. Tegen den Middag kwam een Bediende, verſoekende dat hy by zyne Mevrouw geliefde te komen. Hy volgde hem, en wierd in een Vorſtelyke kamer gebracht daar hy de aanlokkelyke *Lokesſa* zag in de ſchoonſte bloey der Jeugd en verſierd met het uitmuntendſte gewaad. Zy was zeer ligt gekleed en alles ademde groote wellust. Hy wierd zeer vriendelyk ontfangen, moest nevens haar zitten en zyne Geſchiedenisſen verhaalen, waar aan zy ſcheen een hartelyk deel te neemen. Na dat hy het verhaal van zyne levensgevallen had geeindigd, beſloot hy met een ootmoedige beede, dat zy haare goedheid zoo verre geliefde uitteſtrekken, van hem eeni-

eenige weinige droppels van het water des Levens tot een Geſchenk te geven.

Lokesſa beloofde hem alles, zy verſocht hem ſlechts eenigen tyd by haar te blyven, en deel aan haare groote vrolykheid te nemen. Zy verſeekerde hem, dat alle zyne wenken in het geheele Paleis beveelen zouden zyn, en zoo draa verdrietlykheid of een lang verblyf hem tot verveeling was, konde hy wegreizen, en van het water des Levens zoo veel meede nemen als hy begeerde.

De Prins was zeer verheugd, dat alles zoo gelukkig ging, hy kuste eerbiedig de hand van de ſchoone *Lokesſa*, en nam haare nodiging met veele dankzeggingen aan.

Des middags moest hy met haar eeten, en wierd op de aangenaamſte wyze onderhouden. In deezen Tempel van vreugde wisſelde Dans, Spel en Muſiecq elkanderen beſtendig af, en wierden ſomtyds tuſſchen beiden door nieuwe genoeglykheden en vrolykheeden van een anderen ſmaak afgebrooken.

Prins *Addi* vond de ſchoone *Lokesſa* zoo uitlokkelyk ſchoon, en haare onderhouding zoo aangenaam, dat hy daar door de Princes *Ulfila* en het water des Levens geheel vergat. Daarom verwelkten zyne Bloemen, zy verdorden en hy wierp dezelve weg.

Deeze groote Gelukſtaat duurden omtrent drie Maanden, maar waaren zoo

aangenaam vervloogen, dat het naar de bereekening der Prins, maar drie dagen ſcheenen te weezen; dan toen was hy reeds tot verveeling aan de wellustige *Lokeſa*, en zy beſloot zich van hem te ontſlaan, en naar haare voorige Liefhebbers te zenden. Op een warmen Zomerdag verſocht zy hem in een donker grot by het baden geſelſchap te houden, hy gehoorzaamde gaarne aan dat zoete bevel, en verſcheen op het bepaalde uur. Hy vond haar in het Bad. Verrukt over haare ſchoonheid, ſtreelde hy zich reeds vooruit, van in haare armen de zoetſte namiddag te zullen doorbrengen en naderde tot haar met een vuurige dartelheid. Op het oogenblik dat hy tot haar kwam, wierp zy hem een hand vol water in het aangezicht, en ſprak de volgende woorden: *Ontfang Ellendige het loon van uwe dartelheid; veranderd in een ſtinkenden Bok en gaat naar uwe medgezellen*, op het oogenblik wierden zyne voeten en handen ruige bokspooten, zyne kleederen vielen van zyn lighaam en een haïrige Bokshuid omringde zyn geheele Lyf. Aan zyn kin hing dat eerwaardige teeken der wysheid, een lange Baard of Zik. Hy maakte luchtige ſprongen en was een volmaakten Bok.

De Boosaartige *Lokeſa* belde haare bedienden, die reeds wisten welk lot hem zoude overkomen, en aan de deur luysterden, om hem als Bok by zyne medgeſellen te brengen. Zy kwamen terſtond, en brach-

brachten hem in een ruimen ſtal, daar hy wel vyftig grooten en kleine Bokken vond. Zy liepen rondom, beriekten hem, en namen hem in hun Geſelſchap. Gelyk alle de anderen wierd hy met Gras en Hooy geſpeist, en dikwyls als de boosaartige Toveresſe zich wilde verlustigen, moesten zy uit de Stal gelaaten werden, zy lag dan uit een Vengſter en vermaakte zich als de Bokken elkander met de hoornen ſtaaken en allerley Bokkenſprongen maakten.

In den beginnen was hy woedende op *Lokeſa*, als de bewerkſter van zyn ongeluk, maar het hielp hem niet. Hy moest zich naar zyn Nootlot ſchikken. Dewyl zyn Menſchelyk verſtand hem bygebleeven was, berouwde zyne lichtzinnigheid hem duizendmaalen, doch hy moest op beeter tyden hoopen.

DERDEN AVOND.

Ondertusſchen had Prins *Zili* lange omgedwaald zonder een levendige Ziel te vinden. Eindelyk zag hy van verre een klein Licht ſcheemeren, hy ging 'er recht op aan, en hy bevond zich voor een kleine hut. Hy klopte aan de deur en een vrien-

vriendelyke Vrouw opende, en nodigde hem binnen te komen. De bewoonder was een houthakker, en hy vond het geheele huisgezin eetende aan eene behoeftige maaltyd, beſtaande uit aardappelen en roggenbrood. Den Huysvader ontfing hem vriendelyk, en nodigde hem meede aantezitten. Gaat ſpoedig zeide de Man tegens zyn Vrouw, en haald de fles Wyn, die ik onlangs uit de Stad heb meede gebracht, wy zullen dien Heer iets beeter aanbieden, hy mogt onze ruuwe kost niet kunnen verdraagen. Zy liep, en haalden dien voor hun zoo zeldſaamen drank, het wierd den vreemden Heer voorgezet en het geheele Huisgezin dat uit Man, Vrouw en acht Kinderen beſtond, kreegen ieder daar van hun beſcheiden deel. De Kinderen beſchouwden met verwondering den zoo Vorſtelyk gekleeden Heer, en konden zich niet verſadigen in het zien van dien ſchoonen opſchik. De kleinſten wilden hem aangrypen, zyne blinkende knoopen bevoelen en betasten, maar de oudſten dreigden het zeker aan Vader te zullen zeggen, indien zy zich niet ordentlyk hielden.

De Prins zag dat den eenen beter gekleed was als alle de overige. Hy vroeg de reden, en hy wierd gewaar dat den eerlyken Houthakker het voor eenige Jaaren in 't Bosch in een groote Doos had gevonden. Uit meedelyden had hy het naar huis gedragen, en door zyn Vrouw met zyn eigen kinderen laaten opvoeden. Hy had

had het zoo veel als in zyn vermogen was, beter in de klederen gehouden dewyl het waarſcheinlyk, aan voornaamer lieden behoorden als zy waaren. De Prins ſtond verbaasd over die grootmoedige Menſchenliefde, die hy in deeze ellendige hutte niet verwagt had. Nu is het tyd zeide de Huisvader dat wy opſtaan, den vreemden Heer zal moede zyn, en gy myne kinderen wryft ook reeds de oogen: hy ſprak een kort Gebed, en de Tafel wierd afgenoomen. De Vrouw bracht de kinderen te Bed, en de Prins zettede zich met den vriendelyken Huiswaard op een ſteen voor de deur, om de ſlagen van de Nachttegaalen te hooren.

Zy ſpraaken noch veel, en de Prins wierd aanhoudende meer en meer van de Eerlykheid en Goedhartigheid van deezen armen houthakker overtuigd. Eindelyk kwam de Vrouw ook naar buiten, en zeide, dat het Bed voor den Heer gereed was, indien hy zich tot rust wilde begeeven. Hy vond een ſlecht; maar zuiver bed. De goede Vrouw had haar eigen bed voor de Prins gereed gemaakt, en niet anders als een bedde laaken voor haar en haar man om op het ſtroo te leggen, overgehouden.

De Prins beſloot, hier eenige maanden te blyven en deeze menſchen naauwkeuriger waar te neemen.

Des morgens gaf hy dien vriendelyken Man, geld, om eenige gerieflykheden voor hem

hem te koopen, ontdekkende zyn beſluit, om eenigen tyd by hem te blyven, waar over het geheele huisgezin zich hartelyk verheugde.

Na dat hy zich eenigen tyd daar opgehouden had, en aanhoudende overtuigd wierd, dat hy bezwaarlyk meer zuivere goedheid en oprechtheid ergens anders zoude vinden, ondekte hy aan den ouden man het oogmerk van zyne Reize, en vraagde hem raad wegens het water des Levens.

Den ouden zeide met veel nadruk, dit is een beſwaarlyke onderneeming. Verre van hier woond de verſchrikkelyke Reus *Rulf*, die alleen met een degen, welke met zyn eigen bloed beſtreeken is, kan overwonnen en gedood worden. Hy moet eerst van de Aarde verdelgd zyn, eer gy het water des Levens kunt verkrygen.

Een ſnoode Vrouw, vol ydelheid verwaandheid en boelery, *Lokeſa* genaamt, heeft het in beſit, zonder het evenwel zelfs te mogen gebruiken. Deeze zeldſaamen ſchat is in een geſchilderde fles in een Yzere kist opgeſlooten. Op de Dood van de Reus rust ook haar Lot, 't geen een wonderlyk geheim is. Dit is alles wat een wys en vroom Man my van deeze buitengemeene zaak heeft verhaald. Zonder het bloed van den Reus is zekerlyk de onderneeming voor u onnut. — Doch ik hebbe

hebbe aan uwe begeerte voldaan, en zoo veel gezegd als my bekend is.

De Prins ontdekte hem, dat hy den ſchat van het Bloed had. Wel zoo! zeide den ouden Man, gaat dan heenen. — Maar wacht u wel zoo lief als u het Leven is, aan de Liefkooſingen van *Lokeſa* gehoor te geven, en weest getrouw aan de Deugd en aan uwe Beminde: laat al het overige berusten op het Lotgeval.

De Prins bedankte hem hartelyk voor dit goede naricht, nam afſcheid, en wandelde vol vreugde naar de verblyfplaats van de Reus.

Midden in een groot, donker en aakelig Bosch, hoorde hy van verre een geweldig geruis, hy zag de toppen der boomen van elkander buigen, en de verſchrikkelyken Reus daar door ſtappen. Weinig ſcheelde het of dat verbaſend ſchepſel had hem vertrapt, gelukkig ſprong hy ter zyde en redde dusdoende zyn leven. De Reus trad nevens hem met zyne voet, hy wierd de Prins gewaar, bukte, vattende hem by het hoofd en ligte hem in de hoogte om hem nader te beſchouwen. Zonder veel omſtandigheid ſtak hy hem in een grooten zak, die hy in de hand had, droeg hem naar zyn huis, ſchuddende hem daar uit als of hy een klein diertje was, in het klippen Kasteel. Hy had hem medegenomen, om den volgenden dag van zyn lighaam een lekkere maaltyd te bereiden en kondigde de ont-

ontſtelde Prins tegen den volgende morgen zyne onvermydelyken dood aan, en dat hy hem in zyn maag zou begraven, daar hy recht zacht zoude kunnen rusten.

Hy haalde eenige ſtukken raauw menſchenvleesch, ſtak het aan een braadſpit lag vuur aan en roosterde het tot een ontbyt. Nog half bloedende, nam hy het af, en zette zich neder tot die verſchrikkelyke maaltyd. Met de tanden ſcheurde hy de ſtukken van elkander, en het zwarte bloed liep uit beide de zyden van zyn afſchuwelyken mond, in zyn vuyle en walglyke Baard. Hy haalde nog eenige ſtukken gerookt Oſſenvleesch en beſloot daar meede zyne Maaltyd.

Prins *Zili* was by die beſchouwing vervuld van ſchrik en afſchuwen. De Reus lag zich op den grond neder om wat te rusten: hy ſliep zoo ſterk dat by ieder ademtocht de kamer weergalmde. Zyn ſnorken was als het bruyſen van een ſnel loopenden ſtroom, die over klippen en rotzen neerſtort.

De Prins ſtond op, beſtreek zyn zwaard met het bloed, hy beval zich aan de Goden, trad naar den Reus en ſtak met beide de handen en al zyn kracht het zwaard door zyn hart, een grooten ſtroom zwart bloed ſprong uit de wonde. De Reus brulde zoo verſchrikkelyk dat de geheele Rots beefde en wentelde zich woedende in zyn bloed. Toen hy voelde dat zyn leven en zyne krachten hem begonden te verlaaten

zeide

zeide hy tegens de Prins: Nu werd de wille van het Noodlot vervuld, het was my reeds voor lange voorzegt, dat ik door de hand van een zwakke zoude geveld werden en vallen. Ik vergeeve u, uwe moedwilligheid, want my zelven aan u wreeken kan ik thans niet. Neemt van het bloed dat uit myn hart ſtroomt drie druppels, het geeft u Vrouwenliefde als gy u daar meede beſtrykt, en ook zoo omgekeert, verkrygt gy voor ieder Vrouwsperſoon een onweerſtaanbaare liefde, als zy zich daar meede wryft. Gy zyt de beminde van de Princeſſe *Nanna*, beproeft het eenmaal en gy zult beiden gelukkig zyn. Gy zoekt het water des Levens dat *Lokeſſa* beſit: neemt ginter dat Gouden Kastje, waar in de ſleutel daar toe bewaard werd, maar die te openen zonder de Toverring van *Lokeſſa*, is buiten de magt en het vermogen van een Menſch. —— Hy liet een diepe zucht en blies zyne Ziel uit.

Prins *Zili* verwonderde zich, over de grootmoedigheid van dit ſchrikkelyk wangedrocht, hy vong het bloed dat nog langſaam uit de wonde liep, en bewaarde het in dezelfde fles, waar in hy te vooren het bloed van de Reus had meede gebracht, hy nam het Gouden Kastje, rukte zyn zwaard uit de wonde en reizde weg van die verſchrikkelyken oort, boven maaten verheugd, dat hy zyn leven gered had.

Na dat hy lange voortgegaan was, hoorde hy eindelyk het klinkende geluid der

ſpeel-

ſpeeltuigen in een aangenaam Muſiecq, ook zag hy van verre de verlichte vreugdetempel. Hy naderde en vol van eene verrukkelyke verbaasdheid trad hy binnen en werd ongemeen wel ontfangen. Zyn Perſoon, behaagde *Lokeſa* boven maaten, zy beproefde alle geile verleidende minneſtreeken; maar zyn hart bleef koel, hy beſchouwde haar beſtendig met de grootſte verachting en afſchuwen als een vuile Boeleresſe, en zuchte aanhoudende om zyne tedergeliefde *Nanna* *Lokeſa* door zyn koelzinnig gedrag, nog vuuriger ontſtooken, ſtelde alles te werk, om hem inteneemen en te veroveren. Zy zocht door verrukkelyke kledingen haare ſchoonheid meer te verheffen, zy ſtelde prachtige feesten aan, in welke de verleidenſte Jonge Dochters door wellustige dansſen, in welke ieder beweging, liefde ademde, zyne zinnen moesten beneevelen en zyne oude liefde uit zyn hart verdringen. Maar alle haare verleidende aanleggingen waaren vergeefs en vruchteloos. Hy vergeleek in alles zyne teergeliefde eerbaare *Nanna*, by de oneerbaare *Lokeſa*, en altyd verloor die Dame in die vergelyking. Toen zy eindelyk zag dat alles vruchteloos was, ſtelde zy zich aan als zyne oprechte vriendin, en behandelde hem wel wat koelder maar vriendelyker.

Onder dit bedriegelyke Masker gelukte het haar eindelyk zyn vertrouwen te winnen. Zy ontlokte hem eens zyne Geheimen

men, ook dat van het bloed der Reus *Rulf*. Zoo ras hy het verhaal van zyne Geſchiedenis gedaan had, ſcheen zy zeer aangedaan te weeſen en zeide: ik neeme in uwe gevallen een hartelyk aandeel en wenſche u beide gelukkig te zien. Morgen zult gy het begeerde water verkrygen, gaat dan in vreede naar uwe teergeliefde.

Des nachts ſloop zy zeer ſtil in zyn Kamer, en ontroofde hem de fles, met het bloed der Reus. Zoo ras zy dat in haar magt had, ſchreeuwde zy hard uit vol vreugde: wagt hartnekkige! nu zult gy myne wil moeten vervullen, en in een brandende liefde tot my moeten verſmachten, dan zal ik my even gelyk met koelheid aan u wreeken. Lange zult gy te vergeefs om en naar my zuchten, aan myne voeten zult gy ô halstarrige! u buygen en krommen en om wederliefde ſmeeken. Lachende zal ik u vernederd voor my zien leggen, na lange vergeefſche moeite zal het u eindelyk vergunt werden my te naderen. Tot een zeer hoogen prys zult gy myne verachte liefde koopen, en dan tot uwe overige medgezellen gaan een ſtinkende Bok werden en in dien ſtaat uw onvriendelyk aanweezen verwenſchen.

Zoo draa zy dit uitgeroepen had, ſnelde zy weg, zy ontkleede zich en beſtreek haar geheele lyf met het Reuſen bloed, verwachtende met groot verlangen het aanbreeken van den Dag.

Naauwlyks glinſterde de Zonneſtraalen

in het Ooſten aan den Hemel, als zy reeds een verſchrikkelyken brand over haar geheele lighaam gevoelde, gloeijende hitte ſloeg naar het hoofd en verwarde haare zinnen, zy wierd geheel dol en woedende. Dit was de droevige werking van het bloed, waar door de Reus zich nog na zyn dood, gedacht had aan de Prins te zullen wreeken.

In de alleruiterſte woede liep zy met het hoofd tegen de Yzere kist, in welke de ſchat van het water des Levens was opgeſlooten. Haare harsſenen, met bloed gemengd ſprongen uit de wonde, zy ſtierf onder uitbraaking van de Gruwelykſte ſcheldnamen en lasteringen tegen de Goden en den Prins, hy zag van verre haare woede en verſchrikkelyke dood.

Tot haar naderende trok hy de Toverring van de vinger, hy raakte daar meede het Gouden Kastje aan, en het ſprong in het midden van elkander. De verborgen ſleutel viel in zyne handen. Hy opende met dezelve de yzeren kist en nam de fles met het kostelyke water daar uit.

Toen ging hy in de Stal en beſproeijde daar meede de grappige Bokken, wier lotgevallen de Bedienden hem verteld hadden, en tot zyne groote vreugde zag hy ze weer alle tot Menſchen worden. Hy ſtond uitermaaten verwondert, onder hun zoo veele Prinsſen te vinden; maar nog meer verbaasd als hy daar by zyn geliefden Broeder zag. Zy bedankten hem hartelyk voor hunne verlosſing, en reizde ieder hunnen weg.

Beide de Broeders begaven zich terſtond naar den armen houthakker. Prins *Zili*, verhaalde hem zyne geheele Geſchiedenis, bedankte hem nogmaals voor zyn goeden raad, en gaf hem zoo veel geld, dat hy met zyn huisgezin, zeer gemakkelyk konde leven. Zy namen afſcheid en reizden zonder ophouden naar de Stad, in welke hunne geliefde Princeſsen onder de gedaante van welriekende Bloemen bewaard wierden. Zy zochten terſtond de goede oude Vrouw en vonden haar ras in het eenzaam Bosch, daar zy door haar met veel liefde wierden ontfangen. Nu zult gy zeide zy eerlang aan het einde van u lyden zyn. Giet morgen voor het opgaan der Zonne uw water aan de wortels der drie Bloemplanten, en gy zult groote wonderen zien. Zy ſtonden ter middernacht op, Prins *Zili* maakte een groevje rondom de Planten en goot zyn kostelyk water daar in. Op het ogenblik verkreegen zy hunne voorige gedaante weder, de Bloemen waaren verdweenen, en de goede Koningin *Wilowitte* ſtond in de plaats benevens beide haare Princeſsen, die in hunne jeugdige ſchoonheid bloeyden.

Zy omarmden hunne geliefde Princen en dankten de Goden. Midden in de vreugde dat zy elkander weder gevonden hadden, verſcheen de goede oude Vrouw, zy wierp plotſelyk het bedekſel des ouder-

doms van haar af, en ſtond in een glinſterend gewaad en bovennatuurlyke ſchoonheid voor hun. Weetet zeide zy, dat my de Leiding van uw aardſche Leven, door het Noodlot is aanbetrouwt geworden. Tegen de dreigende ſtormen hebbe ik u lieden bewaard, en met vreugde opgemerkt dat Nood en Ondervinding de beiden oudſten, wyzer gemaakt hebben. Thans is myn werk met u ten einde gebracht. Hier beneeden ziet gy my op aarde niet weder, maar onzichtbaar zal ik u geleiden, als gy goed en wys zyt. Met droefheid zal ik u moeten verlaaten als gy tot uwe voorige dwaasheden te rug keert. —— Leeft gelukkig en vrolyk! Na dat zy dit gezegd had, bekleede zy zich met een wolk, zweefde weg en zy wierd niet weder gezien. De twee Jonge Paaren trouwde kort daar na, en hielden prachtige Festynen.

De Jongſte Prins verkreeg het Ryk van de Koningin *Wilowitte*, en leefde vrolyk en gelukkig met zyn goede Princes *Nanna*. De oudſte begaf zich naar het Ryk van zyn Vader, die hem ook de Regeering overgaf. Hy benevens de Koningin *Ulfila* waren van hunne ydelheid, verwaandheid en hoogmoed volkomen geneeſen. Zy had als een blinkende ſtengviolier gevoeld, hoe ellendig het is, niets als bewondering te zoeken, want zy was, van ieder voorbygaande gek berooken geworden, en moest aan ieder leelyke boezem verwelken, daar in

in tegendeel, haare jongſte Suster, als een ſtille Nacht-violier, alleen van de verſtandigen wierd gezocht, en haare waarde en aangenaame reuk om haare liefelyke uitwaaſemingen, onder haare graauwe en onaanzienlyke gedaante, van de wyzen erkend wierd.

Ieder vlinder vloog haar voorby, want zy gaf voor hem geen reuk uit; maar des avonds verſpreide zy haare welriekende balſemgeuren verre rondomme. Beide de gelukkige paaren, ſleeten vrolyk en wys hunne dagen, en de oplettende Fée was niet genoodzaakt om ondeugden, hun treurig te verlaaten.

De drie violierzoorten hebben zich vermeerderd en bloeyen nog aanhoudende. Zy hebben hunne namen behouden, en hunne natuur niet verlogend nog verbasterd. De Moeder Violier bloeid wit in een Moederlyke nederigheid, de Stengviolier draagd groote vuurige Bloemen en wil boven alles uitblinden, de ſtille Nachtviolier bloeid graauw en onaanzienlyk, en waaſemd alleen des Avonds haare welriekende geuren uit, tot op den huidigen dag.

E I N D E.

308

c J.

Kantje
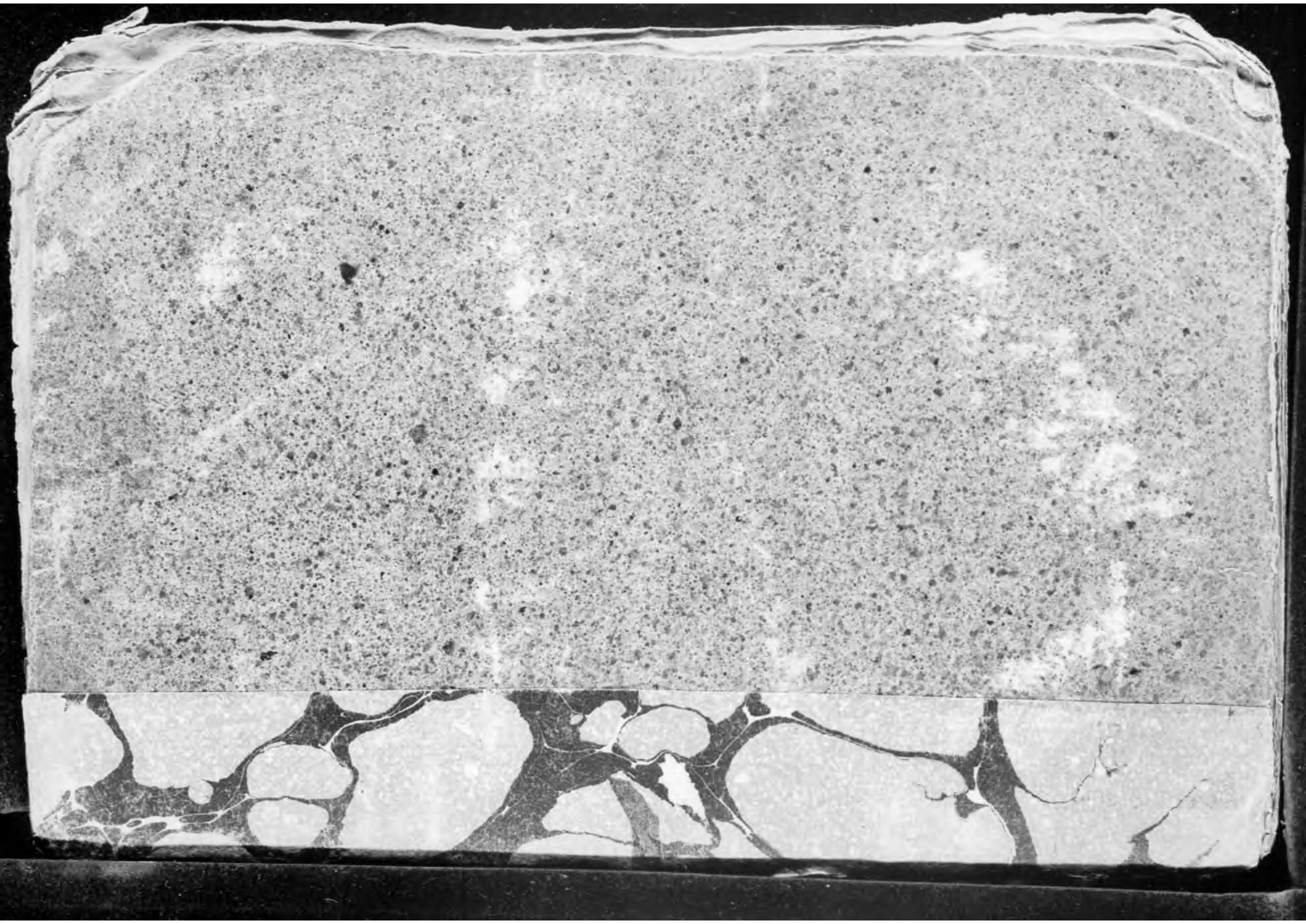
568
3
1860
155
310
12
155